

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

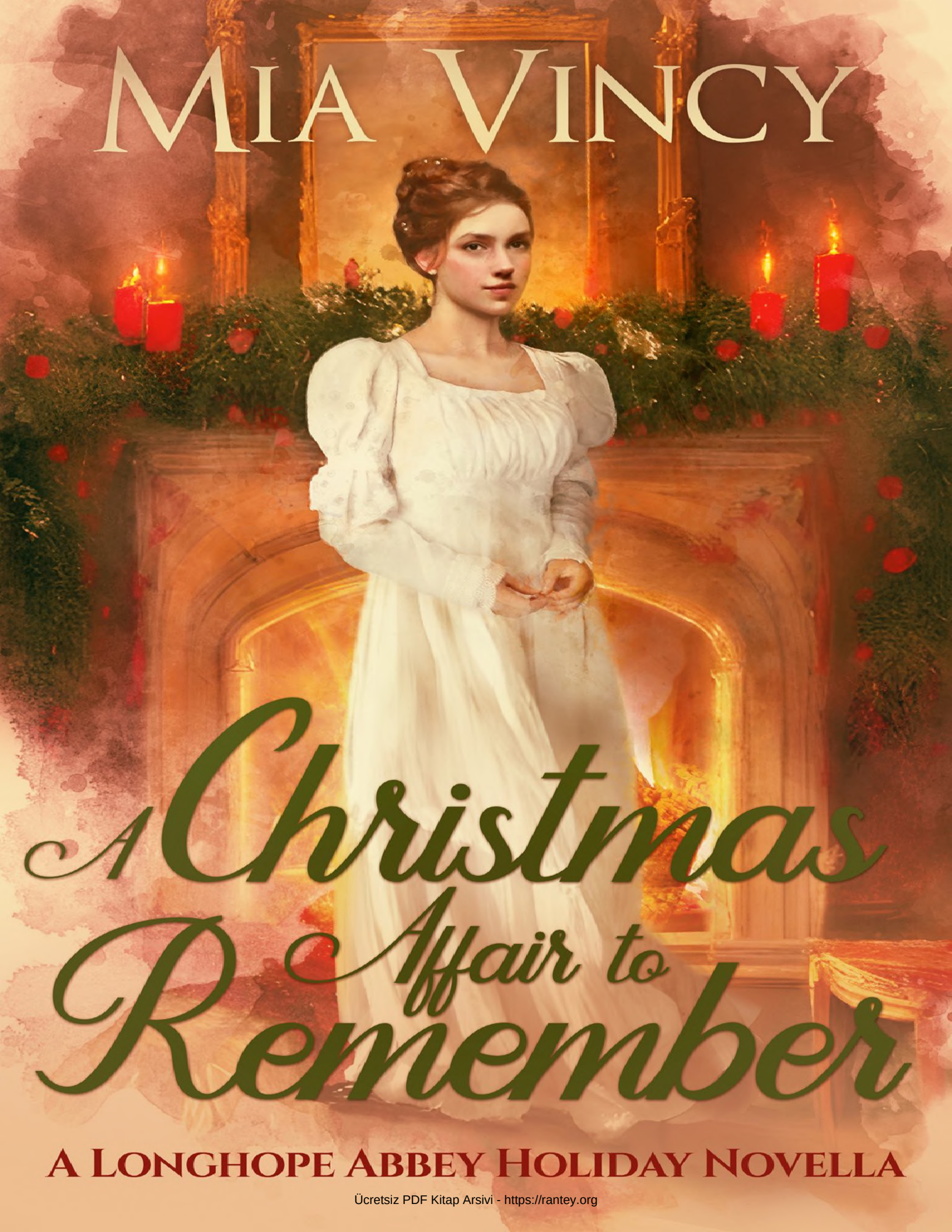
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with brown hair styled in an updo, wearing a long white Victorian-style dress with puffed sleeves and a square neckline, stands in front of a fireplace. The fireplace is decorated with a green holly garland and several lit red candles. The background is a warm, golden-brown color with a subtle pattern.

MIA VINCY

A Christmas Affair to Remember

A LONGHOPE ABBEY HOLIDAY NOVELLA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MIA VINCY

*A Christmas
Affair to
Remember*

A LONGHOPE ABBEY HOLIDAY NOVELLA

UNUTULMAYACAK BİR YILBAŞI ETKİNLİĞİ

Bir Longhope Manastırı Tatil Romanı

MIA VINCY

A Christmas Affair to Remember Copyright

© 2022 by Inner Ballad Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın veya yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ebook ISBN: 978-1-925882-10-0

Baskı ISBN: 978-1-925882-11-7

İÇERİK NOTLARI: *Geçmişte eşin ölümü, maddi sıkıntılar, sadakatsizlik*

Kapak tasarımı: Studio Bukovero Geliştirme

Düzenleme: May Peterson

Bu kitap Dja Dja Wurrung halkının topraklarında yazılmıştır ve onları Geleneksel Sahipleri olarak kabul ediyorum. Onların geçmişteki ve şimdiki Büyüklerine ve diğer toplulukların Aborijin Büyüklerine saygılarımı sunuyorum.

AYRICA YAZAN: MIA VINCY

Longhope Manastırı

Tehlikeli Kadın Kötü Bir

Koca Skandal Bir Dük

Prequel: Longhope Manastırı

Çirkin Bir Earl

DeWitt Kardeşler Paketi

A Wicked Kind of Husband, A Christmas Affair to Remember dahil

[www.miavincy .com](http://www.miavincy.com)

İÇİNDEKİLER

[Dil hakkında not Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Longhope Manastırı Serisi Yazar](#)

[Hakkında](#)

DİL ÜZERİNE NOT

Bu hikaye bağlamında, "likörler" genellikle damıtma yoluyla yapılan ve tıbbi niteliklere sahip olduğu iddia edilen aromalı likörler gibidir.

CORDIAL:

1. Kalbin gücünü artıran veya dolaşımı hızlandıran bir ilaç.
2. Gücü artıran herhangi bir ilaç.
3. Rahatlatan, sevindiren ve neşelendiren her şey.

- SAMUEL JOHNSON *SÖZLÜĞÜ*
İNGİLİZ DİLİ (1792)

İngilizce yer adlarının telaffuz rehberi:

Warwickshire = wo-ruhk-shuh Worcestershire
= wu-stuh-shuh

BÖLÜM 1

W Sylvia, Noel yeşillikleri toplama gezisinin bir kadının ağaçta sıkışıp kalması ve kurtarılmaya ihtiyaç duymasıyla sona ereceğini tahmin etmişti.

Bay Isaac DeWitt tarafından kurtarıldığında sadece şaka yapıyordu. Bayanlardan herhangi birinin gerçekten sıkışıp kalacağını bir an bile düşünmemişti.

Sıkışıp kalacağını kesinlikle hayal etmemişti.

Ama işte buradaydı, bir ayağı taş duvarda, diğeri bir ağaç gövdesinde havada sıkışmıştı, bacakları o kadar geniş ve düzdü ki ne ileri ne geri, ne yukarı ne de aşağı gidebiliyordu.

Ve işte oradaydı, Isaac DeWitt, parıldayan kara gözleriyle ona gülüyordu.

"Ne güzel bir gezi noktası bulmuşsunuz Bayan Ray," dedi tembelce. "Oradan manzara nasıl?"

"Oldukça harika," diye cevap verdi, kötü muamele görmüş bacaklarının giderek artan itirazlarına rağmen soğukkanlı ton tutturmaya çalışarak. "Kırsal kesimin cazibesini anlamaya başlıyorum."

Manzara gerçekten de çok güzeldi. Önünde, çitlerle bölünmüş ve kesilmiş ağaçlarla bezeli huzurlu ormanlık alanlar ve inişli çıkışlı yeşil tepeler uzanıyordu. Bir yönde köy kilisesinin çan kulesi yükseliyor, diğer yönde ise Sunne Park olarak bilinen kırmızı tuğlalı Tudor malikânesi uzanıyordu,

Sylvia burada Leydi Charles Lightwell ile kızı ve damadı Cassandra ve Joshua DeWitt'in misafiri oldu.

En yüksek tepede, Longhope Manastırı'nın kalıntıları kış mevsimine özgü gökyüzünde ana hatlarıyla beliriyordu. Gökyüzü griydi ama bulutlar parıltıyor ve ışıltıyor gibiydi; hava soğuktu ama canlandırıcı ve temizdi.

Ayrıca Sylvia, Leydi Charles'ın ona hediye ettiği kürklü şapkayı, eldivenleri ve orman yeşili kalın paltoyu giyyordu; titreyerek ve küfrederek geçirdiği birkaç kıştan sonra, soğuk havaya karşı yeterince korunduğunda ne kadar keyifli olabileceğini unutmuştu. Kışlık giysiler arkadaşının döküntüleri olabilirdi ama Sylvia'nın küçüklüğünden beri sahip olduğu en lezzetli, en çökmekte olan eşyalardı.

"Kırsal alan hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Isaac?" diye sordu. "Manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?"

Küçük macerası sırasında etekleri kıvrılmıştı, bu yüzden çamurlu botları ve kalın yün çorapları içinde baldırlarını kesinlikle güzel bir şekilde görüyordu.

"Her geçen gün daha da fazla," diye söylendi, dudakları şeytani gülümsemelerinden birinin vaadiyle seğiriyordu. "Bazıları ülkenin sıkıcı olduğunu söylüyor ama benim bugünkü deneyimim bu değil."

Sonra kaşları çatıldı. Şapkasını çıkardı ve düşünceli bir ifadeyle şapkasına baktı. Koyu renk saçlarının birkaç uzun teli ensesinde bağlı olan deri tangadan kurtulup çenesinin sert açısına sürtündü. Bir an sonra, bir şeye karar vermiş gibi, saçlarını düzeltti, şapkasını yerine taktı ve tekrar ona baktı.

"Kesinlikle, önümdeki bu muamma tarafından canlandırıldı - çifte muamma," dedi. "Birincisi, bu alışılmadık pozisyona nasıl geldiğin bilmececi. İkincisi, ellerimi haftalarca hayallerini ısıtacak bir şekilde üzerine koymadan seni nasıl yeryüzüne geri getireceğim bilmececi."

Sylvia sepetini kavradı ve o temiz, soğuk, canlandırıcı havadan hızlıca bir yudum aldı. Bir erkek ona elini sürmeyeli uzun yıllar olmuştu ve böyle şeyleri ne kadar özlediğini düşünmek için kendine izin vermemişti. Tüm enerjisini Açlıktan Ölmeyen Dul olmaya yönelttiğinden, meşhur Neşeli Dul olma fırsatı olmamıştı. Ve yakında tekrar evleneceğini kendine hatırlattı. Gerçi Graham Ossett onun vücuduna hiç ilgi göstermiyordu ama bu da onu rahatlatan bir şeydi.

Isaac DeWitt'in baştan çıkarıcı ellerinden uzaklaşıp, tepesindeki ağacın çıplak dallarının etrafında kümelenmiş parlak yeşil ökse otunun baştan çıkarıcı toplarına baktı.

Ayartma: Onu bu duruma düşüren şey buydu, tüm o güzel ökseotunun cazibesi. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası: kendi başına toplayabileceğini kanıtlamanın cazibesi, çünkü kendi başına bir şeyler yapmakta çok iyiydi ve onun için bir şeyler yapmak için rakish cazibesi ve yanıp sönen karanlık gözleri olan atılgan, güçlü genç adamlara ihtiyacı yoktu.

Gürültülü partilerinin geri kalanından gelen kahkaha ve sohbet sesleri tarlanın üzerinde süzülüyordu. Eşek arabalı damatların ve Bay Joshua DeWitt'in iki köpeğinin eşlik ettiği toplam on üç kişilik büyük bir gruptu. Grubu, Bay Isaac'in kısa bir süre önce tırmandığı ve herkesin büyük hayranlık duyduğu, ökseotu topraklarıyla kaplı daha da büyük bir ağacın altında bırakmıştı.

Parti ağacın yanına geldiğinde, Bayan Prudence Babworth ökseotuna uzun uzun bakmış, sonra da Bay Isaac'e uzun uzun bakmıştı. Küçük kız kardeşi Bayan Lettie Babworth alt dallara atlamak için birkaç nafile girişimde bulunmuştu.

"Bizim için ağaca tırmanacak birine ihtiyacımız var," dedi Bayan Babworth, bakışları Bay Isaac'in üzerindeyken, sonra kendini hatırladı ve partideki diğer beylere seslendi. Bay Joshua DeWitt vardı, bir eliyle ve diğer eliyle karısına bağlıydı.

Diğer elinde de ara sıra köpeklerinin yakalaması için fırlattığı bir sopa sallıyordu. Diğer seçenekler ise Bay DeWitt'in yeni yatırım ortağı Lord Tidcombe'du. Lord Tidcombe'un uyuşuk halinden bir kanepeden daha yüksek bir yere tırmanmaya hevesi olmadığı anlaşılıyordu ve üç mucit her zamanki gibi yoğun bir sohbete dalmış, grubun geri kalanını görmezden geliyordu. Mühendislerin adları Fadden, Ford ve Frye'dı ve Sylvia aynı ev partisinde geçirdiği iki haftadan sonra bile hangisinin hangisi olduğunu anlayamamıştı.

Bay Isaac'i bu görev için parlak bir şekilde aday gösteren kişi Emily Lightwell'di.

"Bence İshak ve Yuşa'nın ikisi de tırmansın," diye önerdi. "O zaman eşek yarışı gibi üzerlerine bahse girebiliriz."

Bunun üzerine yaşlı Bay DeWitt karşılık verdi: "Eşekler ağaçlara tırmanamaz. Ve eğer siz hanımlar ökseotu istiyorsanız, burada zırvalamayı bırakıp o lanet olası ağaçlara kendiniz tırmanabilirsiniz."

"Joshua," diye nazikçe uyardı karısı Cassandra. "Hanımlar o uzun elbiselerle ağaçlara tırmanamazlar."

Çenesi düştü; gözleri büyüdü. "Bayan DeWitt!" dedi. "Hanımlara elbiselerini çıkarmalarını önermiyorsunuz değil mi? Şok oldum."

Cassandra DeWitt usulca gülerek, "Öyle bir şey söylemediğimi biliyorsun," dedi ve birbirlerine öyle bir sevgiyle baktılar ki Sylvia gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Bu da Bay Isaac'in paltosunu ve şapkasını çıkarıp şeytani bir yakışıklılıkla hanımlara - Sylvia'ya değil, Babworth kardeşlere, Emily Lightwell'e, Jane Newell'a ve Bayan Vincent'a - sırtarak, "Size bu işin nasıl yapıldığını göstereceğim," demesini bir dakika bile kaçırmadığı anlamına geliyordu.

Sonra ağacın dallarına doğuştan bir adam gibi tırmanmıştı. Daha doğrusu, çocukken Donanma'ya katılmış ve ilk yıllarını direkleri parlatarak ve arma üzerinde dans ederek geçirmiş bir adam gibi.

Kendini bir dalın üzerine rahatça bıraktıktan sonra çizmesinden bir bıçak çıkardı ve ökse otunun büyük, muhteşem kümelerini kesti.

Emily, Jane, Prudence ve Lettie'nin aşıağıda beklediğı yere atıldı. Dört genç kız yavru köpekler gibi zıplayarak ökseotunu yakalayıp arabadaki çam dallarına ve diğey yeşilliklere atma oyunu oynarken, seyisler kaçırdıkları parçaları topladı ve eşek felsefi bir havayla koca kulaklarını oynattı.

Sylvia çaresizce Bay Isaac' izlemişti, çünkü bu tür bir canlılık ve yetkinlikte, genç bir adamın tereddüt etmeden ağaca tırmanmasında, sırtımasında ve her kızın adil bir pay alması için ökseotu paketlerini hedeflemeye özen göstermesinde çok *izlenebilir* bir şey vardı.

Evet, onca aile ve konuk arasında kurtarılmaya ihtiyacı olan Babworth kardeşlerden biri olmalıydı. Prudence Babworth'un akli ama Bay Isaac'e olan tutkusu onu aptallaştırıyordu. Başlangıçta Bayan Babworth kurnazca davranmıştı, ama sevgisinin hedefi inatla ilgisiz kalmaya devam ettikçe giderek daha açık hale gelmişti. Bay Isaac elbette ona gülümsüyor ve flört ediyordu ama o herkese gülümsüyor ve flört ediyordu.

Ya da küçük kız kardeşi Bayan Lettie'nin kurtarılmaya ihtiyacı olabilirdi, çünkü o zaten aptaldı ve söylenenlere göre Longhope Abbey mahallesindeki en büyük çapkın olma yolunda hızla ilerliyordu. Ya da kafası bulutlarda gezen neşeli Emily Lightwell'in, ayakları yere sağlam basan sakın arkadaşı Jane Newell'in, hatta esrarengiz mürebbiye Bayan Vincent'in bile.

Aslında, keşif gezisinde Isaac tarafından kurtarılmaya Sylvia'dan daha az ihtiyaç duyan tek kadın Cassandra DeWitt'ti ve bunun nedeni de Cassandra'nın ağaca tırmanamayacak kadar hanımefendi olmasıydı ve tırmansaydı bile, kurtarma işini kendi kocası yapacaktı.

Her halükarda, sıkışıp kalan kişi mantıklı, pragmatik dul Sylvia Ray olmamalıydı. Otuz üç yıl boyunca Sylvia bir ağaca tırmanmayı hiç denememişti, bunun tek nedeni Birminghamlı olmasıydı.

Kızım; Birmingham şehri metal yapmak ve para kazanmakla ünlüyken, ağaç yapmakla tanınmıyordu.

Ve doğal olarak, partideki tüm erkekler arasında sadece biri cesur kurtarıcı adayıydı.

Cesur kurtarıcı yaklaştı. "Bir gözlemde bulunmama izin verirseniz, Bayan Ray, uzun boylu diyebileceğimiz biri değilsiniz."

"Bunu ben de bir ya da iki kez gözlemledim, Bay Isaac."

"Yine de boyunuzun kısa olmasına rağmen ökse otu toplamaya çalıştınız."

Bacaklarını hareket ettirmeyi tekrar denedi ama bacakları kıpırdamayı reddetti. "İnsan kısa boylu olduğunda, boy eksikliğini telafi etmek için hileler öğrenir."

"Bayanlar tarafından tercih edilen bir numara, çevredeki uzun boylu erkeklerden yararlanmaktır."

"Ben daha güvenilir nesnelere güvenmeyi tercih ederim. Merdivenler ve kutular gibi."

"Peki ya taş duvarlar?" diye sordu kuru bir sesle, ihaneti yüzünden bu duruma düştüğü duvarı işaret ederek.

Şimdi tam yanında duruyordu. Sepetini kafasına geçirip içindekilerle onu yıkayabilirdi: parlak çobanpüskülü, dikenli çam kozalakları ve hiç ökseotu yok. Onun katkısı göz önüne alındığında daha fazla ökseotu toplamaya gerek yoktu. Ama Sylvia kendi ökseotunu toplamak zorunda hissetmişti. Yapabileceğini kanıtlamak için. Adamın kendisine hiç ökseotu atmamasını umursamadığını kanıtlamak için.

Kızın ayaklarının pozisyonunu düşünceli bir şekilde inceledi. "Tahminimce ökse otunu koparmak için o taş duvara tırmandın. Çok zekice. Çok becerikli. Tanıdığınız uzun boylu adamlardan bile daha az güvenilir olduğunu kanıtlayan duvarın gevşek bir taşı vardı ve bu da dengenizi kaybetmenize neden oldu. Kendinizi düşmekten kurtarmak için diğer ayağınızı uzattınız ama dengenizi sağlayabileceğiniz tek şey ağaçtı

Gövde. Ve işte buradasınız, bir ayağınız duvarda, bir ayağınız ağaçta ve hareket edemiyorsunuz. Ben nasılım?"

Sylvia kalçalarını esnetti ve içini çekti. "Olayları mükemmel bir şekilde yeniden kurgulamışsınız. Birmingham'daki işadamlarının sizin araştırma becerilerinizden neden bu kadar övgüyle bahsettiklerini anlıyorum."

"Benim becerikliliğimden de övgüyle ediyorlar, ama şimdi dönüp dolaşıp ellerimi üzerinize sürmeden sizi nasıl kurtaracağım sorununa geliyoruz. Anladığım kadarıyla mesele hiç de bu değil."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Dinçliği, ukala cazibesi ve çok uzun saçlarıyla onda acınacak derecede çekici bir şey vardı ve onda çok sinir bozucu bir şey vardı, çünkü çekici, kendine güvenen erkeklere karşı bir zaafı vardı. Ama bir kadın hayatı boyunca böyle bir zaafı sadece bir kez yaşayabilirdi ve o çoktan evlenmiş ve kendi zaafını gömmüştü.

Ona açıkça hayranlık duyan o genç hanımları nasıl da kıskanıyordu. Genç olmayı özlüyordu. Otuz üç yaş, nesnel olarak yaşlı sayılmazdı ama yirmi yaşla kıyaslandığında gerçekten de çok eskiydi. Isaac DeWitt gibi yakışıklı bir cazibeye bakabilmeyi ve onun olmadığı şeyleri saymak yerine olduğu gibi tadını çıkarabilmeyi özlemişti.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diye yalan söyledi.

Kollarını kavuşturdu ve omuz silkti. "O zaman sen kendini toparlayana kadar bekleyeceğim. Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

", " diye kabul etti. "Belki biraz kurtarılmaya ihtiyacım vardır."

Başını eğdi. Dudakları bir, iki kez kıpırdadı. Kadın bekledi ama ne yazık ki adam gülümsemekten vazgeçmedi.

"Eğer seni itip kakmam sorun olacaksa, eşeğin çözüp altına yerleştirebiliriz.

-plop!-sırtına. Böylece sana dokunmak zorunda kalmam." Adamın kendisine dokunmaktan bahsetmeyi bırakmasını diliyordu.

"Bir eşeğin sırtına binmek kulağa kesinlikle rahatsız edici geliyor," dedi. "Eşeğin de bundan hoşlanacağından şüpheliyim."

"Muhtemelen zavallı şey kaçır ve siz de ülkenin bir ucundan diğerine savrulup gidersiniz ve üç gün sonra Yorkshire'da bulunursunuz. Hiç eşeğe bindin mi?"

"Bu zevki hiç tatmadım. Ama sonra, bir ağaca yaslanmaktan da hiç zevk almadım. Kimse beni ülkenin bu kadar tehlikelerle dolu olduğu konusunda uyarmadı."

"O zaman benim için daha az tehlikeli olan, seni elime almam gibi görünüyor. Yeterince küçüksün. Seni omzumun üzerinden atarım."

"Buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim." Elindeki sepetle onu işaret etti. "Bir bacağınızı destekliyorsunuz. Ağaçlara tırmanıp inerken kendini incitmişsin gibi görünüyor."

"Eski bir yara. Bir şeyi yok," dedi dalgınca, parmaklarını küçümser bir hareketle.

Sepetini alıp duvara yerleştirdi, ardından şapkasını çam kozalağı ve çobanpüskülü ekinlerinin üzerine koydu.

"Bacaklarınız ağrıyor olmalı," dedi adam, kadının yanına gelerek. "Bir beyefendinin, bir hanımefendinin yanında asla onun vücut parçalarından bahsetmemesi gerektiğini bildiğimden, bundan bahsetmeme gerek yok. Ama o zaman ben bir centilmen sayılmam ve senin gerçekten de bacakların olduğu gerçeğini göz ardı edemem ve eğer ikimiz de yokmuşsun gibi davranmak zorunda kalırsak bu durum içinden çıkılması zor bir hal alır. İzin verir misiniz?"

Bacakları gerçekten de ağrıyordu. Bir daha asla bükülemeyeceklerinden korkuyordu. "Lütfen yap."

"Yalvaran bir kadın," diye mırıldandı. "Benim favorim."

Bu korkunç dizeler ona hiçbir şiir yarışması kazandırmayacaktı ama etkileyici koyu renk gözlerindeki o sıcaklık ve şimdi kalçalarıyla aynı hizada olan geniş omuzları vardı ve sözlerinde ve ses tonunda onu geri götüren, yıllardır hissetmediği harika hislere geri götüren bir şey vardı.

İçini rahatsız edici bir ürperti kapladı ve sinirli bir şekilde, "Hiç flört etmediğin biriyle karşılaştın mı?" diye tersledi.

Bir kaşını kaldırdı. "Flört etmeye karşı mısınız Bayan Ray? Ve eğer öyleyse, flört etmemesi gereken sadece siz misiniz, yoksa bunu herkes için yasaklamak mı istiyorsunuz?" "Tabii ki hayır," dedi, birden kafası karışmıştı.

"Önemli olan flört etmek değil. beni rahatsız ediyor. Her kadınla gelişigüzel flört etmen, boş ve anlamsız bir çekicilikten başka bir şey yapmaman."

"Ah, demek nedeni buymuş," dedi kendi kendine. "İlk geldiğinizde benden hoşlanmadığınızı hissetmiştim ve bu yüzden nedenini anlamasam da mesafemi korudum. Ama şimdi : Ben boş, anlamsız bir cazibeden başka bir şey değilim."

İfadesine bir şey girmişti, tam olarak incinmiş ya da gücenmiş değildi, ama her zamanki özgüveniyle çelişen yumuşak, neredeyse savunmasız bir bakıştı. Bu durum onu yatıştırmak istemesine neden oldu ve bu da onu daha da sinirlendirdi.

"Beni o kolay etkilenen kızlardan biri sanmayın Bay Isaac. Sizin gibi erkekleri bilirim: hepsi baharatlı buhar ve erik pudingi yok."

Sözleri kaba idi; hemen pişman oldu. Ama adam onu şaşırtacak şekilde güldü, iyi huylu ve eğer yanılmıyorsa biraz da hüzünlü bir gülüşü bu.

"Benim gibi bir erkekle daha önce hiç karşılaşmadığınızı kesin olarak söyleyebilirim."

"Sana hakaret ettim. Kötü yaptım. Affet beni."

Başını iki yana salladı. "Açıkça konuştun ve bunu ne takdir ettiğimi bilemezsin. Ve bu minnettarlığımdan dolayı, hak ettiğin gibi seni burada bırakmayacağım ama yine de seni kurtaracağım."

Tekrar yaklaştı, rüzgâr dokunulası saçlarını okşuyordu. Dudaklarına yeni bir gülümseme dokundu. Bu gülümseme çapkınca değil, sanki paylaşmayacağı bir şakadan haberdarmış gibi gizli ve eğlendiriciydi.

Adam sert bir omzunu karnına bastırmadan ve güçlü bir kolunu kalçalarının etrafına sıkıştırmadan önce Sylvia'nın ne demek istediğini merak etme şansı yoktu. Hemen yalpaladı ve elinden geldiğince dengede durmaya çalıştı; bu da bir elini adamın başına, diğerini de sırtının üst kısmına koyması anlamına geliyordu. Adam

Homurdandı ama kendini tuttu, bacaklarını serbest bırakabilmesi için onu kaldırdı ve sonra uzaklaştı.

Onu bu şekilde tutmaya devam etti, omzuna yaslanmış, arkasına bakıyordu. Kadın elini adamın başından çekmeyi başardı ve onun yerine sırtının üst kısmına koydu. Beceriksiz bir opera dansçısı gibi havada durmak hiç de asil bir pozisyon değildi ama önemli olan tek şey zavallı bacaklarıydı. Uzun süredir düz durmaya zorladığı dizlerini belli belirsiz bükte ve rahatlamamanın verdiği zevkle inledi.

"Oh, ama bu iyi hissettiriyor," diye inledi. "Onları bir daha asla bükemeyeceğimden korkuyordum."

Bir homurtu daha çıkararak döndü. Bu hareket ellerinin kaymasına ve paltosunun yağlı kumaşından aşağıya, sırtına doğru kaymasına neden oldu, ta ki omzunun üzerinden iki büküm olup çimenlere bakana kadar, bacaklarının etrafındaki kol tarafından sıkıca tutuldu.

Sepetini aldı ve partiye doğru yola koyuldu, Sylvia omzuna bir hayvan yemi çuvalı gibi asılmıştı, dizleri hâlâ büküktü.

"Bay Isaac?" diye seslendi, uzun ve yumuşak adımları ileriye taşırken, şimdi tek görebildiği çırpınan etekleri ve arkalarındaki çimenlerde beliren ayak izleriydi. "Artık beni indirebilirsiniz."

Sadece tutuşunu sıkılaştırdı. "Bacakların ağrıyacak ve yorulacak, bu yüzden yürümeye çalışmadan önce onları dinlendirmen gerekecek. Ama beni tekmelememeye dikkat et."

"Seni tekmelemezsem şanslısın," diye mırıldandı, bu tehdidi hafif bir kahkahayla karşıladı. "Tekme atma ihtimali her geçen gün daha da artıyor."

BÖLÜM 2

I Saac, Bayan Ray'i omzunda bir yük gibi taşıyarak kırlarda dolaştırmak yerine yere bırakması gerektiğini biliyordu.

Bir çuval taşıyan liman işçisi, ama bir şeytan onu kadının itirazlarını görmezden gelmeye ve yoluna devam etmeye itti.

İlk kez bir kadını bu şekilde taşıyordu ama çok da kötü değildi. Sylvia Ray ne aşırı uzun ne de aşırı ağırdı ve eklemleri sırtına bastırılmış ve orman yeşili yünle kaplı yuvarlak poposu yüzünün hemen yanında olsa bile pozisyonları aşırı garip değildi. Onu bu şekilde kilometrelerce taşıyamazdı -soğuk ve aptalca ağaca tırmanma maskaralıklarının çifte etkisinden muzdarip olan sakat bacağıyla değil- ama diğerlerine çok uzak değildi ve kendi bacaklarının iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu.

O rahatsız pozisyonda gereğinden uzun süre kalmıştı ve bunun suçlusu Isaac'in harekete geçmekte tereddüt etmesiydi. Ona daha erken inmesi için yardım etmeli, konuşmaya dalmak yerine onu görür görmez yakalamalıydı. Ama birincisi, kızın kendisine karşı açıklanamayan genel isteksizliği, ikincisi de bir kadına, özellikle de kendisinden pek hoşlanmadığını itiraf eden bir kadına elini sürme konusundaki kendi gerginliği nedeniyle gecikmişti.

Hepsi baharatlı buhar ve erikli puding yok.

Ah, bilge Bayan Ray, diye düşündü. Ne kadar haklı hakkında hiçbir fikriniz yok.

Onları ilk fark eden Cassandra oldu ve yüzü telaşla gerildi. "Isaac?" diye bağırarak ona doğru koştu ve diğerlerinin dikkatini çekti.

Bu yüzden Lord Tidcombe ve ilgisiz mucitler bile konuşmayı bırakıp baktılar. "Bayan Ray'e ne oldu?"

"Ben gayet iyiyim Bayan DeWitt," dedi kargosunun sesi arkasından. "Bay Isaac rica etsem beni indirebilir mi?"

"Isaac!" Cassandra'nın ifadesi azarlamaya dönüştü. " oluyor? Kadınları patates çuvalı gibi taşımamalısınız."

"Onu bir çuval yeşillik gibi taşıyorum, bu gezintinin tüm amacı da bu zaten," diye itiraz etti Isaac sahte bir masumiyetle. "Onu bir ağaçtan kopardım ve şimdi diğer yeşilliklerle birlikte eşek arabasına atacağım, kızlar da onu çelenklere ve öpücük dallarına dönüştürebilirler."

Cassandra'ya sırtıttı ve Joshua da ona sırtıttı.

Joshua, "Kadınları baş aşağı taşımak beyinlerine çok fazla kan gitmesine neden oluyor ve sonra fikir geliştiriyorlar," dedi. "Kadınların fikir geliştirmesine izin verme konusunda dikkatli olmalısınız, çünkü o sinsi beyinlerinde zaten gereğinden fazla şey var."

"Bu çok doğru," dedi Bayan Ray'in sesi. "Beynimdeki fazladan kan sayesinde Bay Isaac'e iyi bir tekme atma konusunda fikirler geliştirdim."

Diğerleri onları izlemek için bir çember oluşturmuş, Noel şenliklerinin bir parçasıymış gibi bu maskaralıkların tadını çıkarıyorlardı. Cassandra başını sallayarak sepeti onun elinden alırken, Isaac de Bayan Ray'i iffetini zedelemekten ya da ellerini tekrar onun üzerinde gezdirmekten nasıl yere indireceğini bulmaya çalışıyordu. Ama kadın ufak tefek ve idare edilebilir bir ağırlıktaydı, bu yüzden Isaac onu neredeyse dans eder gibi kaldırıp üzerinden indirmeyi başardı. Ayakları yere değdikten sonra dirseklerinden tutmaya devam etti -öğrendiğine göre dirsekler bir hanımefendinin vücudunun en güvenli kısımlarından biriydi- ve iyi de yaptı, çünkü dizleri büküldü ve kollarına yapıştı.

Gözleri buluştu. Kadının bakışlarında onu onaylamamasına farklı bir tat katan bir şey gördüğünü düşündü. Sanki ondan hoşlanıyordu ama hoşlanmak istemiyordu.

Ama kesinlikle bu sadece onun hayal gücüydü. Kadınlar son derece kafa karıştırıcıydı. Isaac kadınlardan hoşlanıyordu ve kadınlar da ondan hoşlanıyor gibiydi ama onları gerçekten anlamaya gelince? İmkansızdı. Kadınlar sürekli fikir değiştiriyor, Isaac'ın bilmediği duygulara ve anlamadığı kurallara sahip gibi görünüyor ve ne demek istediklerini neredeyse hiç söylemiyorlardı. Cassandra'ya göre, kadınlar onun kafasını karıştırmak istemiyorlardı ama kendilerini açıkça ifade etmemek üzere yetiştirilmişlerdi, bu da talihsizlikti çünkü Isaac kadınlarla -özellikle de eş arayışında- biraz daha açık konuşabilseydi çok daha başarılı olurdu.

Bacaklarını bulduktan sonra, Cassandra'nın onunla ilgilenmesine izin vermek ve paltosunu ve şapkasını toplamasına yardım etmek için kenara çekildi.

"Bayan Ray bir ağaçta mahsur kaldı," diye açıkladı Isaac meraklı yüzlere.

"Tam olarak bir ağacın *içinde* değildim," diye düzeltti iyi huylu bir şekilde. "Ökseotu toplamak için bir duvara tırmandım ve sonra... Her şey oldukça hızlı oldu, ama bir şekilde duvarla ağaç arasına sıkıştım."

Bayan Lettie Babworth'un içinden hüznü bir iç çekiş döküldü. "Ve Bay Isaac sizi kurtardı."

"Yapılacak aptalca bir şey," dedi Joshua. "Longhope Manastırı'nın yarısı zaten sana deli gibi aşık Isaac, bulaşıcı bir ateş gibi. Şimdi kilometrelerce ötedeki her kadın senin onu kurtaracağın umuduyla bir ağaca tırmanacak. Her yerde ağaçlara yapışmış kadınlar olacak."

Bayan Lettie ellerini çırpı. "Ve sonra Bay Isaac hepimizi kurtaracak!"

"Bunu neden yapsın ki?" Joshua karşılık verdi. "Eğer bir kadın Bir ağaca sıkışacak kadar aptalsa, onun için en iyi yer orasıdır."

Bayan Ray güldü. "O aptal kadınlardan biri olarak size katılmıyorum Bay DeWitt. Daha uzun süre kalsaydım bacaklarım oduna dönerdi."

ve kuşlar saçlarıma yuva yapardı."

İyileşmiş görünüyordu. Isaac'ın şapkası hâlâ sepetindeydi; şapkayı ona geri verdi.

"Lütfen minnettarlık eksikliğini bağışlayın," dedi. "Yardımlarınız için gerçekten minnettarım."

"Ağaca tırmanma maceralarından yeterince kurtuldun mu?" diye sordu ona, saçlarını düzelterip şapkasını yerine koyarken. "Yoksa seni eve geri götürmek için tekrar omzuma mı atayım?"

Ona kurnazca, eğlenen bir bakış attı. "Sanırım erikli puding yorumum için beni cezalandırıyorsun."

"Belki de sadece seni taşımaktan hoşlanıyorumdur. Oyuncak bebeği olan bir çocuk gibi, seni taşıyacağım ve seninle oynayacağım."

"İşte yine başladı," diye iç geçirdi. "Flört. Cazibe. Yakışıklılık."

"Bu bir sorun mu Bayan Ray?" Emily sordu.

Konuşurken Isaac'ın omzuna kardeşçe bir şaplak attı. Isaac de onu dürttü. Evlatlık kız kardeşlere sahip olmak hiçbir zaman sıkıcı olmamıştı; Joshua'nın evliliği sayesinde Isaac onlardan üçüne -Cassandra, Emily ve Lucy- ve Leydi Charles'a da evlatlık bir anneye sahip olmuştu.

"Çapkın, çekici, yakışıklı erkekleri sevmez misin?" Emily ekledi. "Oh, onlara karşı korkunç bir önyargım var," dedi Bayan Ray neşeyle.

"Biriyle evlendim, görüyorsunuz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı Babworth'lardan biri. "Bilmiyorum. Anlamıyorum," diye fısıldadı diğeri.

Ama Isaac anlamıştı. En azından anladığını sanıyordu. Bayan Ray onun bakışlarını sabit tuttu. Gözleri mavi ve yeşilin, saçları kırmızı ve kahverenginin karışımıydı. Yüz ifadesi keder, kızgınlık, meydan okuma, eğlence ve dul kadını gerçekten de çok ilginç kılan binlerce başka şeyin karışımıydı.

İki hafta önce Sunne Park'a vardığında yıpranmış ve yorgun bir görüntüsü vardı. Isaac onun yaşının otuzdan çok kırka yakın olduğunu tahmin etmişti. Leydi Charles ve Cassandra onu kendi yatak odasından birkaç kapı ötedeki yatak odasına yerleştirirken, zamanının yarısını yatakta, diğer yarısını da ateşin başında tembellik ederek ve her zaman çok yiyerek geçirme niyetini açıkladığını duymuştu. Kuşkusuz, kendi boyutlarında biri için şaşırtıcı miktarda yemek yemeyi başarıyordu, ama geri kalanı bir şaka olmalıydı, çünkü gerçekte o aktif ve meşgul olmaktan zevk alan insanlardan biriydi. Günlerini Leydi Charles'la birlikte bitki bahçesinde uğraşarak ve fıçı odasında şeytanın bildiği şeyleri mayalayarak geçiriyor, akşamları ise hanımların seçtiği salon oyunlarına kendini tüm kalbiyle veriyordu. Yavaş yavaş, o sıkışık bakışını ve yorgun havasını kaybetmişti. Yanakları daha yuvarlak, hareketleri daha hızlı, konuşması daha canlı hale gelmişti. Şimdi onun yaşını kırktan çok otuza yaklaşıtıyordu. Gerçekten de, şimdi düşününce, şapkasının tavşan kürkü altındaki kalp şeklindeki yüzü, çenesindeki o küçük çukur, egzersizden ve baş aşağı taşınmaktan dolayı yanaklarındaki renk ile Bayan Ray yaşlı bir kadın için oldukça çekiciydi.

Tüm bunlar onun önlenemez merakını uyandırdı. Bunu nasıl kazanmıştı? yıpranmış, buruşuk bir görüntüsü vardı ve çekici, yakışıklı ve artık ölmüş olan kocasının bununla ne ilgisi vardı? Sormak istedi ama o bile ölmüş kocaları hoş ve kibar sohbetlere dahil etmemesi gerektiğini biliyordu.

"Sanırım kayınpederinizle tanışmıştım. Henry Ray, değil mi?" diye sordu. "Birmingham'da bir avukat."

Kadınların bir şey hakkında konuşmak istemedikleri zaman takındıkları o gergin gülümsemelerden birini takındı. "Bu o." Durakladı. "Pek konuşmuyoruz."

"Çok değil' derken 'hiç değil' demek istiyorsun," diye tahmin etti.

Küçük bir duraklama daha. "Birkaç yıl önce Michael'ın cenazesinden beri değil."

Şimdi Isaac'in kesinlikle ilgisini çekmişti. Henry Ray, kendi konumundaki herkes kadar hayır işlerine bağış yapan zengin bir adamdı, ancak dul eşi

Gelini buraya yıllardır doğru dürüst bir yemek yememiş gibi görünen yırtık pırtık bir paltoyla gelmişti; Isaac yanılmıyorsa şu anda bile Leydi Charles'ın iki kış önceki kıyafetlerini giyiyordu. Ortaya bir resim çıkmıştı ama bazı parçalar eksikti ve Isaac eksik parçaları bulup onları tamamlamaktan zevk aldığını, yetenekli olduğunu ve kârlı bir iş yaptığını keşfetmişti.

Ama şimdi sorgulama zamanı değildi, Noel arifesinde, bir araba dolusu yeşillik, sabırsız bir eşek ve meraklı genç hanımlardan oluşan bir izleyici kitlesiyle dışarıda durduklarında değil.

"Peki, öpücük dallarınız için yeterince yeşillik var mı?" dedi grubun geneline. "Eve gidebilir miyiz, yoksa başka bir ağaca tırmanmamı ister misiniz?"

"Başka bir ağaca tırman," diye emretti Emily. "Ama bu sefer beni de yanında taşı. Sırtına bineceğim."

"Demek artık senin eşeğin , öyle mi?" Isaac alay etti.

Ona arsızca sıırttı. "Biraz göt olduğunu mu ?"

Bu ona kardeşçe bir omuz dürtmesi kazandırdı. Diğer hanımlar onun fikrini yinelenmeden önce susmasını diledi. Teklifine rağmen, kimsenin ondan bir ağaca daha tırmanmasını beklememesi için dua etti; bacağı zaten yeterince ağrıyordu.

Eve dönme vaktinin geldiğini Cassandra duyurdu. Etkileyici bir hasat yapmışlardı; çam, defne ve çobanpüskülü yığınları artık parlak yeşil ökseotuyla kaplanmıştı.

"Noel Arifesi kutlamalarımız için bu akşam asacaksak, öpücük dalını yapmak için hâlâ zamana ihtiyacın var," diye belirtti.

"Birden fazla öpücük dalı yapıyoruz," dedi Emily. "Bir yarışma düzenliyoruz."

"Yazı tura attık," diye söze karıştı Bayan Babworth. "Lettie ve ben taç şeklinde bir tane yapacağız, Emily ve Jane de küre şeklinde bir tane yapacak ve hangisinin kazanacağına siz karar vereceksiniz Bayan DeWitt. Bay Isaac ve diğer adamlar yeşillikleri bağlayacağımız çerçeveleri çoktan yaptılar."

Jane Newell, "İkiden fazlasına yetecek kadar yeşillik var. Bayan Vincent ve Bayan Ray üçüncü bir öpücük dalı yapabilirler."

"Ve Cassandra, sen ve annem dördüncü bir tane yapabilirsiniz," dedi Emily. "Aman Tanrım," diye patladı Joshua. "Bu hızla giderse, öpüşmeler olacak

Evin her yerinde dallar var. Hiçbir şey yapılmayacak ve aç kalacağız çünkü herkes tüm zamanını öpüşerek geçirecek. Kargaşa ve terör olacak. Berbat bir fikir, öpüşme dalları."

Cassandra onun kolunu yakaladı. "Ne yazık. Yatak odamız için küçük bir tane yapmayı planlamıştım ama eğer onaylamazsan..."

Joshua hemen, "Harika bir fikir, öpücük dalları," dedi. "Ne çok olursa o kadar iyi. Özellikle de yatak odamda."

Karısına sırtıttı. Sonra elini sallayarak seyislerden biri eşeğin dizginini tuttu ve onu isteksizce hareket etmeye ikna etti.

BÖLÜM 3

TEşek arabasının arkasında ilerlerken grup ikiye ve üçe bölündü. Cassandra arabanın arkasına bindi ve Yeşillik tepecikleri arasında, yüzü arkaya dönük, bacaklarını sallayarak arkasında yürüyen Joshua ile sohbet ediyordu.

Isaac, Bayan Lettie'nin, duymak istemediğinden şüphelendiği bir fısıltıyla, arkasındaki kız kardeşine, "Onu *taşıdı*," dediğini duydu. "Ne kadar harika. Ve bunu ayarlamak için ne kadar zeki olmalı. Ondan baştan çıkarma teknikleri öğrenebilirim. Dullar hakkında ne derler bilirsin."

"Lettie!" diye uyardı yaşlı Bayan Babworth alçak sesle. "Bayan Ray saygıdeğer bir dul, fahişe değil. Onun hakkında böyle konuşma. Ayrıca o zaten başka biriyle nişanlı. Ve zaten çok yaşlı."

Isaac duymamış gibi davranarak yoldan ayrılıp ormana girdi. Bacağı şimdi ciddi şekilde ağrısa da kendini normal yürümeye zorladı. Atletizminden çok etkilenen o genç hanımlardan zayıflığını saklamak istemesi ne aptalca bir kibirdi. Bayan Ray topalladığını fark etmişti, gözlemci bir tipti, ama onun durumunda, umursamadı. O genç bir hanımefendi ya da evlilik adayı değildi; zaten kendisinden hiç etkilenmediği için onu hayal kırıklığına uğratmak umurunda bile değildi.

Yine de baştan çıkarma tekniklerini öğrenmek. Keşke böyle bir şey mümkün olsaydı. Dersler onu bu işi çözmeye çalışma zahmetinden kurtarırdı.

baştan çıkarma işinin kendisi. Kur yapma işinden bahsetmiyorum bile. Ve, ona yardım et, öpüşme işi.

Ne yapacaktı? Alıştırma yapmak için öpücük dallarının altında gizlenip kimsenin ne kadar beceriksiz ve beceriksiz olduğunu fark etmemesini mi umacaktı? Yoksa öpücük dalları indirilene kadar ormanda bir kulübede mi saklanacaktı?

Öpüşmek basit olmalı, elbette. Baştan çıkarma basit olmalı. Kur yapmak basit olmalı.

Yine de her nasılsa Isaac için bu kadar basit şeyler şeytani derecede zor oluyordu.

Eve dönerken bacağına destek olacak bir sopa bulmak için ormanı tararken, kardeşi Joshua'nın iyi iş çıkardığını düşündü. Joshua'nın Cassandra'yla evliliğini rahmetli babası Lord Charles Lightwell ayarlamıştı ve düğünlerinden sonraki ilk iki yıl boyunca birbirleriyle konuşmamışlardı bile. Ama işte buradaydılar, birbirlerine sıırıslıkam aşıklardı ve çamura batmış bir çift domuz gibi mutluluklarının içinde debeleniyorlardı.

Görücü usulü bir evlilik kulağa cennet gibi geliyordu, çünkü o zaman kendisi için bir eş seçme işinden kurtulabilirdi.

Örneğin Bayan Prudence Babworth'u ele alalım. Onun hakkında bildiklerine göre, iyi bir eş olabilirdi. Yirmi yaşındaydı, onun için mükemmel bir yaşıtı.

-Kum rengi güzel saçları ve hoş yüz hatlarıyla pratik ve sorumluluk sahibi biriydi. Babası Sunne Park'ın arazi kâhyasıydı, dürüst, güvenilir ve işinde mükemmeldi, hatta iyi bir çeyiz bile teklif etmişti. Bazıları Isaac'in aşağı tabakadan biriyle evleneceğini söyleyebilirdi, çünkü o ve Joshua bir kontun oğullarıydı, ama onlar bir kontun gayrimeşru oğullarıydı ve Joshua bir dükün torunuyla evlenmiş olsa da, Isaac aristokrasiyle daha fazla bağlantı kurmaktan kaçınmaktan memnundu. Bir eş, bir yoldaş, bir yardımcı istiyordu, porselen bir bebek gibi bakması gereken güzel bir hanım değil. Evet, Bayan Babworth onun temel kriterlerini karşılıyordu; keşke bundan sonra ne yapacağını bilseydi.

Yürümeyi bıraktı-aha! Devrilmiş bir kütükten çıkan o büyük sopa uygun bir asa olabilirdi. Sopa neredeyse onun boyu kadardı ve

bileği kadar kalın ve çoğunlukla düzdü. Çizmesine bir vuruşla onu kırdı, sonra da içinden çıkan dalları sıyırdı. Çabalarına o kadar dalmıştı ki, işini bitirip yakışıklı esasına hayranlıkla bakarken Prudence Babworth'un yakınlardan onu izlediğini fark etti. Elleri arkasındaydı, gözleri kocaman açılmıştı ve dudaklarını ısıırıyordu, çok gergin görünüyordu.

Etrafta başka kimse yoktu.

Isaac de aniden çok gergin hissetti.

"Sizi buldum Bay Isaac," dedi. "Başınızı alıp gittiğinizden ve kaybolduğunuzdan endişelenmiştim."

"Demek beni kurtarmaya geldin. Ne kadar da cesursun."

Adamın cilveli bir bakış olarak yorumladığı bir ifadeyle, "Kurtarıcının ödüllendirildiğini duymuştum," diye ekledi.

Ödülün adını vermedi. Herkes centilmenliğin ödülünün bir öpücük olduğunu bilirdi. Doğru. Bir öpücük. Bayan Babworth bir öpücük istedi. Bu da işe yaradı, çünkü Isaac de bir öpücük istiyordu.

Ve bu, öpüşmenin nasıl işlediğini anlamak için mükemmel bir fırsat olurdu.

Bu konuda herhangi bir şüphe varsa, Bayan Babworth bir adım daha yaklaştı ve arkasına sakladığı şeyi ortaya çıkardı: parlak yeşil yaprakları ve küçük beyaz meyveleri bir ökse otu dalı.

"Bakın bende ne var," diye neredeyse fısıldadı ve parmakları başının üst kısmıyla aynı hizada olacak şekilde dalı havaya kaldırdı.

Isaac iki elini de umursamaz bir tavırla esasının üzerine koydu ve ona yaslanarak ağrıyan bacağının ağırlığının bir kısmını almasına izin verdi. Prudence orta boyluydu -kendisinden kısa, Bayan Ray'den uzundu- ve ökseotunu başının üzerinde tutmasına rağmen, altına inmek için eğilmesi gerekecekti. Ama yine de onu öpmek için eğilmesi gerekecekti ve dizlerinden mi yoksa sadece sırtından mı eğilecekti? Ve sonra-

En son bir kadını öpme girişiminin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve bu girişim de önceki tüm girişimleri gibi kötü sonuçlanmıştı. Manchester'daki bir toplantının dışındaydı ve bir iş tanıdığıının kız kardeşi olan kadınla flört ediyordu. Konuşmaya ara verdiklerinde kadın yüzünü onun yüzüne doğru kaldırmış ve gözlerini kapatmıştı. Adam da gözlerini kapatıp onu öpmek için başını eğmiş ama kaçmak için aceleyle önce burunlarını, sonra da çenelerini çarpmış ve kadın da "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkmıştı.

Ve hepsi bu kadar.

Bu sefer gözlerini açık tutacaktı. Kaçırmamak için Bayan Babworth'un ağzının yerini bildiğinden emin olacaktı. Belki de çenesini ellerinin arasına alır, onu sabit tutar ve bu şekilde burnundan kaçınırdı.

Bunu yapabiliirdi.

On yaşındayken parçalanmış ailesinden sağ kurtulmuştu. On sekiz yaşındayken bir geminin parçalanmasından kurtulmuştu. Yirmi dört yaşında, bacağı sakat bir denizciye ihtiyaçları olmadığı için Donanma tarafından kapı dışarı edildiğinde kendi hayatının da parçalanmasından kurtulmuştu.

Prudence Babworth ile bir öpüşmeye dağılmadan dayanabiliirdi.

Onun ağzına baktı. Bekleyen gözlerine baktı. Ökseotuna baktı.

"O ökse otunu kendin mi topladın?" dediğini duydu.

Gülümsemesi dalgalandı. "Bana attığın bir demetten. Ağaca tırmandığında. Çok etkileyiciydi."

"Ve, ah, ökseotu. Dışarıda da işe yarıyor mu? Yoksa kurallar sadece evin içinde mi geçerli?"

Kolunu indirdi. Yüzüne sıkıntı çökmüştü. "Sanmıyorum... Aslında önemli olan kurallar değil."

"Tabii ki hayır."

Karar verilmişti: Yüzünü ellerinin arasına alır ve onu hareketsiz tutardı. Eğer kız hareket edemezse, burnunu kırmayacak, dişlerini kırmayacak ya da

Ona beyin sarsıntısı ya da onun gibi bir şey veremezsin.

Ama hava soğuktu. Eldiveni de soğuk olacaktı. Onun soğuk, kaba deriyi tenine bastırmasını gerçekten ister miydi? Ve o soğuk deri de aslında dalları sıyırdığı için artık kirlenmiş olacaktı. O zaman sadece onu dondurmakla kalmayacak, aynı zamanda yüzüne kir de bulaştırmış olacaktı. Eğer nasıl öpüşüleceğine dair bir talimat olsaydı -ki olmasını ne kadar isterdi- kadının yüzüne kir bulaştırmak kesinlikle "Kaçınılması gerekenler" listesinde olurdu.

Ama yüzünü sabit tutmazsa, kız hareket edebilir ve burnunu gözüne falan sokabilirdi ve burnu deri eldiveninden bile daha soğuk olurdu.

Ökseotu artık omuz hizasına kadar inmişti.

"Her Noel'de kendi evinizi yeşilliklerle mi süslüyorsunuz?" diye sordu umutsuzca.

Ağzı titriyordu, ama oyunbaz bir tavırla, "Elbette. Ama bu yıl değil, çünkü Bayan DeWitt Lettie ve beni Sunne Park'ta kalmaya davet etti, annem ve babam seyahatte."

Bunu zaten biliyordu.

Ökseotuna tekrar baktı. Kız da öyle. Onun pembe yüzüne baktı.

Başka tarafa baktı.

Sonra, "Unut gitsin" diye bağırdı ve ökseotu dalını adama fırlatıp ormana doğru kaçtı.

Kendinden iğrenerek inleyen Isaac elini yüzüne bastırdı. Eldiven derisi gerçekten de soğuktu. Onu bir buz sarkıtıyla okşamak gibi bir şey olurdu.

Elini indirerek dalların arasından gökyüzüne baktı ve soğuk havayı içine çekti. Şimdi önümüzdeki birkaç hafta boyunca her akşam yemekte onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Arkasında bir sopa kırıldı.

Dondu kaldı. Kadın geri

dönmüştü!

Ama arkasını döndüğünde Bayan Babworth'u değil, Bayan Ray'i gördü, dönüşünün ortasında, omuzları yuvarlanmış ve başı sanki sinsi olmaya çalışıyormuş gibi eğilmiş, beceriksiz bir hırsız gibi olay yerinden kaçıyordu. Ayağının altında bir dal daha kırıldı. Kadın dondu kaldı, adama bir bakış fırlattı. Gözleri buluştu.

Çam iğneleri rengindeki paltosu ve şapkası, yaka ve siperliklerini kaplayan kahverengi kürküyle onu bir orman yaratığına benzetiyordu: parlak gözlü, becerikli, gözlemci, çalışkan bir enerjiyle dolup taşan.

Ama hiçbir orman yaratığı böyle bir utanç ve acıma ifadesi takınmamıştı. Kadına lanet olsun. Prudence Babworth'la yaşadığı utanç verici başarısızlığa tanık olmuştu ve gördüklerini anlayacak kadar dünyeviydi.

"Yine manzaranın tadını mı çıkarıyorsunuz Bayan Ray?" diye tersledi. "Bugün kendinizi ilginç pozisyonlarda buluyorsunuz, değil mi?"

Sesi sert ve kabaydı ama bu kadar utanmış, kızgın ve kendinden tiksinişken buna engel olamıyordu. Ve başarısızlığına tanık olan kişinin Bayan Ray olmasında korkunç bir şey vardı, oysa bir an önce onun görüşünün kendisi için hiçbir şey ifade etmediğinden emin olmuştu.

Yine de ifadesi sadece yumuşadı. Her nasılsa, onun nezaketi durumu daha da kötüleştirdi.

"Bağışlayın beni," dedi hafifçe soluk soluğa. "İzinsiz girmek istememiştim. Sesler duydum, bu yüzden... tanık olmak istemedim..."

"Ne?" Asasını daha sıkı kavradı. "Neye tanık olduğunu sanıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim."

Onun gitmesini istiyordu. Yalnız kalmak istiyordu. "Bunun bir önemi yok zaten.

Git diğerlerine katıl."

Düşünceli bir duraksamayla patikanın olduğu yöne baktı, sonra tekrar ona döndü.

Sonra eteklerini kaldırdı, bir kütüğün üzerinden atladı ve ona doğru yöneldi.

MR. Sylvia yaklaşırken ISAAC dikleşti, karanlık bakışları ihtiyatlıydı.

Kendisini ona doğru yürümeye iten şeyin ne olduğundan emin değildi, neye tanık olduğundan da emin değildi. Ama öfkesinin utançtan kaynaklandığından emindi.

Yüz ifadesindeki bir şey onun merhametini harekete geçirdi: o kayıp, savunmasız bakış. Doğru, Bay Isaac'le tanışıklığı iki haftadan eski değildi ama bugüne kadar onu hiç bu kadar kararsız görmemişti.

Adamın sopasını sıkıca kavradığını fark etti. Bayan Babworth'la konuşması sırasında, atletik bir adamda çok çekici olan tembel bir tavırla ona doğru gevşemişti. Ama hafifçe topalladığını fark edince, gerçek amacının ağrıyan bacağından biraz ağırlık almak olduğundan şüphelendi. Belki de bu yüzden Bayan Babworth'u öpme fırsatını değerlendirmemişti?

Sylvia'nın anlamadığı kısım *buydu*. Bayan DeWitt ve Leydi Charles'a duyduğu saygı, konuklarıyla oynaşmasını engelleyeceği için, onu en iyi de olsa bir çapkın olarak nitelendirmişti.

Bu yüzden onu Bayan Babworth'la yalnız yakaladığında, şey yapmıştı. Genç kızların kızgınlık dönemindeki kısraklar gibi çitle çevrilmesi gerektiğine inanmadığı için, kendi kendini görevlendirmiş, tutucu bir şaperon değildi, ama Bay Isaac'in Bayan Babworth'un beceriksiz, safça ilerleyişine onursuzca karşılık vermesi ihtimaline karşı oyalanmıştı.

Ama hiçbir çapkın genç bir kadının teklifine karşılık vermezdi. Neydi o?

Kendi deyimiyle bir muamma.

"Sanırım gördüğüm şey Bayan Babworth'un sizden bir öpücük koparmaya çalışması ve sizin de bundan kaçınmanızdı."

Bu bir kuru kahkaha havlaması kazandırdı. "Kaçınmak mı? Başarısız olmak, daha doğrusu. İstekli bir kadını öpmekte tamamen başarısız olmak." Sonra kaşlarını çatı ve ekledi,

"İstekliydi, değil mi? Onu öpmemi istediğini düşünmekle yanılıyor muyum?"

"Gördüğüm kadarıyla, onu öpmenizi dilemiş gibi görünüyordu. Ökseotu oldukça güçlü bir ipucuydu," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Hatta daha da şaşkın görünüyordu. İçinden beklenmedik bir sevgi dalgası geçti. Eldivenli elini asanın üzerine koyacak kadar yaklaştı. Adam hareket etmedi.

"Garip bir durum olmalı, ama bir kadını öpmek istemiyorsanız, öpmek zorunda değilsiniz. Çok açık sözlü davranıyordu. Babworth kardeşlerin ikisi de kötü davranıyor. Bayan Lettie'den bunu beklerdim ama Bayan Babworth bugüne kadar daha mantıklı görünüyordu. Bir beyefendi için bir hanımefendiyi geri çevirmenin zor olduğunu tahmin ediyorum ve onun duygularını bağışlamak istemeniz çok nazik bir davranış, ama -belki de sadece kendi adıma konuşuyorum- kadına onun hakkında böyle hissetmediğinizi açıkça belirtmeniz daha iyi olur."

Başını salladı ve pişmanlık dolu bir nefes verdi. "Çok akıllıca konuşuyorsun ama her şeyi yanlış anlıyorsun. Ben isteksiz değilim. Aslında Bayan Babworth'un teklifini memnuniyetle karşıladım ve onu geri çevirmek istemedim. Ben..."

Boşta kalan eliyle şapkasını çıkarırken, ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi şapkasını incelerken kelimeler kesildi. Ensesindeki bağdan kurtulan saç telleri bir kez daha yanaklarından aşağı süzüldü. Birden aklına onun bir görüntüsü geldi: çene hizasındaki saçları dağılmış ve ona doğru eğilirken yüzünün etrafında sallanıyordu. Bu can sıkıcı, yararsız görüntüyü itti.

"Anlamıyorum," dedi. "Bekârlık yemini mi ettin? Başka birine söz mü verdin? Çok tedirgin görünüyordunuz. Yine de Longhope Manastırı'nın dört bir yanında adınız hınzır cazibe, hınzır sırtışlar ve baş döndürücü çapkınlıklarla eşanlamlı ve yemin ederim ki aptal genç hanımlardan, duyarlı çiftçi eşlerine ve papazın yaşlı büyükannesine kadar etek giyen herkesin sevgisini kazandınız. Her türlü görünüşü veriyorsun

Bayanların varlığından keyif alıyorsunuz ve onlar da sizden keyif alıyormuş gibi görünüyorlar."

"Sizin de söylediğiniz gibi Bayan Ray. Ben baharatlı buharım ama erik pudingim yok." Sesinde acı, kendisiyle alay eden bir ton vardı. "Sıcak havadan başka bir şey yok. Flört ediyorum ama öpüşmüyorum."

Sylvia bir kez daha önceki sözlerinden pişmanlık duydu, çünkü Michael'ın hataları için onu suçlamak haksızlıktı. Hakaretinin Michael'ı bu kadar derinden yaralayacağını tahmin etmemişti.

"Herkesle flört ediyorsun," diye dikkat .

Omuz silkti. "Artık alışkanlık oldu. Donanmadan ayrılıp hayatıma karada yeniden başladığımda kadınlar hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benden hoşlanıyor gibiydiler. Ben de kadınları severim. On yaşımdan beri gemilerde yaşıyordum ve gemilerde kadınlara asla izin vermiyorlardı, bu yüzden kadınlarla aynı odada olmak bile bir keşifti."

"Benim gibi yaşlı kadınlar bile mi?" diye nazikçe takıldı.

"Bütün kadınlar. Hepinizin hayata karşı farklı bir bakış açısı var ve hepiniz çok..." İç çekti. Sonra gözleri onunkilerle buluştu. "Ve sen yaşlı değilsin," diye ekledi aceleyle. "Sen... Şey, sen..."

"Neyim ben?" Şimdi onun rahatsızlığından zevk alıyordu, sadece birazcık ve bu onu birazcık çapkın yapıyordu. *Kes şunu*, diye kendi kendini azarladı ama yapmadı. "Ben senden daha yaşlıyım. Bu beni yaşlı bir kocakarı mı yapar?"

"Ne yaşlı ne de kocakarı. Ama sen..." Şapkasını salladı. "Güvendesiniz."

Evet. Bu onun çapkınlık dürtüsünü yatıştırdı. "Özür dilerim. *Güvende miyim?*"

Onu gücendirdiğini fark etmemiş gibiydi. Neden kırıldığı bile bir muammaydı.

"Nişanlısın, evlenmek , daha yaşlısın ve beni onaylamıyorsun." Eğlenerek homurdandı. "Yani, benden etkilenmeyecek kadar akıllı ve dünyevi birisin. Seninle flört etmek güvenli. Seninle flört edebilirim ve bilirim ki

Başımın üzerinde ökseotu dalları sallandırıp seni öpmemi, seninle evlenmemi ya da buna benzer bir şey yapmamı beklemeyeceksin."

"Ne kadar tehditkâr yaratıklar bunlar, ökseotu ve beklentilerle donanmış bu genç hanımlar," dedi. "Hâlâ kafam karışık. Kadınlardan hoşlandığını söylüyorsun ama bizden de çekiniyorsun. O zaman öpüşmek o kadar korkunç mu?"

"Öpüşmek." Kelimeyi bir küfür gibi tükürdü.

Asasını yere bir kez vurdu ve nemli orman zemininde bıraktığı deliği inceledi. Saçları bir kez daha yüzünün üzerine düştü. Saçlarını düzeltmek istedi. Bir kadın *güvende* olduğunda böyle bir şey yapar mıydı? Genç bir adam ona güvenebileceğini ve onunla flört edebileceğini hissettiğinde, çünkü onu öpmek ya da etkilemek için asla çağrılmayacağını biliyordu. Sylvia kimsenin aklına baştan çıkarıcı bir kadın olarak gelmemiştii ve kendi erdemini ya da saygınlığını sorgulamayı aklından bile geçirmemiştii ama bu adamın ona *güvende* demesi birdenbire kendisini çok sıkıcı hissetmesine neden oldu.

Bu kadar heyecanlanması mantıksızdı ama görünüşe göre içinde hâlâ biraz kibir kalmıştı.

Ona tekrar baktığında, sıcak gözleri o kayıp, savunmasız ifadeyi taşıyordu.

"Bir öpücük: Çok bunaltıcı," dedi sessizce. "Teoriyi anlıyorum ama ne zaman birini öpmeye kalksam sonu felaketle bitiyor, burnum çarpılıyor ya da çenem çatlıyor. Sanırım bu, erkeklerin gençken öğrenmesi gereken bir şey ve kimse pek umursamadan beceriksizce yapabiliyorlar ama ben neredeyse yirmi yedi yaşındayım ve Bayan Babworth benden ne yaptığımı bilmemi beklerdi. Ama bunu yapamazdım, çünkü ya kötü yaparsam? Ve bir öpücükle onu isyan ettirirsem bir kadınla nasıl evlenebilirim? Şimdi bunu çok düşündüm çünkü daha önce hep kötü gitti ve yine kötü gideceğinden endişeleniyorum ve sonra-"

Sylvia daha ne yaptığını anlamadan ayak parmaklarının ucuna kalkmış, avucunu adamın yanağına kaydırmış ve dudaklarını onun yumuşak dudaklarına bastırmıştı,

Sıcak ağzıyla ona bir öpücüğün ne kadar basit ve doğal olabileceğini gösteriyordu.

Isaac'ın yanağındaki deri eldiven soğuktu; bu konuda haklıydı.

-Ama ağzı, oh, tatlı azizler, ağzı sıcacıktı.

Ve yumuşak, nazik ve yine de kendinden emin, dudaklarının dokunuşu onu yerinde tutuyordu, avuç içi ve onun şaşkınlığı kadar.

Sürpriz, çünkü dudaklarının birbirine değdiği ve tutuştuğu aynı kalp atışında, coşku bir şimşek gibi içinden fırladı ve ağzından kasıklarına, midesindeki bir çukur aracılığıyla doğrudan bir hat açtı.

Kadının göz kapakları titreyerek kapandı, o da gözlerini kapadı ve her şey mükemmel ve doğruydı, burunların çarpışması ya da dişlerin çarpışması olmadan her şey birbirine *uyuyordu*. Bir kalp atışı daha boyunca ikisini de orada tuttu ve sonra dudakları onunkilere değerek okşadı.

Şaşkın beyninin güçlkle kavradığı en şaşırtıcı kısım, böylesine hafif bir okşamanın böylesine harikulade hisler uyandırabilmesi, onları narin bir vaat ve ısıltılı bir sıcaklıkla dans ettirebilmesiydi.

Yine dudakları onunkilere değdi ve sonra uzaklaştı.

Aralarındaki boşluğa soğuk hava doldu ama dudakları hâlâ sıcaktı, yanakları ve vücudu da öyle. Gözlerini açtı. Kadın iki eliyle sepetini tutmuş, birkaç metre ötede, ormanın benekli fonunda duruyordu. Yüz ifadesi okunamıyordu. Sıkı bir gülümseme dudaklarını büktü -ah, ne muhteşem dudaklar!- ve bakışları dalgalandı.

Sonra garip bir şekilde hüzünlü bir sesle içini çekti ve konuştuğunda sözlerinin arasında kendisiyle alay ediyordu.

"Gördüğünüz gibi öpüşmek o kadar da zor değil. Erken dönemdeki garip deneyimleriniz göz önüne alındığında, bu konuda çok fazla ve çok uzun süre endişelendiğinizden şüpheleniyorum. İnşa ettiniz

zihninizde öpüşmeyi korkunç derecede bunaltıcı bir arayış olarak büyüttünüz ve tüm bu düşünceler sizi sadece yapmaktan alıkoydu."

"Ama ben-" Kısa kesmişti. Kadın

bekledi. Sonra: "Ne yapmadın?"

"Hiçbir şey yapmadım."

Gökyüzüne doğru bir bakış fırlattı. "Evet. Fark ettim. Bu talihsiz bir durum ve özür dilerim. Sizi öpmesini istemediğiniz biri tarafından öpülmek hoş bir şey değil. Benim açımdan da, öpülmek istemeyen birini öpmek hoş değil. Ama belki de demek istediğimi anlatmışımdır, öpüşmek çok büyük bir engel değildir." Arkasını döndü. "Ve güvende olmadığımı. Beni affedin Bay DeWitt. Çok uzun süre rahatsız ettim."

Sırtını dikleştirerek, sepeti sertçe tutarak ormanın kenarına doğru yürüdü. Olduğu yerde donup kalan Isaac, onun devrilmiş bir dalın üzerinden çevikçe atlayışını ve ağaçların arasından kendine yol açışını izledi.

BÖLÜM 4

"Sevgili Sylvia, Sağlığım ile ilgili nazik sorunuz için teşekkür ederim. Soğuk algınlığı beni çok rahatsız ediyor, ancak özel likörünüz biraz rahatlama sağlıyor. Sizin önerdiğinizden daha yüksek dozda, yarım saat önce alınmasının faydasını gördüm. Talimatlarınızı buna göre değiştirin. ... Bayan Yates'in özel görevi olarak yapmayı seçtiği et suyunuz sayesinde sindirimim kolaylaştı. Bayan Yates mükemmel bir temizlikçi olduğunu kanıtlıyor. Onunla görüşmemdeki yardımınız çok değerliydi. ... Gelecekteki odanızın yeniden dekore edilmesinden kaynaklanan toz nedeniyle yeni bir öksürükten muzdaribim. Gürültülü işçiler sinirlerimi oldukça rahatsız ediyor. Kuru bir öksürük ve bunu hissediyorum-"

(H bir aşk mektubunuz var mı, Bayan Ray?"

Sylvia kız gibi bir soruyla Graham'ın mektubundan başını kaldırdı. A Bayan Lettie kıkırdarak hareketsiz odaya daldı, onu Bayan Babworth, Bayan Lightwell ve Bayan Newell izledi.

Odanın diğer ucunda, Leydi Charles yeni lavanta şarabını şişelemekten başını kaldırıp hepsine hoşgörüle gülümsedi.

Sylvia da gülümsemekten kendini alamadı. Leydi Charles'ın en küçük kızı, henüz on yedi yaşında bile olmayan kızıl saçlı Bayan Emily Lightwell'den, kumral saçlı Bayan Babworth'a kadar ne kadar parlak, canlı ve gençtiler

ve yirmi yaşında olgunlaşmışlardı. Her biri bir noktada hayali fiziksel kusurlardan yakınmış olsa da onlar da ne kadar güzeldi. Leydi Charles'ın bir akşam gözlemlediği gibi, gençler gençliklerinin şaşırtıcı güzelliğini, o güzellik yok olana kadar anlayamazlardı. Leydi Charles'ın o meşhur güzelliği yok olmamıştı; ellisine yaklaşıyordu ama koyu renk saçlarındaki aklara ve cildindeki çizgilere rağmen Sylvia'nın o güne kadar tanıştığı en güzel kadınlardan biriydi.

Bayan Babworth eve dönerken üzgün görünüyordu, ama öpücük dallarını yapmak belli ki moralini düzeltmişti.

Genç hanımların, erkeklerin yaptığı çerçevelerin etrafındaki yeşillikleri bükerken, elmaları, bonbonları ve renkli mumları bağlarken pazarlık etmelerini ve konsantre olmalarını izlemek keyifli birkaç saat olmuştu. Cassandra, Leydi Charles, Sylvia ve Bayan Vincent ellerinde çay ve keklerle yakınlarda oturmuş, evin her tarafına asmak için çobanpüskülü, sarmaşık ve kurdelelerden çelenkler dikerken kulak ardı edilen tavsiyelerde bulunmuşlardı.

Sylvia kötü niyetli öpücüğünden hemen sonra Isaac'le tekrar yüzleşmek zorunda kalmamıştı -ne kadar rahatlamıştı! Ama Cassandra'yla birlikte çocuk odasını süslemek için çelenklerini taşıırken, onu ağabeyiyle birlikte orada görünce dehşete düşmüştü.

DeWitt kardeşler özenle yapılmış bir bebek evinin önünde durmuş, sanki gerçekmiş gibi büyük bir ciddiyetle evin tadilatını tartışıyorlardı. Alçak sesle konuşmuşlardı, çünkü bebek Rose pencerenin altındaki beşiğinde uyuyordu, ancak Bay DeWitt'in kalçasına yaslanmış, babasının dağınık saçlarını mutlulukla çekiştiren küçük Charlie'nin ara sıra çıkardığı sevinç çığlıklarından rahatsız olmamıştı.

Cassandra ile birlikte içeri girdiklerinde Joshua DeWitt karısına geniş bir sırıtışla baktı. "Bu bebek evi harika," dedi. "Neden daha önce hiç kazmadık ki?"

Cassandra kocasının kirli sakallı yanağını öptü ve oğlunun başını okşadı. "Rose'un bebeklerle oynamaya hazır olması için daha birkaç yıl geçmesi gerekecek."

Charlie'yi kalçasında sallayarak yeniden kıkırdamasına neden oldu. "O hazır olduğunda, burası İngiltere'nin gördüğü en harika bebek evi olacak."

Sylvia, Bay Isaac'e bir bakış atma riskini göze almıştı, ama o, avucunun üzerine minik bir sandalye koyup onu sevimli ilan ederken, iki kardeş minyatür mobilyanın üzerinde mırıldanmaya başlarken onun varlığını kararlılıkla görmezden gelmişti.

Cassandra çelenkleri asarken, "Bebek evi benimdi," diye açıkladı. "Ablam Miranda ve ben çoğunlukla onunla oynardık."

"Benim de kızken bir tane vardı," demişti Sylvia. Şimdi nerede olduğundan emin değildi. O ve Michael'ın hiç çocukları olmamıştı -başta bir hayal kırıklığı, sonra acı tatlı bir rahatlama- bu yüzden eski bebek evini hiç düşünmemişti. Ailesi Kanada'ya taşındıklarında diğer her şeyle birlikte onu da satmış olmalıydı.

Bunun kadar güzel değildi ama yine de ona bayılmıştı. Belki de Bay Isaac'in oyuncaktan aldığı bariz ve büyüleyici zevk göz önüne alındığında evrensel bir deneyimdi bu.

Isaac DeWitt'le ilgili düşüncelerini bir kenara itti ve Graham'dan aldığı mektuba açgözlülükle bakan Babworth kardeşlere gülümsedi. Graham onu hiç öpmemişti. Eline dokunmaktan başka bir şey yapmamıştı, o da sadece parmaklarını tehlikeli bir şekilde düzensiz olmasından korktuğu nabzına götürmek içindi; nabzının oldukça sağlam olduğuna dair verdiği güvenceler onu ikna etmemişti.

Ama sonra, hem o hem de Graham, en azından zımnen, gelecekteki evliliklerinin öpüşmeyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorlardı.

"Mektup nişanlınızdan mı?" Bayan Babworth kız kardeşinden daha sakın ve kibar bir tavırla sordu. "Bay Ossett, adının ne olduğunu söylemiş miydiniz?"

"Bu doğru. Worcestershire'daki Kemble Malikânesi'nden Bay Graham Ossett." "Bir malikâne," diye iç geçirdi Bayan Lettie.

Emily gözlerini devirdi. "Lütfen biri Lettie'nin süresi dolmadan onunla evlenebilir mi?" Leydi Charles'a doğru zıpladı. "Anne, Lettie onu kaşdı

parmağımızla öpücük dalını yaptık ve biraz merhem almaya geldik."

Odanın diğer ucunda Sylvia ve Leydi Charles hoşgörölü bir gülümsemeyi paylaştılar. Doğal olarak merhemi getirmeleri için dördünün de gelmesi gerekiyordu. Noel kutlamalarının insanları aptallaştıran bir etkisi vardı ve bir grup içinde olmak kızları daha da aptallaştırıyordu.

Sylvia, Michael ile Birmingham'daki kiliseden ailelerinin alkışları ve pirinç yağmuru arasında el ele çıktıklarında Prudence Babworth ile aynı yaşıydı. Kendini ne kadar dünyevi ve bilge sanıyordu ve harika Michael Ray'in macera, heyecan ve zenginlik vaatleriyle kendi evini yönetmeye fazlasıyla hazırды.

Evet, bir zenginlik vardı, ta ki duman gibi yok olana kadar, sonrasında macera ve heyecan tamamen kocasının bitmek bilmeyen yalanlarının ve daha da bitmek bilmeyen borçlarının sonuçlarından kaçmaktan ibaretti.

Kimsenin Graham Ossett'e heyecan verici dediğinden kuşkuluydu ama yirmi yaşındaki Sylvia sıkıcı bir güvenilirlik fikrine çığlık atarken, şimdi güvenilirliği hiç de sıkıcı bulmuyordu, hele söz konusu olan güvenilir bir şekilde masada yemek ve başının üzerinde güvenilir bir çatı ise.

Kızlar bekliyordu. Gülümseyerek sayfaları salladı.

"Evet, bu mektup Bay Ossett'ten. Bana yazmaya bayılıyor," diye ekledi, ses tonuna memnuniyet katarak ve onların iç çekmesine neden olarak.

Mektubu iki kez katladı ve sonra, belki de arzulanan ve dünyevi bir yaşlı kadın olduğu imajına kendini biraz kaptırarak (ne de olsa bugün yakışıklı bir genç adama öpücük kondurarak kendini şok etmişti), katlanmış kâğıdı göz kırparak elbisesinin korsajına yerleştirdi.

"Çok mu yakışıklı?" Bayan Lettie sordu. "Malikane sahibi olan herkes yakışıklı olmalı."

"Bu hiç de geçerli değil," diye karşı çıktı Emily, dolaptan merhemi alırken. "Heyecanlı ve maceracı mı? Önemli olan bu."

Jane boyun eğmiş bir şekilde iç çekti. "Emily bir gün bir korsanla evlenmeyi düşünüyor." "Bay Ossett korsan değil, ne yazık ki," dedi Sylvia. "Onu yaşlı bulabilirsin, çünkü kırk yaşında." Bu korkunç istatistik Bayan Lettie'nin burnunu kırıltırmasına neden oldu. "Ama ben üç buçuk yaşına yeni girdiğim için, o benim için çok iyi bir yaş."

Bayan Lettie, "Bay DeWitt Prudence'dan yedi yaş kadar büyük," diye kıkırdadı. "Bay *Isaac* DeWitt'i kastediyorum. Bay Isaac'in bir kır evi yok ama bir şehir evi var ve Prudence onunla evlenmek istiyor."

"Hayır, sevmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile," diye karşılık verdi Prudence. "Bize Bay Ossett'ten biraz daha bahsedin, Bayan Ray. Onunla nasıl tanıştınız? İlk görüşte aşk mıydı?"

"Bay Ossett bir müşteriydi, Birmingham'da üretip sattığım bazı likörlerle ilgileniyordu. Konuşmaya başladık ve-"

"Oh, ne hakkında konuştunuz?"

"Hani konuşmalar akıp gider ya?" diye geçiştirdi. "Ve sen ve diğer kişi bir şekilde uyum içinde olursunuz?"

Onlara konuşmalarının çoğunlukla Graham'ın çeşitli rahatsızlıkları etrafında geçtiğini söylemeye gerek yok. Yani, Graham onlardan bahsediyor, Graham da ona tedaviler öneriyor, ama Graham hiçbir şeyin işe yaramadığından yakınıyordu. Graham'ın gerçekte istediği şeyin bir tedavi değil, birisinin onun sağlığına kendisi kadar hayran olması olduğundan şüpheleniyordu. Sadakatsiz düşüncelerini bastırdı. Graham hakkında yanlış hayaller beslemiyordu ve Graham'ın da kendisi hakkında hiçbir şey emindi.

Graham bencil görünebilirdi ama Sylvia'nın durumunu algılayacak ve onun kendisine, kendisinin ona olduğundan fazla ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar gözlemciydi. Evlenme teklif ettiği zaman, evliliklerinin nasıl yürüyeceğini zımnen anlamışlardı. Sylvia onun hastalıklarıyla ilgilenecek, şikâyetlerine anlayış gösterecek ve rahat etmesini sağlayacak, karşılığında da bir daha asla yiyecek ya da barınak konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"O... O seni öptü mü?" Bayan Babworth sordu. "Öpücük nasıl bir şey?"

Hafızası bir anda canlandı: Ormanda Bay Isaac'ten çaldığı öpücüğün verdiği o haz dolu küçük sarsıntı. Bir öpücük neye benzerdi? Duyuların açılması, yeni bir dildeki ilk kelimeler, bedenler arasındaki bir konuşma ve başka bir insanla yeni bir bağlantı kurma yolu. Öpücük bir söz gibiydi.

"Siz kızları öpüşme ateşi sarmış," dedi Sylvia hızlıca. "Bu öpüşme dalları fikri kafanıza şeri gibi girmiş ve mantıklı davranmıyorsunuz."

"Mantıklı davranmak istemiyorum," dedi Bayan Lettie, kollarını açıp bir daire çizerek. "Noel zamanı!"

Jane Newell, "Akşam yemeği için giyinme vakti neredeyse geldi," dedi.

"Biraz şeri istiyorum," dedi Bayan Babworth. "Sence biraz şeri içebilir miyiz?"

"Evet, şeri içelim!" Emily kabul etti.

Sonra Leydi Charles onları kapıya doğru sürükledi ve muzip bir tavırla, "Bakalım size bir şeyler bulabilecek miyim?" dedi. Kızların peşinden dışarı çıktı ve Sylvia, "Filler gibi koşuyorsunuz!" diye bağırıldığını duydu.

BÖLÜM 5

A Leydi Charles'ın iyi donanımlı imbic odasının sıcaklığında, bitki demetlerinin ve damıtmanın aşinalığıyla yatıştırılmış olarak yine yalnızdım

ekipman ve lekeli kitaplar, Sylvia Noel pançının tadına bakarken mırıldandı. Özel punçuyla özellikle gurur duyuyordu, çünkü satışları son iki kışı atlatmasına yardımcı olmuştu ve ertesi gün herkese ikram etmek için sabırsızlanıyordu.

Bunu Leydi Charles'a utangaç bir şekilde önermişti, misafirperverliklerine teşekkür etmek için bir hediye sunmak istiyordu ama aile geleneklerini bozmaktan çekiniyordu. Arkadaşı bu fikri coşkuyla karşılamış, Cassandra da Noel günü Yule kütüğünün etrafında içmek için ikram etmeleri konusunda ısrar etmişti.

Tadım bardağını bir kenara koyarken tarifi doğru olduğuna karar verdi; ertesi güne kadar punç mükemmel olacaktı. Kendini tebrik ederek odanın diğer tarafına geçti ve neredeyse diğer kapıdan giren birine çarpıyordu.

"Bay Isaac!" diye bağırdı.

"Bayan Ray!"

Donup kaldılar, sanki başka bir insanla nasıl iletişim kuracaklarını tamamen unutmuşlar gibi birbirlerine baktılar.

Kendisini ilk hatırlayan Bay Isaac oldu. "Özür dilerim. Diğer hanımlarla dışarı çıktığınızı sanıyordum."

"Tüm zaman boyunca orada mıydın?"

"Diğer kapının dışında gizleniyordum. İstemedim... Yani kadın sohbeti gibi geldi."

Utanç çırpındı hakkında onlar gibi kar taneleri at Ondan kaçtığını ve bunun nedenini anlamıştı. Çünkü o güvende değildi. Öpmek istediği genç Bayan Babworth'tü ama onu tahammül etmeye zorlayan dul Bayan Ray'di.

Adamın yüzü dışında her yere baktığında baston kullandığını fark etti.

"Eski sakatlığın hâlâ seni rahatsız ediyor," dedi hiç düşünmeden. "Tüm o ağaçlara tırmanma ve kadınları omzunun üzerinden atma saçmalıkları mı?"

Dudakları bir, iki kez kıpırdadı ve sonra, Tanrı'ya şükür, yüzü, kızın gülünç derecede göz kamaştırıcı bulduğu o geniş gülümsemeye dönüştü.

"Ağaca tırmanmak kolaydı," dedi. "Ağaçtan aşağı atlamak sorun yarattı. Ve söz konusu kadını, aşırı şikâyetlerine rağmen kaldırıp etrafında döndürmek yeterince kolaydı."

Ona gülümsemekten kendini alamadı. Onun omzunda asılı kalmak hiç de korkunç değildi. Bacakları, adamın kolunun kendilerini sardığı hissini hâlâ hatırlayabiliyordu ve avuç içleri muzip bir şekilde adamın sırtındaki hisleri anımsıyordu.

"Sanırım soğuk da yardımcı olmuyor," dedi. "Yaran neydi?"

"Donanmadayken kırmıştım. İlk başta yavaş iyileşti ama bir yaz boyunca her gün yüzdükten sonra yeterince iyileşti. Soğuk olsa da..." Başını iki yana salladı. "Soğuğu iliklerinde hissetmenin sadece bir kocakarı masalı olduğunu düşünürdüm hep. On pound bu gece kar yağacağını söylüyor."

"Bunu sana bacağın mı söyledi?"

"Aslında bunu bana damatlar söyledi ama bacağımın da aynı fikirde olduğuna eminim."

Garip bir sessizlik oldu, bu sırada bastonunun başına baktılar, sonra bastonunu bir dolaba doğru salladı ve ona doğru yöneldi.

"Leydi Charles benim için biraz merhem aldı. Benimki bitmiş, ben de daha fazla var mı diye bakmaya geldim."

"Isı yardımcı olacaktır," diye gönüllü oldu, "ama bunu zaten biliyor olmalısınız."

"Evet. Mutfak benim için biraz kum ısıtıyor. Bir torba sıcak kum, biraz merhem, bir saat dinlenme ve iyi bir konyakla kendime geleceğim." Dolaptan bir tencere aldı. "Bayan Flores'in Çok Amaçlı Merhemi. Sihir gibi bir şey bu."

"Bayan Flores'in ilaçları harika."

Kadının yanına dönerken kriket topu gibi bir aşağı bir yukarı savurdu. "Bu konuda çok şey biliyorsun, merhemler, damıtma ve benzeri şeyler."

Onun yaklaşmasını izledi, ahlaksız, istenmeyen öpücüğünden duyduğu utanca rağmen onu görmenin keyfini çıkardı.

"Babam bir doktor ve yan taraftaki mükemmel bir eczacıyla ortak. Bunu büyüleyici buldum ve her ikisi de sorularıma karşı sabırlıydı. Onlardan öğrenemediğim şeyleri ise beni küçük yaştan itibaren natürmort odasında çalıştıran ve orada olduğum için çok mutlu olan annemden öğrendim." Adamın elindeki merhem kabına başıyla işaret etti. "Ve biliyorsun ki başka biri senin için masaj yaparsa faydası daha büyük olur. Tuhaf bir şey ama babam her zaman başka birinin elinin insanın kendi kendine elde edemeyeceği bir güce ve açığa ulaşabileceği konusunda ısrar ederdi."

"Öyle mi?" Kadının ellerine bir bakış fırlattı. "Acaba burada bacağıma masaj yapmak isteyen biri var mı?"

Bakışları onunkilerle buluştu, o karanlık, ışıltılı bakışlarla. Dudakları onun anısıyla adeta karıncalandı.

"Yine benimle flört ediyorsunuz Bay Isaac," dedi sertçe. "Bu da sanırım hâlâ güvende olduğumu düşündüğünüz anlamına geliyor. Benden sonra bile."

küçük bir sessizlik oluştu. "Yaptım,"

dedi aniden. "Biliyorum." "Sence

güvende miyim?"

"İstiyorum. Yani, umursamadım."

Bir bakış daha: bu sefer ağzına. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken yakaladı kendini; ağzı çok kurudu.

Sonra bir kez daha cesurca kadının gözlerine baktı. Tecrübeli havası yapmacıktı ama kendine güveni yoktu.

"İnsan istemediği halde biri tarafından öpülmenin hoş olmadığını söylemiştin," diye açıkladı usulca. "Ama ben bunu çok hoş buldum. Öpülmek istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Sen sadece beni şaşırttın." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Çok hoş bir sürpriz."

İçinde filizlenen sinsi hazzın etkisiyle oflayıp pufladı. Adam ona göre değildi. O günler onun için geride kalmıştı.

"Bana karşı nazik olmanıza gerek yok," dedi. "Hayran olduğunuz o hanımlar genç, ama ben değilim ve belki de biraz fazla neşeli olan dullar, özellikle de başka biriyle nişanlı olan bir dul hakkında fikirleriniz olabilir. Ben sizden yedi yıl kadar daha büyüğüm ve otuzuma merdiven dayadım ve bu benim için kabul edilemez bir şey-" Bir elini salladı. "Sırf bana güvenli diyerek kibrime dokunduğun için bunu sana yaptım. Ama orada, yakışıklı bir genç adam beni öpebileceği biri olarak görmediğini söylüyordu ve sanırım ben de-"

Onu öptü.

Yumuşak, çalımlı bir öpücüktü. Adamın eli kızın yanağında geziniyor, sert ve sıcak bir şekilde ağzını kızinkine değdiriyordu. Öpücük hızlı ve hafifti ve çabucak bitti, ancak ortasından aşağıya doğru dalgalanan hislerin geçmesi daha yavaştı.

Durakladı, gözleri açık ve niyetliydi, dudakları onunkilerin üzerinde geziniyordu ve o da oyalandı, şaşırmıştı ama hoşuna gitmişti -oh, çok hoşuna gitmişti!- yanağındaki parmakları, yakınlığı, o gün topladığı çamın saran kokusu.

Bir kez daha, o kadar uzun süredir uykuda olan ve neredeyse unutulmuş olan arzu, çok heyecan verici ve çok çok yanlış bir şekilde kalçalarının arasında baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. Ama yine de göz kapaklarının kapanmasına izin verdi: bir davet.

Bu onun anladığı bir davetti. Ağzı bir kez daha onunkinin üzerinde gezindi.

Bu öpüşmede acele etmedi, kendinden emin değildi ama çekingen de değildi. Öpücüğü meraklı ve keşifçiydi. Kadının içinde dans eden hisler yaratmak için ne beceriye ne de deneyime ihtiyacı vardı. Bu onun yıllardır ilk gerçek öpücüğüydü ve güzel hissettiriyordu.

Çok güzel.

Geri çekildikten sonra, okşayışını mühürlemek istercesine başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Birden çok genç göründü.

"Haklısın," dedi. "Öpüşmek hiç de zor değil. Seni bakması ve yanında olması çok hoş biri olarak görüyorum. Yaşınızı ya da dulluğunuzu bir an bile düşünmedim."

Sonra kaşlarını çatarak merhemi düşündü.

"Kum şimdiye kadar ısınmış olmalı ve eğer akşamı atlatmak istiyorsam gerçekten bacağımı dinlendirmeliyim. Bana karşı çok nazıksınız Bayan Ray."

"Bu nezaket değil, Bay Isaac."

Küçük bir yaptı. "Bu konuda hemfikir ama kesinlikle *güvende* olmadığın konusunda hemfikiriz sanırım."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Tüm bu öpüşmeler yüzünden birden tehlikeli mi oldum?"

"Tehlikeli değil, ama şunu söyleyelim, gerçekten çok heyecan verici hale getirildiniz."

BÖLÜM 6

A Yemekten sonra bütün parti heyecanla misafir odasında toplandı ve Isaac, Lord Tidcombe ile Mucitler, iki öpücük dalından hangisinin kazanacağına gerçekten yatırım yapmış görünüyordu.

Cassandra ve Leydi Charles jüriydi ve harika diplomatlar olduklarını kanıtladılar, çünkü her iki öpücük dalına da ödül verdiler: biri yaratıcılığı için, diğeri de gürlüğü için. Daha sonra dalların üzerindeki mumları yaktılar ve Isaac ile Joshua onları yükseltmek için ipleri çektiler. Kendilerinininkini en hızlı ve en yükseğe çıkarmak için otomatik olarak yarıştılar, ancak dalların beyefendilerin her öpücükten sonra bir meyve koparabilecekleri kadar alçak olması gerektiğine işaret edildiğinde geri adım atmak zorunda kaldılar.

Bu arada Isaac, başarılı bacak tedavisi ve güzel bir akşam yemeğinden -o mükemmel öpücükten bahsetmiyorum bile- oldukça memnun hissediyordu ve öpücük dallarının altında usulca oyalanmak ve dudaklarını önüne çıkan hanımefendinin yanağına değdirmek hiç de zor olmadı, ki bu hanımefendilerin neredeyse hepsiydi: omzuna anaç bir okşama yapan Leydi Charles'tan, karnına kardeşçe bir dürtme yapan Emily'ye ve utangaç bir gülümseme yapan Bayan Babworth'a kadar. Bayan Ray tek başına öpücük dallarından kaçındı. Diğer beyler de bu işin havasına girdiler ve Joshua bile şikayet etmeyi bırakıp her bir hanımefendinin yanağını okşadı

Cassandra'nın yanına gidip onu doğaçlama bir valsın içine sokmadan önce, odanın öbür ucuna bir dut fırlatır.

Isaac yaygarayı Şimdi anlamıştı. O sırada Bayan Ray'e bakmış, kendini çok cesur ve mutlu hissetmişti ve Bayan Ray gözleriyle karŐılaŐtıėında çok mutlu olmuştu; Bayan Ray'in bakıŐlarındaki eğlendirici sıcaklıktan da memnun olmuştu. İŞte pcğn harika ve beklenmedik bir yönü: paylaŐılan bir sırrın lezzetli mahremiyeti.

Daha sonra, Şarkı söyleyerek neşeli bir saat geçirdiler, piyanonun etrafında toplanıp birlikte Şarkı söylediler, ta ki kızlar bir oyun oynamak istediklerini söyleyene kadar, yani Bullet Pudding. Onlara derhal, üzerine bir mermi yerleştirilmiş büyük bir kase un verildi. Şaşırtıcı olmayan bir Şekilde, sadece genç bayanlar oyuna katılmak istedi. Bullet Pudding, merminin düşmesine neden olmadan undan kaŐık kaŐık almayı içeriyordu; merminin düşmesine neden olan kişi onu diŐleriyle undan çıkarmak zorundaydı ve sadece genç bayanlar yüzlerini unla kaplamanın cazibesini gördü. Tidcombe ve mucitler bir iskambil masası kurdular, Isaac Joshua ve Cassandra'ya katılarak kk Charlie ile oynadı ve Bayan Ray de Leydi Charles ile sohbet etti. Ancak Rose huzursuzlanmaya baŐlayınca ve Leydi Charles onu kreŐe götürmeye gönüllü olunca, Isaac bu fırsatı değerlendirerek bir paket spillikinle birlikte Bayan Ray'e katıldı.

"Spillikins oyunu mu?" diye teklif etti. "DiŐlerinle undan bir mermi çıkarma riskini göze alamayacak kadar mantıklısın, ama bunun için çok mu mantıklısın?"

Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. "Sanırım bugün mantıklı olmadığımı çoktan kanıtladım."

"Ve hepimiz çok minnettarız."

Sandalyeye çöktü ve spillikinleri serbest bırakmak için acele etmedi, oyulmuŐ tahta çubukların sivri uçlardan oluşan gelişigüzel bir yığının içine düşmesine izin verdi.

Bayan Ray hâla gülümseyerek izliyordu. "Noel'in ne kadar harika unuttuŐum," dedi. "Yılın en soğuk, en karanlık günleri ve buradayız, sıcak, güvende ve iyi beslenmiş, iyi bir Őirkette ve ilahilerin ve mumların tadını çıkarıyoruz ve..."

İçini çekti ve şarabını yudumladı. Onu şimdi tekrar öperse şeri tadına bakar mıydı?

"Ve öpücükler," diye bitirdi onun için, usulca. "Yine de ökseotunun altında oyalanmadığınızı fark ettim."

"Son deneyimlerime göre, ökseotu öpücük almak için gerekli bir şart değil."

"İlginç. Son tecrübelerime göre ökseotu altında öpüşmek ve özelde öpüşmek var ve ikincisi birincisinden çok daha üstün."

Yanaklarına hafif bir renk geldi. Eliyle yığını işaret ederek onu önden gitmeye davet etti. Bardağını bıraktı ve diğerlerini rahatsız etmeden tek bir spillikin'i başarıyla kaydırды.

"Buraya spillikin oynamaya mı yoksa beni utandırmaya mı geldin?" diye sordu, elindekini bir kenara bırakırken.

"Buraya seninle flört etmeye geldim. Ama seninle flört etmemden hoşlanmadığını söyledin."

"Artık o kadar da itiraz etmediğimi fark ettim. Böyle bir ilgi görmek beni genç hissettiriyor."

Sağlam elleri başka bir çubuğu seçti ve güvenli bir şekilde çıkardı.

"İnsanlara bakmaya ve kendin için bir şeyler yapmaya alışkın olduğundan şüpheleniyorum," dedi Isaac. "Ve benim beceriksiz öpücüğüme katlanmak için çok sabırlı davranıyorsun."

"Acı çekmedim ve beceriksiz değildim."

"Ama ne yazık ki sen de ayaklarıma kapanıp mutluluktan bayılmadın." Sırıttı. "Sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacım var."

"Herhangi bir beceriyi geliştirmek için önerilen yol."

Başka bir spillikin seçti, ama onu çekerken diğerleri yer değiştirdi. Yığını ona teslim etti.

"Kocamla birlikte öğrendim," diye gönüllü oldu, adam bir çubuğu başarıyla çıkarıp diğerine uzanırken. "Michael hakkında ne söylersem söyleyeyim,

Evliliğimizin bu yönü oldukça tatmin ediciydi. Evlenmek istediğiniz bir kadın bulduğunuzda onu öpebilirsiniz. Birlikte öğrenebilirsiniz."

Eli sarsıldı. Spillikinler yer değiştirdi. Küfretti.

"Ama ya... Ya ben iyi değilsem?" Çubuk yığınının kaşlarını çatı. "Ya dokunuşumdan hoşlanmazsa? Ya ben onu itersem ve o da buna katlanmak zorunda kalırsa? Evleniriz ve bu sonsuza dek sürer. Bu yaşında bunu bilmem gerekirdi. gerekmez mi? Diğer erkekler biliyor gibi görünüyor. Kocan...?" Başını sallayarak kazandığı sopaları sıraya dizdi. "Bağışlayın beni. Bu çok kişisel. Ayrıca, bu benim yüküm, senin değil. Erkekler konuşur elbette ama bu benim hoşuma giden bir sohbet değil. İtiraf edebileceğim bir konuşma değil..."

Boğazını temizledi, utanç içindeydi. Ama Bayan Ray'in dikkati spillikinlerde ve oyundaydı ve bu da konuşmasını kolaylaştırdı.

"Kibar topluma geri dönmek tuhaftı," dedi. "On yaşımdan beri Donanma'dayım - sanırım bu yüzden kadınların konuşulmayan kurallarını, söylenen ve söylenmeyen şeyleri hiç kavrayamadım." Kıkırdadı. "Kesinlikle, bir kadınla hiç şu anda yaptığımız kadar samimi bir konuşma yapmadım."

"Senin için ilklerle dolu bir gün o zaman."

"Evet. Her mükemmel bir gündü."

Ona bir bakış fırlattı ve yığından başka bir spillikin hafifletilmesine odaklandı. Tatlı azizler, ama onun açık sözlülüğünü ve cesaretini takdir ediyordu. Gerçi belki de cesaret doğru kelime değildi; daha ziyade, sonuçta önemli olmayan bu tür şeylerden korkmayı reddettiğini gösteriyordu.

Isaac sadece bir kez gerçekten ciddi bir gemi kazası yaşamıştı, can alan türden, karışıklık ve kaosun olduğu, tuzlu sudan şişmiş bir ağız ve amansız dalgalara tutunmaya ve hayatta kalmaya çalışmaktan bitkin düşmüş uzuvların olduğu, bazen geceleri onu tekrar ziyaret eden türden. Bazı denizciler bu tür deneyimlerden sonra denizden korkar hale geldi, ancak diğerleri daha cesur oldu,

Çünkü zaten en kötüsünü atlatmışlardı. Kendisi ikinci türdendi; Sylvia Ray'in de böyle olabileceğini hissetmişti.

"Sanırım evliliğinizin her kısmı tatmin edici değildi," dedi sessizce. "Bence rahmetli kocanız size gerektiği kadar iyi bakmamış olabilir."

Kadın kaskatı kesildi, etrafındaki hava birdenbire dikenliler kadar dikenli oldu. Konuşmalar tıpkı bir çomak oyunu gibiydi, diye düşündü: Birinin ne zaman yanlış çubuğu çekeceği ve tümünün çökmesine neden olacağı asla bilinemezdi. Bu bir soruşturmada çok yararlıydı ama belki de bir misafir odasında tavsiye edilmezdi.

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz Bay Isaac," dedi soğukkanlılıkla.

"Lütfen 'bay' ile uğraşmayın. Dışarıda ben Bay DeWitt'im, ama Bay DeWitt'lerin bol olduğu kardeşimin evinde ben daha küçüğüm, bu yüzden o Bay DeWitt olarak kalıyor ve ben yine Bay Isaac oluyorum ve bu da kendimi on yaşında hissetmeme neden oluyor."

"'Bay' kelimesinin kullanımından bağımsız olarak, hala varsayımlarda bulunuyorsunuz."

"Rahmetli Bay Ray hakkındaki varsayımlarım çok mu yanlış?" diye ısrar etti, onun soğuk tonuna rağmen. "Kocanız öleli birkaç yıl oldu ve tahminimce siz de en az o kadar uzun süredir mücadele ediyorsunuz."

Dik ve sessiz bir şekilde oturmuş, çubuk yığınınına bakıyordu.

Bu bir sorgulama değil, diye kendini uyardı Isaac. Kadının önceki evliliği, soruşturma işini üzerine inşa ettiği endüstriyel casusluk, kundaklama ya da sigorta dolandırıcılığı vakalarından biri değildi.

Yine de devam etti.

"Erkeklerin güvenilmezliğinden ve bazı erkek türlerinden nefret ettiğinizden bahsettiniz. Kendi başının çaresine bakmaya alışkın görünüyorsun. Damıtma becerilerinizi kullanarak geçiminizi sağladınız. Ve Henry Ray'in size yardım edebilecek imkânları var ama oğlunun dul eşinin mücadele etmesine izin verdi." Durakladı. Hiçbir şey söylemedi. "Onunla sadece bir kez karşılaştım ama hatırladığım kadarıyla birisi ona

oğlunun ölümü için başsağlığı diledi ve 'Zavallı çocuk. O lanet kadın tarafından mahvedildi.' dedi. O kadın sen misin?"

Birbirine kenetlenmiş ellerinin eklemleri bembeyazdı. "Gerçekten de harika bir gözlem ve çıkarım gücü."

"İpuçları her yerde yatıyor, eğer biri görmeyi seçerse. Örneğin, az önce bu Noel arifesinden aldığınız keyfi kendinizi güvende, sıcak ve iyi beslenmiş hissetmenize bağladınız, yani belki de bir süredir bu duyguları yaşamadınız. Yine de babanız bir doktor ve kayınpederiniz bir avukat ve eğitiminiz ve davranışlarınız çocukken fakir olmadığınızı gösteriyor." Onu inceledi. "Tahminimce kocanız bir kumarbaz ya da ona benzer bir şeydi."

Ağzı gergindi; çökmüş çenesi kaskatı kesilmişti. Adam gerçeğe değinmişti ya da çok yakındı ve kadın kocasının yaptıklarından utanıyordu. Daha önce, nişanlısının bir malikânesi olduğunu söylerken kulak misafiri olmuştu; ilk kocası onu yoksulluk içinde bıraktıysa, bu bir rahatlama olmalıydı.

Ama nişanlı olmasına rağmen bugün Isaac'i öpmüş ve onun öpücüğüne karşılık vermişti; müstakbel kocasına karşı ne hissediyorsa hissetsin, bu tutku ya da kalıcı bir aşk değildi. Evet, her yerde ipuçları vardı.

"Araştırmalarım sırasında öğrendiğim bir şey daha var," diye devam etti. "Birini sorgularken gerçeğe yaklaştığımda, daha dikenli oluyorlar. Siz, sevgili Bayan Ray, bu spillikin yığını kadar keskinleştiniz."

"Bunu da yaptın." Başını kaldırıp baktı. "Bugün ormanda çok saldırgandın. Sırrını ortaya çıkardığımda."

Odanın her yerinden alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. İkisi de döndü. Jane Newell'in yüzü un içindeydi ve kurşunu dişlerinin arasında sıkıyordu. Leydi Charles, Cassandra ve Joshua ile birlikte oturuyordu; Isaac onun döndüğünü fark etmemişti bile.

Bayan Ray aniden, "Belki ben de bu soruşturma oyununda oynarım," dedi, mavi-yeşil gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini katlanmış ellerinin üzerine koyarak onu inceledi. "Donanmaya on yaşındayken katılmışsın, bu bana çok küçük bir yaş gibi geldi ama her gemiye bir çocuk lazım ve bu işler böyle yürüyor. Baban bir kont ve adı çıkmış bir iki eşli ve iki eşliliği ortaya çıktığında, sen ve kardeşlerin bir gecede aristokrat varislerden beş parasız piçlere dönüştünüz. Bütün bunları biliyorum çünkü Leydi Charles, kızı Cassandra'nın Birmingham'da adı ve imalathaneleri iyi bilinen kardeşiniz Joshua ile nasıl evlendiğini biraz anlattı." Durdu, düşündü. "Bugünkü sakatlığınızı açıklayana kadar Donanma'dan neden ayrıldığınızı bilmiyordum, bu yüzden artık işe yaramayacağınızı düşündüklerinden şüpheleniyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Gerçi amiraller bugün seni o ağaca tırmanırken görselerdi, tekrar düşünebilirlerdi."

Öne doğru eğildi. "*Çok* etkileyici miydin?"

"Bana dalkavukluk için gelmeyin; bunun için yeterince kız var."

Başını eğdi ve adam onu ormanda, bir orman yaratığını andırır şekilde düşündü. Meşgul, zeki bir sincap belki de. Bunu söylemesem daha iyi; bir hanımefendi bu benzetmeyi gurur okşayıcı bulmayabilir.

"Bir kontun oğlunun nasıl yaşadığına dair gazetelerde okuduklarım dışında hiçbir şey bilmiyorum, ama tahminimce bir kontun oğlu olarak büyümüş olsaydınız, on altı yaşından itibaren ya da daha önce kadınları öpüyor olabilirdiniz."

Isaac onun nereye gittiğini görerek kıpırdandı, rahatsızlığı arttı.

"Ama öpüşme pratiği yapabilecek bir centilmen olmak yerine, bir gemide yaşıyordunuz ve hepimizin bildiği gibi gemiler kadınlara izin vermez çünkü denizciler batıl inançlarıyla ünlüdür ve kadınların uğursuzluk getirdiğini düşünürler. Yine de denizciler, gemilerindeki kadın eksikliğini her limanda kadınları ziyaret ederek telafi etmekle de ünlüdür. Her nasılsa, bunu kaçırmışsınız."

ve limanlarda kadınları ziyaret etmedim." Durakladı ve ardından, "Gerçekten de, hiçbir yerde hiçbir kadını ziyaret etmediğinizi tahmin ediyorum," diye ekledi.

BÖLÜM 7

HIsaac'ın boynuna doğru süzüldü. Bu son derece mahrem bir konuşmaydı ve Bayan Ray meydan okurken Isaac'i ifşa etmekten çekinmemişti.

Utanç verici gerçek: Hiç bir kadınla birlikte olmamıştı.

Yine de onun açık sözlülüğüne kızamadı; bunu memnuniyetle karşıladı.

Bir spillikin çekiştirerek utancını hafifletmeye çalıştı ama aceleci ve kararsızdı ve yığın neşeyle kaydı.

Burada, bu sıcak salonda, mumlar yanarken, arkadaşlar oyun oynarken oturup böyle şeylerden bahsetmek ne kadar tuhaf.

"Gözlem ve çıkarım gücüm nasıl?" diye sordu. "Araştırma becerilerimden *çok* etkilendiniz mi?"

Gülümsemek zorunda kaldı. "Ben daha çok durumu tersine çevirme şeklinden etkilendim. Ben senin geçmişindeki özel bir şeyi ifşa ettim, sen de benimle ilgili özel bir şeyi ifşa ettin."

"Durmak istiyor musun?"

Düşündü. Rahatsızdı, çok rahatsızdı ve daha da kötüleşebilirdi, ama bunun nereye varacağını kim bilebilirdi? Bu konuşmaya, bu *vahiy* konuşmasına bir son vermek istemiyordu.

"Ben başlattım," dedi. "İntikamını al."

"O halde rahatsız edici durumlardan çekinmiyorsunuz."

"Deneyimlerime göre, rahatsız edici bir durumun içinde kalmak, onu daha az rahatsız edici hale getirmenin tek yoludur."

Bir süre daha onu inceledi, sonra bir spillikin kaydırarak çıkarmaya odaklandı. Sıranın kimde olduğunu unutmuşlardı ama oyun artık elleriyle yapacakları bir şeyden, birbirlerine bakamayacak kadar yüzleştiklerinde dikkatlerini dinlendirecekleri bir yerden başka bir şey değildi.

Kızlardan bir tezahürat daha yükseldi. Kurşun yine düşmüştü ve yüzünde un olan Emily'ydi.

"Peki bu nasıl oldu?" Bayan Ray devam etti. "Denizciler kıyı izni aldıklarında kiliselerde oturup yoksullar için battaniye örmezler. Elbette genç bir denizci, yaşlı denizciler tarafından dünyanın yollarını öğrenmesi için bir geneleve sürüklenir. Öyle mi?" Adam başını salladı. Kadın kaşlarını çattı, düşündü. "Yine de bir şekilde, bu deneyim gerçekleşmedi. Neden olmadı? Tahmin edelim ki belki de genç Isaac kendisini rahatsız, hatta belki de kötü hissetmesine neden olan bir şeye tanık olmuştur. Bu yüzden genç denizci yaşlı denizciler tarafından geneleve götürüldüğünde ne istediği konusunda kafası karıştı - doğru yolda mıyım?"

Başını salladı ve bir spillikin almaya odaklandı.

"Bir geneleve ilk sürüklendiğinizde kaç yaşındaydınız? Şehveti deneyimleyecek kadar büyük ama etkilenebilecek kadar da genç. Genç, sanırım, on dört ya da on beş?"

"On beş." Yanakları alev alev yanıyordu. Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra içkisini yudumladı. "Bu çok samimi bir konuşma."

Onu inceliyordu, yüz ifadesi şimdi daha yumuşaktı. "Haksız mıyım? Bundan önce, daha çocukken tatsız bir şeye tanık oldunuz mu?" Adam sert bir şekilde başını salladı. "Tanık olduğun şey çok mu korkunçtu?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sanırım anlamak için çok gençtim. Fiyatı ve eylemi kabul etti, ama bu bana gerçekten ne kadar seçeneği olduğunu merak ettirdi. Buna katlanmanın onun için kolay olduğunu sanmıyorum. Ve erkekler, ona nazik davranmadılar."

"Adamlar."

"Evet."

Kadın devam edene kadar sessizlik etraflarını sardı.

"Ve birkaç yıl sonra, on beş yaşındayken, kendini küçük bir odada bir kadınla buldun... Doğrusu, Birmingham'daki müşterilerim arasında bir genelev sahibi olsa da, bir genelevin içi veya oradaki kadınların yaşamları hakkında hiçbir bilğim yok, ama belki de ziyaret ettiğin kadın da eğleniyor gibi görünmüyordu, bu yüzden ona dokunmaya isteksizdin. Ancak yaşlı denizcilere hiçbir şey olmadığını itiraf edemezsiniz, bu yüzden yalan söylediniz, deneyiminizi iddia ettiniz ve onların konuşma tarzını taklit ettiniz. Zamanla, yalan söylemeye, kaçmaya ve rol yapmaya devam ettin ve sonra karaya geri döndün, sivil hayata alıştın ve hiçbir deneyimin yoktu ve bunu kabul edemeyecek kadar gururluydun." Soluk soluğa bir eğlence sesi çıkardı. "Dediğiniz gibi, ipuçları her yerde yatıyor. İfade ettiğiniz ilk endişe, karınızın dokunuşunuzdan hoşlanmayacağı, sizden tiksiniirse buna dayanamayacağınızdı. Bu yüzden mi bir öpücük için kendini bu kadar yıprattın? Evlilik yatağı ve karınızın sizi istememesi konusunda endişelisiniz."

İnatla boş kalan bardağına baktı. "Çok, çok samimi bir konuşma," diye mırıldandı.

"Evlendiğinizde bunu pratik olarak düşünün. Karınıza karşı açık sözlü, dürüst ve açık olmanız iyi olur."

"Merhum kocanızın sizi hayal kırıklığına uğrattığı bir başka yolun da bu olduğunu tahmin edebilir miyim?"

Hüzünlü bir gülümsemeyeyle başını salladı. Kadehlerini doldurdu, bu küçük erteleme ve konuyu dinlendirme fırsatı için minnettardı.

"Noel'in tadını çıkaralı çok mu uzun zaman oldu?" diye sordu, taze şeri yudumlarken.

"Evli bir çift olarak geçirdiğimiz ilk birkaç Noel çok keyifliydi. Kendi evimi dekore etmeyi seviyordum. Dördüncü Noelimizde, puding ve kaz için yeterli paramız yoktu, bu yüzden nedenini açıklamamak da ailemle geçirdik. Beşinci Noel'i ailemle geçirdik."

Kocasının ailesine ve kiralık odalara taşındığımızı kimseye söylemedi. Altıncı Noel'de borçlular hapishanesindeydi."

"Bu senin için kolay olmamıştır."

"En azından o zaman nerede olduğunu biliyordum." İç çekti. "Borçlular hapishanesi fikrinden hep nefret etmişimdir. Bu kavram bana çok saçma ve zalimce geliyor, çünkü bir hücrede borçlar nasıl ödenebilir ki? Bir adamı ailesinin ödemesi için fidye olarak tutuyorlar. Ama itiraf etmeliyim ki biraz rahatlamıştım. En azından orada daha fazla borca giremez diye düşündüm."

Bunu kısa ve acı bir kahkaha izledi.

"Michael çok çekici, çok ikna ediciydi," diye devam etti. "Kumarbaz değildi ama dedikleri gibi Newcastle'a kömür satabilecek türden bir adamdı. Hiçbir zaman gelmeyen şaşırtıcı kâr payları vaadiyle yatırımlar satarak bir servet kazandı, bu da yatırımcılarını oldukça üzdü. Ama aklında her zaman başka bir plan vardı, sonra bir başkası. O kadar ikna edici, o kadar inandırıcıydı ki - sanırım her planının kendisini ve diğer herkesi zengin edeceğine gerçekten inandığı için. Borçlular hapishanesinde bile..."

"Oh hayır. Dur tahmin edeyim." Isaac öne doğru eğildi. "Hapisteyken daha büyük zenginlik vaatlerinde mi bulundu?"

"Hem de hapishane müdürüne. Müdür onun planından o kadar heyecanlandı ki, onu erken salıvermek için defterleri karıştırdı, arkadaşlarından para topladı ve hepsini Michael'a teslim etti."

Isaac kahkahalarını bastırmaya çalıştı. "Özür dilerim, hiç komik değil," dedi. "Ama müdürü ikna etmek için! Ona hiç geri ödeme yaptı mı?"

"Tabii ki hayır." Bayan Ray'ın ağzı seğirdi. "Sizi temin ederim, borçlular hapishanesinde bir sonraki kalışı o kadar da rahat değildi."

Sonra o da güldü, o kadar çok güldü ki gözlerindeki yaşları siliyordu ve odadaki diğerleri dönüp bakıyordu. Bir yudum şeri içip başını sallayarak kendini sakinleştirdi.

"Oh, ama komik," dedi. "Belki *o kadar* komik değil ama sonunda gülmek iyi hissettiriyor."

"Bağışlayın beni ama bulmacanın anlamadığım bir parçası var," dedi Isaac. "Kocanızın yaptıklarının utancını neden taşıyorsunuz? Kayınpederin seni neden yoksulluk içinde bıraktı?"

"Michael'ın ailesine sorunlarının sebebinin ben olduğumu söylediği ortaya çıktı. Daha fazla kıyafet, mücevher ve lüks için başının etini yediğimi ve onun da sadece benim taleplerimi karşılamaya çalıştığını iddia ediyordu. Oysa bunları isteyen kendisiydi; dünyaya değerini kanıtlamak için maddi zenginlik ziynetine ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Yine de onun başının etini yiyordum. Saçmalıklarına son vermesini, düzgün bir iş bulmasını, her şeyi çözene kadar tutumlu yaşamasını söylüyordum ve o da hayır, hayır, bu sefer işe yarayacak ve neden ona daha fazla güvenemiyorum diye ısrar ediyordu. Yine de küçümsendim ve dışlandım."

"Ona inandılar mı?"

"Garip, değil mi, çıkarlarımıza hizmet ettiğinde neye inanacağız? Onun yerine benim hakkımda kötü düşünmeyi tercih ettiler." Spillikinleri toplamaya koyuldu. "Michael ailesinin arkadaşlarından para aldı, benim ailemden ve onların arkadaşlarından da. Babalarımız tartıştı, çünkü babam benim kötülüğümü duymak istemezdi, Bay Ray de Michael'ın kötülüğünü duymak istemezdi. Çocukluklarından beri arkadaşılar ama neredeyse kavga edeceklerdi ve bir daha hiç konuşmadılar. Sanırım ailemin Kanada'ya taşınmasının bir nedeni de buydu. Michael'ın yalanları herkesi bana karşı zehirledi, ailemin arkadaşları onları dışladı ve Birmingham'daki hayatları çekilmez hale geldi."

"Yani kocanız öldüğünde..."

"Kocam öldüğünde..." Spillikinleri masanın üzerinde gelişigüzel bir yığın halinde bıraktı. "Bana borçlarından başka bir şey bırakmadı. Bay Ray bu borçları ödedi, ki bu çok cömert bir davranıştı, ayrıca bir yıl boyunca bir oda kiramı da ödedi, ancak onunla bir daha görüşmemem şartıyla. Annem beni terk etmişti."

Onun damıtma ekipmanıyla, ben de likör yapıp satarak geçinecek kadar para kazandım. Sadece."

"Yani bazı şeyleri kendiniz yapmayı öğrendiniz. Örneğin, bir erkeğe güvenmek yerine kendi ökseotunu toplamayı tercih ediyorsun."

Başını salladı, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Aptalca. İnsanın kendi başına başaramayacağı bazı şeyler olduğu ortaya çıktı. Bir örnek: uzun boylu değilken uzun bir ağaçtan ökseotu toplamaya çalışmak."

"Başka bir örnek: öpüşmek," dedi sırtarak ve kızın da gülümsemesinden memnun oldu.

BÖLÜM 8

T Sylvia yatmaya hazırlanırken o gece kar yağışının başladığını fark etti, tam da Bay Isaac'in bacağına öngördüğü gibi.

Isaac, daha doğrusu; "bay" gerekmiyor.

Ne olağanüstü bir konuşmaydı bu. Gerçekten de Frank'ti ama yine de içinde uzun süredir bastırılmış bir gerginliği serbest bırakmıştı. Michael'la yaşadığı sıkıntılara gülmek ve bir şekilde, anlatırken ve gülerken, bu sıkıntılardan kurtulmak ne şaşırtıcı bir rahatlamaydı.

Sıcak bir tuğla yatağı ısıtıyordu ama Sylvia henüz battaniyenin altına giremeyecek kadar huzursuz hissediyordu. Eskiden bir balo ya da gezinti öncesinde hissettiği türden bir hevesle dolup taşıyordu; keyifli bir şeyler emindi. Bu, yıllarca süren sürekli mücadelenin o farkına bile varmadan çaldığı o harika duygulardan biriydi ve şimdi onu hissetmek de buruk bir tat veriyordu.

Boşa harcanacak bir duygu olmadığına karar verdi, paltosunu ve şapkasını giydi, bir fener aldı ve odasından çıktı.

Sunne Park, ilk olarak Tudor döneminde inşa edilmiş ve o zamandan bu yana geçen yüzyıllar boyunca eklemeler yapılmış ilginç bir tarzlar karmaşasıydı. Koridorun sonunda küçük bir çatı alanına açılan bir salon vardı; Sylvia çoğu sabah günü karşılamak için oraya çıkardı ve burası karı karşılamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Feneri korunaklı bir köşeye yerleştirdikten sonra

Avuçlarını açtı ve dönen kar tanelerinin hafif pcklerinin tadını çıkarmak için yüzünü yuکاری çevirdi.

Bir ses onu rktt. Glgelerdeki bir figüre doğru sıçradı. "Bayan Ray, siz misiniz?"

"Bay Isaac," dedi rahatlayarak.

"Sizi korkuttuğum için beni bağışlayın. Kara bakmak için dışarı çıkmıştım." "Aynı fikirdeydik."

"Yalnız kalmayı mı tercih edersin?" "Bir arkadaştan memnun olurum."

Tabii ki. İkisinin de bu kanatta odaları vardı. şimdiye kadar Isaac'ın odasının yerini hiç düşünmemişti.

Yan yana, fenerlerinin yaydığı altın ışıkta dönen karı sessizce izlediler.

"Bu dünyada pek çok muhteşem şey gördüm," dedi kısık bir sesle, "yine de karın büyülü bir yanı var."

"Belki de çocukken bunu heyecan verici bulduğumuz ve böyle zamanlarda o çocuksu his geri geldiği içindir."

Adamın profilindeki gölgeleri inceledi: sert çene, biçimli dudaklar, kalın burun.

şapka takmıyordu ve kar, siyah saçlarına nazikçe yerleşmişti.

Titredi ve kendine sarıldı. "şdn m?" diye sordu.

"Sadece birazcık."

"Kollarımı sana dolamam cesurca olur ama belki bu seni sıcak tutar."

"Kendini ne kadar cesur hissediyorsun?"

"Belki yeterince cesur değilim. Ama cesur olmak istiyorum. Seninle birlikte." Tüm vücudunu ona doğru çevirdi. Kadın da ona döndü. Adam sıcak elini kadının omuzlarından birine koydu ve yaklaştı.

"Seni... Seni tekrar pebilir miyim?" diye sordu. "Sanırım... Sanırım hoşuma gitti."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

Sırtışı gecenin karanlığında parladı. "Gördüğünüz gibi her şey çok ani oldu. Kesin olarak bilmek iyi olurdu. Öpücüğünü hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum. Bunu düşünüp duruyorum. Doğrusu, karda dışarı çıkmanın beni serinleteceğini ummuştum ama işte buradasın." Durakladı. "Yine çok mu şey söyledim?"

"Hayır," dedi dürüstçe, çünkü onun itiraflarından zevk alıyordu, ormandaki ilk itirafından beri, öpüşme konusundaki endişesi yağmurdan sonra bir nehir gibi döküldüğünde.

İçinden yumuşak bir kahkaha patladı, bu adamdan duyduğu basit neşe ve zevkten doğmuştu. Flört etmek tam da bu yüzden tehlikeliydi, ama kesinlikle kendini kaptırmayacak kadar akıllıydı.

"Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye sordu.

"Çok kibar davranıyorsunuz. Bu çok hoş." Dönen kara gülümsedi. "Ve yapabilirsiniz, evet."

"Sormamalı mıyım? Seni tutup öpsem mi?"

Kız cevap veremeden, adam tam da bunu yaptı: onu kollarının arasına aldı ve sırtını büktü. Kadın kahkahalarla çığlık attı ve adam da güldü; ağızları buluştuğunda hâlâ yarı yarıya gülüyorlardı. Birbirlerinin dudaklarını okşadıkça kahkahaları azaldı, sonra kadın adamın yüzünü tuttu ve dilini nazikçe onunkine dokundurdu. Kadının içinde yeni bir zevk sarmalı dönmeye başladı. Adam gerildi, ama kadın bekledi ve bir kalp atışı sonra adam onun hareketlerini taklit ederek kendisi için denedi.

Ayrıldıklarında onun çok hızlı öğrenen biri olduğuna karar verdi. "Senin için de böyle mi?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Beni öyle öptüğünde, onu ... şeyimde hissettim."

Gülmemeye çalıştı. "Evet. Eğer iyi bir öpücükse, bunu kesinlikle içimde hissediyorum."

Sessiz bir kıkırdamayla kollarını ona doladı ve onu göğsünün ve paltosunun sığınağına çekti.

"Ağzını buldum," dedi övünen bir çocuğun ses tonuyla. "Karanlıkta. Burnunu kırmadım ya da beyin sarsıntısı geçirmedin. Mükemmel bir ilerleme kaydediyorum."

"Doğal bir yeteneğin var."

"Mükemmel bir öğretmenim var. Yine de sizden daha fazla faydalandığımı düşünmeden edemiyorum."

"Sizi temin ederim, çok eğleniyorum."

Ve öyleydi. Onun sıcaklığıyla sarmalanmak ne kadar iyi hissettiriyordu. Karın ve şenliklerin büyüğü heyecanı içinde, çekici bir adamla ve karanlıkta gizli öpücüklerle en azından birkaç dakikalığına eğlenmek. Arkasında bıraktığı mücadeleleri ve önünde uzanan sıkıcı, itaatkâr angaryayı bir anlığına da olsa unutmak.

"Bayan Ray-" diye başladı.

"Sanırım bana Sylvia diyebilirsin," dedi kuru bir sesle.

"Sylvia," diye tekrarladı, sanki adının dilindeki şeklini test ediyormuş gibi. "Olmaya çalışıyorum... Bir hanımefendiye söylenmemesi ya da yapılmaması gereken şeyler olduğunu anlıyorum ve kırıncı olanla kabul edilebilir olan arasındaki çizginin nerede olduğundan her zaman emin olamıyorum."

"Bu kadar dürüst olman hoşuma gidiyor. Kendini güvende hissettiriyor."

Sözcüğü durduramadan ağzından çıkmıştı, ama bu sözcük onu, kendisinde olduğu gibi rahatsız etmiş benzemiyordu.

"Seni bütün gece öpebilirim ama ellerimi nereye koyacağımdan emin değilim ya da..." Sonra onu serbest bıraktı ve uzaklaştı. "Özür dilerim. Odama geri dönmeliyim. İyi geceler."

"İyi geceler."

Adamın fenerini alırken silüetini izledi. Kapıda durdu ve öpücükleri kadar sıcak bir sesle, "Mutlu Noeller, Sylvia," dedi.

BÖLÜM 9

Sylvia Noel sabahı kilisede oturdu ve vaazı dinlemek için çok ama çok uğraştı. Sıra soğuktu ve poposunun altı sertti ama Elleri ödünç aldığı muflonun içinde sıcacıktı. Dinlemek yerine, bu sabah kusursuz kar örtüsünün altında kırların ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordu. Boş midesini düşünüyor ve guruldayarak onu utandırmamasını umuyordu ve yakında bir ziyafet olacağını bildiğinde aç olmanın belli bir zevki olduğunu düşünüyordu.

Ama daha çok, sıranın ilerisinde, Leydi Charles'ın diğer tarafında oturan Isaac DeWitt'i düşünüyordu.

O sabah onu rahat bir neşe, cesur bir bakış ve biraz da belirsizlikle karşılamıştı. Bu kombinasyon baştan çıkarıcıydı.

Ellerimi nereye koyacağımdan emin değilim, demişti bir gece önce.

Onları her yere koyabilirsin, diye düşünmüştü sıcak yatağına sokulmuş, hâlâ onun dokunuşundan ve Noel arifesinde ilk kar yağışının ortasında baştan çıkarıcı bir adamı öpmenin büyüünden etkileniyordu. *Ellerini istediğin yere koyabilirsin*.

Bu duygular o kadar lezzetliydi ki, kiliseden , Noel'de kaz ve jambon ziyafeti sırasında ve özellikle de Isaac kadehini ona doğru kaldırıp baharatlı, buharlı eriğin şerefine sessizce kadeh kaldırdığında

puding. Parti, Joshua DeWitt'in Noel kütüğünü fırlatışını izlemek için şöminenin etrafında toplandığında, alevler yeşile ooh ve aah derken onun farkındaydı. Özel Noel pançını servis ederken, herkesin övgülerinden yanakları parlarken, onların da pançtan yanakları parlarken onun farkındaydı.

Bu fokurdayan heyecan- Sanki genç hanımların neşesi ona da bulaşmış, onu da gençleştirmişti. Delicesine aşık olmuştu ve bunun farkındaydı; kendine gülmekten başka bir şey yapamıyordu.

Gerçekten de aptalca bir aşk! Aptal, zayıf ve kötü bir yaratıktı o! Ama bu sadece şimdilik diye düşündü; sadece Noel içindi, buradan ayrıldıktan sonra muhtemelen bir daha asla göremeyeceği bir adamla sadece birkaç öpücük. Zaten hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu, sanki Leydi Charles'ın daveti onu gerçek hayatından koparıp bir rüyanın içine düşürmüştü.

Bu yüzden tüm parti geleneksel Noel oyunu Snapdragon için brendiyle ıslatılmış bir kase kuru üzümün etrafında toplandığında Isaac'e yakın oturmaya itiraz etmedi. Adamın bacağı kendisinininkine çarptığında da itiraz etmedi. Adam aceleyle bir özür mırıldandı. Kadın gülümseyerek onu affetti.

Öpücük dallarının üzerindeki kiler hariç tüm mumlar söndürüldü ve Bay DeWitt bir hareket ve göz kırpmayla kuru üzümleri ateşe verdi. Mavi alevler kâsenin üzerinde dans etti. Ürkütücü ışıktaki herkes birbirinin mavi, hayalet gibi ve gölgeli yüzlerine güldü. Isaac onun gözlerine bakıp sırtıttı, titrek mavi ışığın içinde hortlak gibi parlıyordu ve kız bacağının onunkine değmesine izin vermeye cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Isaac'ın her santimetresinin farkında olmasına ve Bayan Babworth ve Emily ile şakalaşırken bile onun da kendisinin farkında olup olmadığını merak etmesine rağmen bunu yapmadı.

Bay DeWitt ilk oynayanın karısı olmasında ısrar etti: yanmadan alevlerin arasından bir kuru üzüm kapmak. Cassandra muzaffer bir şekilde bir kuru üzüm kaptı ve ilk denemesinde, içine bir düğme basılmış olan birçok kuru üzümünden birini aldığını ve böylece bir nimet kazandığını keşfetti.

"Nimetin ne olacak Cassandra?" Emily sordu. "Ne talep edeceksin ve bunu kimden isteyeceksin?"

Kocası sandalyesinde arkasına yaslandı ve genişçe sırttı. "Evet, Cassandra, aşkım, ne talep edeceksin? Benden bir talepte bulun. Benden talepte bulunmana bayılıyorum."

Cassandra grubu düşünceli bir şekilde süzerken elini onun omzuna koydu. Bakışları Sylvia'nın üzerindeydi. "Bayan Ray'in bana özel Noel kokteylinin tarifini vermesini talep ediyorum."

Sıra, alevlerin arasından bir kuru üzüm çalarken ciyaklayan Emily'ye geçti. Masanın aşağısında Joshua DeWitt karısına doğru eğildi ve Sylvia onun şöyle dediğini duydu: "Bu senin kibar isteğin. Gerçekten ne gibi bir lütuf talep ediyorsun?"

"Terbiyeli ol," diye azarladı onu sevgiyle, bu da sadece pişmanlık duymayan bir sırıtışla sonuçlandı.

"Kendime çeki düzen vermek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Sizi temin ederim, Mrs. DeWitt, bütün gece duracağım."

Aralarındaki samimiyet, ciyaklamalar ve ürkütücü ışık arasında bile hissediliyordu ve Sylvia sandalyesinde kaykılıp eteklerini gergin bir şekilde düzeltti. Eli masanın altında Isaac'inkine çarptı. Kıpırdamadan durdu. Göz ucuyla onun da gergin bir şekilde önüne baktığını gördü. Isaac ona bakmadan elini onunkine doğru ileri geri hareket ettirdi, belli belirsiz ama açık bir okşayışla.

Sylvia gözlerini konyakla ıslanmış kuru üzümlerin üzerinde dans eden alevlerden ayırmadı. Kendi niyetini bilmeden küçük parmağını onunkine doladı. Dudaklarının köşesine minik bir gülümseme yerleşti; o da kendi saçma memnuniyet gülümsemesiyle savaştı.

Keşke bu salondaki kış geceleri sonsuza dek sürebilseydi. Konukların hepsinin bir tür yetim olduğunu fark etti; Cassandra ikinci çocuğunu sadece birkaç ay önce doğurduğu için aile hiçbir plan yapmamıştı. Malikânede yaşayan Babworth kardeşler vardı ama onların

aileleri gitmişti. Erkek konukların her biri çeşitli nedenlerle ailesizdi ve Graham düğünlerini yeni yıla ertelemek istediği için Sylvia da buradaydı.

Kendi kendine, bu evde geçirdiği büyü, pek de gerçek olmayan haftaların, Birmingham'da yoksul bir dul olarak geçirdiği geçmişi ile Worcestershire'da ağırbaşlı bir beyefendinin saygıdeğer karısı olarak geçireceği geleceği arasındaki bu geçici dönemin sadece Noel için olduğunu hatırlattı.

Gerçek hayat her zaman olduğu gibi araya girecek ve o yine sorumluluk sahibi, terbiyeli ve mantıklı olacaktı. Ama bu gerçek değildi ve aptallığının ve karasevdasının tadını çıkaracaktı, çünkü bu dünyada kesin olan bir şey varsa, o da bir daha asla böyle bir şansa sahip olamayacağıydı.

"Piquet oynamak ister misiniz, Bayan Ray?"

Isaac, Sylvia'yı ateşin yanında tek başına oturmuş, dalgın dalgın alevlere bakarken görmüş ve hiç düşünmeden kartları eline almıştı.

Aslanağzı oyunundan sonra, tüm kuru üzümler bitmiş, düğme nimetleri talep edilmiş, yanan parmaklar ve haşlanan diller karşılaştırılmış ve dertleşilmiş olarak, parti daha huzurlu aktivitelere yerleşti. Kızlar yine şarkı söylüyorlardı, yüksek ruhları daha yumuşak ve tatlı bir şeye dönüşmüştü ve diğer erkekler Isaac'ın yarım kulakla dinlediği tembel bir tür sohbete dalmışlardı. Leydi Charles yatağına çekilmiş, Joshua ve Cassandra da kendilerini dışarı atmışlardı.

Bayan Ray-Sylvia- "Teşekkür ederim, çok isterim" dedi.

Yerlerine oturduklarında göz göze geldiler; aralarında bir şey geçtiğine yemin edebilirdi. Adamın kartları karıştırmasını izlerken dudaklarında sarhoş edici bir gülümseme belirdi.

"Bu gülümseme ne için?" diye sordu.

Yumuşak bir sesle konuşmak için masaya doğru eğildi. "Siz, Bay Isaac DeWitt. Bir tırmığın deneyimine sahip olmayabilirsiniz ama kesinlikle bir tırmığın içgüdülerine sahipsiniz."

Karıştırmanın ortasında durakladı, . "Çok mu kötü davranıyorum?" "Genç hanımlara karşı böyle davranmamalısın."

"Belki de benim çapkınlığımı ortaya çıkarıyorsun." Gülümsemeye karşı koydu. "Ama korkmayın. Ben bir çapkın değilim, sanırım, çünkü bir eşe sahip olmaktan çok memnun olurum, eğer nasıl sahip olacağımı bulabilirsem."

Sylvia piyanonun etrafında toplanmış, bir sonraki şarkılarını seçmek için notaları inceleyen genç kadınlara bir bakış attı.

"Ve böylece Bayan Babworth sahneye giriyor," dedi.

"Olabilir. Bayan Babworth olması şart değil, ama onun gibi biri."

Kartları dağıtırken, düşünceleri bir kez daha evinin boş odalarına döndü. Evin, karadaki yeni hayatında bir dayanak noktası olmasını ummuştu ama evin yankılanan boşluğu onu daha da yalnız hissettirdi.

"İlk soruşturmalarımdan biri kazançlı oldu, çünkü değerli bir kayıp sevkiyatın yerini tespit ettim ve ödülüm değerinin dörtte biri kadardı," dedi. "Bir şehir evi aldım, ama aceleyle aldım ve benim için çok büyük ve boş. Ama ben bir yer istedim. İstedim ki..."

Kartlarını aldı ve sıralamaya başladı. "Yine tahmin oyunu oynayalım mı? Hayatınızın yarısından fazlasını denizde geçirdiniz, orada net, tanımlanmış bir yeriniz vardı, ama karaya döndüğünüzde akıntıya kapıldınız diyebilirim ve kök salmak istediniz."

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre sana karşı şeffafım."

Kadın ilk kartını açtı ve bir süre sessizlik içinde oynadılar, ta ki kadın "Bir eşte ne aradığını biliyor musun?" diye sorana kadar.

Ona baktı ama gözleri kartların üzerindeydi ve ses tonu dikkatini dağıtmıştı.

"Bir eş, sanırım," diye yanıtladı. "Böyle söyleyince kulağa pek romantik gelmiyor ama hayatımı yeniden kuruyorum ve bu hayatı benimle birlikte kurabilecek bir eş fikri hoşuma gidiyor. Gelirim bir aileyi geçindirmek için yeterli, ama bir süs istemiyorum, yine de dürüst olmak gerekirse iyi bir çeyiz de fena olmaz."

Piyanonun başında şarkı söyleyen Prudence Babworth'u düşünmek için döndü. Kumlu saçlarını yaldızlayan ateş ışığıyla ve şarkıyla birlikte yükselen tatlı, yüksek ve gerçek sesiyle çok güzel görünüyordu. Bir evin nasıl idare edileceğini biliyordu. İyi bir eğitim almıştı ve Noel şenliklerinin onu aptallaştırmasına rağmen sayılara ve pratik bir eğilime sahipti. Onunla konuşmak çok kolaydı. Isaac ondan hoşlanıyordu ama başkalarının aşk olarak tanımladıkları gibi bir şey hissetmiyordu. Romantik aşk, kur yapmak için anlamsız bir yaklaşım gibi görünüyordu. Isaac çiçekler, yıldız ışıkları ya da romantik aşk olarak adlandırılan diğer saçmalıklar hakkında feryat etmeye gerek duymuyordu ve bu yüzden kendini daha kötü hissetmiyordu.

Dengede, Prudence kötü bir seçim gibi görünmüyordu.

Yine de onu öpememişti. Sylvia'yla işleri daha kolaydı çünkü Prudence gibi erdemli bir genç hanımın henüz bilemeyeceği şeyleri biliyordu. Bayan Babworth'a kur yapmasa bile, onun gibi birine kur yapmak isteyecek ve aynı sorun tekrar tekrar ortaya çıkacaktı.

En azından Sylvia sayesinde artık bir kadını güvenle öpebiliyordu. *Karınla konuş*, demişti. *Birlikte öğrenebilirsiniz*. Ama ya yapamazsa? Ya gelini onun dokunuşundan çekinirse? Birçok erkeğin, karılarının her gece baş ağrısı çektiğine dair şakalar duymuştu. Eğer bu tür erkeklerin şakaları bir gösterge ise, kadınların kocalarını, erkeklerin de karılarını istemediği ama yine de evli kalmak zorunda oldukları pek çok evlilik vardı, çünkü kurallar böyleydi. Isaac hayat arkadaşı tarafından istenmeyi ve istenmeye devam etmeyi çok istiyordu.

Geri döndü. "Kriterlerim aptalca mı geliyor?"

"Bu konuyu dikkatlice düşünmüşsünüz. Ne istediğinizi bilmek güzel."

"İstediginizi alabiliyor musunuz?"

Kartlarını dikkatle inceledi. Genç hanımlara başını sallayarak, "Hayatımın sizden ve onlardan farklı bir evresindeyim," diye ekledi. "İlk evlendiğimde Bayan Babworth ile aynı yaşta olduğumu düşününce... O çok genç görünüyor."

"Ve tekrar söylüyorum, yaşlı diyebileceğimiz biri değilsiniz."

"Her göreceli, değil mi? Belki de bedenlerden değil, ruhtan bahsediyorum. O yaşlardayken heyecana hasrettim. Şimdi ise güvenliğe hasretim." "Ve buna sahip olacaksın."

Evleneceği adam hakkında soru sormak istemedi. Zaten yeterince şey biliyordu: Adam ondan daha yaşlıydı ve bir kır evi vardı.

İç çekti. "Seni öperken onu hiç düşünmedim.

Bu itiraf etmek için utanç verici bir şey."

"Sizi utandırmak istemem."

"Yapmadın. Daha da suçlu hissediyorum çünkü utanmıyorum. Kendim hakkında bunu bilmiyordum. Görünüşe göre içimde biraz ahlaksız bir dokunuş var. Bunun için seni itiyor muyum?"

"Hiç de değil. Ahlaksız bir dokunuş beni mutlu eder." Kadın bu korkunç şaka karşısında inledi. Cesaretleterek ekledi: "Şimdi, eğer sen bir ahlaksızsan ve ben de bir tırmıksam, birbirimize çok iyi uyum sağlarız." Dondu kaldı. Belki de bu şakayı çok ileri götürmüştü. "'Ovmak' derken..." diye kekeledi. "Demek istediğim... Bu demek değil ki..."

Sadece güldü. "Odanın bu köşesinde çok müstehcenleşiyoruz."

"Çabuk, kartlarınızı oynayın ki kimse tahmin etmesin."

Kadın bir kart attı, sonra adam da bir kart attı ve sonra ikisi de gülmemeye çalışarak kartları atmaya başladılar ve ikisi de oyuna en ufak bir dikkat bile göstermiyordu.

"Bu bir keşif," dedi. "Tüm bu yeni deneyimler. Öpüşmek sadece öpüşmek değil, bu..."

Ortak bakışlar, gizli dokunuşlar demekti. Samimi sohbetler ve hem rahat hem de gergin hissetmenin heyecan verici bir karışımı anlamına geliyordu. İyi anlamda gerginlik, beklenti anlamında.

"Her neyse, minnettarım," diye zayıfça bitirdi.

Kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Sen," dedi. "Sözde ve eylemde beceriksiz davranıyorum ama sana minnettarım, yani ben bu yeni deneyimlerin tadını beceriksizliğimi hoş gördüğün için."

"Büyüleyicisin ve bunu biliyorsun. Ve hiç de beceriksiz değilsin. Dün çok eğlendim. Hem de çok. Olması gerekenden daha fazla."

"Ben de öyle."

Düzgün, büyüleyici bir parmağıyla kartlarının köşesini tekrar tekrar oynattı. Masanın altındaki o ele dokunmuştu. O dudakları öpmüştü. Ve yatağında dönüp durmuş, bunu tekrar tekrar düşünmüştü. Elbiselerinin altında ne yattığını ve vücudunun avuçlarının altında nasıl hissedeceğini.

Aniden başını kaldırdı. "Dahası da var, biliyorsun."

İfadesini ciddiyetle korudu. "Olabileceğinden şüphelenmiştim. Diğer vücut parçaları falan."

"Evet. Diğer deneyimler."

Yüzünde belli belirsiz sıkıntılı bir ifade belirdi. Başka tarafa baktı. Nişanlısına karşı büyük bir tutku beslemediği açıktı ama mantık evlilikleri çok yaygındı.

Genç olmanın ne anlama geldiğiyle ilgili söylediklerini tekrar düşündü.

"Yaşlanmanın bir daha asla heyecan ya da zevk yaşamamak anlamına geldiğine inanmıyorum," dedi yavaşça. "Gençken heyecan arzuladığını söyledin, şimdi ise güvenlik istiyorsun. Ama güvenlik sıkıcı olmak zorunda mı? Heyecanı bir daha hiç tatmayacak mısın?"

"Bilmiyorum." Ses tonuna hüznün gölgesi düşmüştü.

Sessizlik içinde kartları topladı ve karıştırdı. Onun ellerini izlemesini izledi. Kadın dudağını ısırıldı. O da ısırarak istiyordu, diye düşündü hınzırca. Ve boynunu, orayı.

Arzu içinden fırladı.

Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Düşüncelerinin yüzüne yansımamış olmasını umarak gözlerini kırptırdı.

"Sana gösterebilirim," dedi. "Eğer istersen."

Elleri hareketsiz kaldı. Sinirle yutkundu ve yanakları pembeleşti ama bakışlarını ondan ayırmadı. Nefesi kısaldı; göğsü daraldı. Bu bir teklif miydi? Emin değildi. Ya yanlış anladıysa?

"Dün gece iyi bir öğretmen olduğumu söylediniz ve bunun sadece bir şaka olduğunu biliyorum ama..." Masanın üzerinde birbirine dolanan parmaklarını inceledi. "Birkaç hafta içinde, geldiğimden daha dolgun ve mutlu bir şekilde buradan ayrılacağım. Gideceğim yer mükemmel olmayacak ama geride bıraktıklarımın daha iyi olacak. Burada kendimi büyülü bir ara ülkedeymişim gibi hissediyorum ve çoktan yok olduğunu düşündüğüm gençlik ruhum kıpırdanmaya başlıyor ve ben istiyorum ki..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Ne istediğimi bilmiyorum."

"Kendinizi yeniden genç hissetmek istiyorsunuz" dedi.

Başını salladı. Kendisine "yaşlı" diyordu ama aslında "yorgun" demek istediğinden şüpheleniyordu.

"Ve belki de seni genç hissettirebileceğimi düşünüyorsun."

"Belki yapabilirsin." Sonra doğruldu ve daha hızlı konuştu. "Bağışlayın beni, böyle bir teklifte bulunmaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Yani bu bir teklifti. Bu şartlar altında bunu yapacak kadar cesurdu. Bu cesaret onu daha da çok sevmesine neden oldu.

"Bana özür dilemene gerek yok," dedi, aklı olasılıklarla doluydu. "Beni yargılamadığın için minnettarım, bu yüzden ben de seni yargılamayacağım."

Dalgın dalgın kâğıt destesini karıştırmaya devam etti. Gözleri başka yerlerdeydi: öpücük dallarında, piyanoda, halıda, kapıda. Onun gideceğinden ve bu anın kaybolacağından korkuyordu. Ayağını onunkine doğru kaydırđı. Kadın daha dik oturdu ve dilini dudaklarında gezdirdi. Ayağını çekmedi.

Odadaki diğerlerinin farkında olan Isaac, kalbi çarparken ve parmakları aniden kalınlaşan kâğıtların üzerinde beceriksizleşirken bile sesini alçalttı, tonu rahattı.

"Açık olalım, çünkü kadınların ne dediğini ya da ne demek istediğini her zaman anlamıyorum. Bu yüzden çok net olmamızı istiyorum..."

Ellerini yukarı kaldırıp kartları serbest bıraktı. Kartlar havaya uçtu, tekrar onun üzerine, masanın üzerine ve yere düştü. Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Ama adam onları almak için eğildiğinde, o da eğildi. Planının işe yaradığına şükrederek, onu yerinde tutmak için elini tuttu.

Kaşlarını çattı, sonra yüzü gevşedi; masanın altında bir anlık mahremiyet çalma planını anladığını biliyordu.

"Teklifiniz," diye fısıldadı. "Baştan çıkarmaktan ..."

Kadın keskin bir nefesle tısladı. Adam kadının geri çekileceğinden korktu ama yerine titreyen bir fısıltıyla, "Bir ilişki diyebilirim," dedi.

"Öpüşme ve... her şeyle mi?" "Her şey," diye onayladı.

Yine de Isaac emin olmak istiyordu. "Bana göstereceksin, öğreteceksin... her şeyi."

"Ve sen..." Kadın ellerine baktı. Adam isteksizce onu . "Bana anılar vereceksin. Belki de hayatımda son kez kendimi genç ve kaygısız hissetmemi sağlayacak küçük bir sihir."

Aceleyle kartları topladı ve oturup karıştırmaya devam etti. Elleri o kadar dengesizdi ki, onları tekrar uçuracağından korkuyordu. Topladığı kartları büyük bir dikkatle masanın üzerine koydu ve onlara baktı.

"Isaac," dedi kartlara. "Lütfen bir şey söyle. Herhangi bir şey. Kendimi zor tanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar yüzsüzce bir şey söylemedim ve bir daha asla söylemeyeceğim." Başını kaldırdı, gözleri geniş ve kararsızdı. "Ne diyorsun?"

Adam onun bakışlarını tuttu. "Evet diyorum."

BÖLÜM 10

Tormandan av kulübesine doğru ilerlerken Sylvia'nın botlarının altında kar çıtırdıyor ve nefesi havada bulut pufları oluşturunuyordu Sylvia evde buluşmaktan rahatsız olduğunu itiraf ettiğinde Isaac bunu önermişti.

İki kızılgerdan, işlediği suçun tek tanıkları olan çıplak çalılarının arasından onu izliyordu.

Fark edilmeden sıvışmak kolay olmuştu, çünkü Boks Günü'ydü ve evin hanımları hediye dağıtmak için kiracıları ve köylüleri ziyaret ediyordu.

Kafasının içindeki küçük bir fısıltı sabahtan beri onu azarlıyor, bunu yapmaması için nedenler sıralıyordu: Nişanlıydı; erdemliydi; bu kötü ve yanlış. Yine de bedeni, sanki kafasının içinde hiç ses yokmuş gibi giyinmeye, sohbet etmeye ve süngerlerinden birini elbisesinin içine saklamaya devam etti. Karlı patikada attığı her adımda ses, beklentisinin yükselen senfonisi altında kaybolup gidiyordu.

Kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. Isaac çoktan oradaydı, tıpkı söz verdiği gibi. Titreyen elleriyle kapıyı iterek açtı ve içeri süzüldü.

Küçük bir kulübeydi, basit ama temizdi ve ocakta neşeyle çıtırdayan ateş sayesinde sıcaktı. Masanın üzerinde mumlar yanıyordu ve Isaac masaya biraz şarap ve küçük bir tabak kıymalı börek koymuştu.

Döndü, bir hırsız kadar suçlu görünüyordu. Ama gözleri buluştuğunda doğruldu ve ağzı onun çok hoşuna giden o şeyi yaptı; bir gülümseme seğirdi, gizlendi, tekrar seğirdi ve sonra patladı. O gülümsemeyi hissetti, onun sıcaklığını ve karşılmasını hissetti. İşte şimdiden hazine değerinde bir anı diye düşündü. Şimdiden başlamıştı. Şimdiden kendini genç, aptal ve kaygısız hissediyordu.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi, gergin bir kahkaha atarak saçlarını geriye taradı. "Teşekkür ederim."

"Geldiğine sevindim."

"Geldiğine sevindim." Şapkasının düğmelerini çözdü. "Burası harika bir şekilde sıcak. Düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Rahat olmanı istiyorum. İstiyorum ki..." Oflayıp pufladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Acele etmeden parmaklarını adamın çenesinde gezdirdi. Her anı bir anı olacaktı: *Kötü olduğum Noel*.

"Sanırım bu yüzden bir öğretmeniniz var."

"Garip bir his, hepsi bu. Ne yapacağımı bilmeye alışkınım."

"Paltomu çıkarmama yardım ederek başlayabilirsin."

"Evet!" Ona doğru sıçradı, ancak durakladı, elleri düğmelerin üzerinde geziniyordu.

"Bana dokunabilirsin," dedi usulca. "Baldızının misafir odasında papazla çay içmiyoruz. Burada olmak istiyorum. Seninle birlikte. Bunu yapmak." Sözleri onu rahatlatmış gibiydi. "Ayrıca," diye ekledi, "bir çapkının içgüdülerine sahip olduğunu zaten tespit ettik. Onları serbest bırak."

"Eğer ahlaksızlığını serbest bırakırsan."

"Oh, şu anda kesinlikle benden önde gidiyor. Benim daha erdemli yanlarım skandal davranışlarım karşısında bayılmadan önce kokulu tuzlarına uzanıyorlar."

Tam bu sırada, o hınzır pırıltı parladı. "Şüphesiz bir çapkın için ilk görev, bir kadına erdemli yanlarının varlığını bile unutturmaktır. Eğer

"Bir şeye bayılacaksan, bu benim için bayılmalısın güzelim." "Peki bunu nasıl başarabilirsin?"

"Seni düzgün bir şekilde selamlayarak başlayabilirim," diye mırıldandı. Elini kızın yanağına götürdü, avuç içi kızın soğuk teninde harika bir sıcaklık yarattı. Sonra başını eğdi ve ona bir öpücük verdi: nazik, heyecan verici, yumuşak.

"Öpücüğün..." diye fısıldadı.

"Geliştirilmiş mi?"

"Umumda hissettim."

Yanaklarına belli belirsiz bir renk

gelmişti. "Yüzün kızarıyor mu?"

diye sordu. "Hayır. Belki.

Birazcık. Evet."

Ona yardım et, ama bu adamdan nasıl da hoşlanıyordu! Adamın yanağını okşadı ve bir çığlık kopardı.

"Kahretsin, ellerin eldivenle bile soğuk," dedi. "Üşümek senin için korkunç."

Eldivenlerini çekiştirerek çıkardı, soğuk ellerini sıcak ellerinin arasında ovuşturmak için zaman ayırdı. Önce avuç içlerine, sonra bileklerine öpücükler kondurdu ve sonra durup kaşlarını çatarak kollarını inceledi.

"Bir sorun mu var?" diye mırıldandı. "Bunlar tipik kollar, eminim."

"Hiçbir şey. Ben sadece... olasılıklar hakkında bir fikir ediniyorum." Belki de şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, çünkü ekledi: "Bana öyle geliyor ki keşfedilecek çok şeyin var. Yani, *kollarını*." Ziyafetten önce bir fakir gibi belirgin bir şaşkınlıkla yutkundu. "Kollar ne kadar harika? Çok harika. Sonra eller, bilekler, dirsekler, omuzlar ve... Şu paltoya bir bakalım." Gözlerini şakacı bir heyecanla açtı. "Kim bilir bu paltonun altında ne harikalar yatıyor? Sence ne bulacağım?"

"Bilmiyorum. En iyisi dikkatli olmak. Ayılar olabilir."

Paltosunu çıkardı, omuzlarından itti ve asmaya gitti. Bu çok hoş bir sürprizdi ama hiçbir şey söylemedi. En iyisi onu kendine

Yine bilinçli. Ayrıca, onu iyi bir koca olması için , gelecekteki karısı iyi alışkanlıklarını onayladığı için ona teşekkür edecekti.

Hayır: Onun gelecekteki karısını düşünme. Ya da onun gelecekteki kocasını.

Bu düşünceleri yok etmek için kendini ona doğru fırlattı. Şu anda önemli olan tek şey bu kulübenin içinde ne olduğuydu. Bu onun ara tatiliydi. Gerçek hayatının pratiklerinden uzakta geçirdiği fantezi tatiliydi.

"Biz şey hakkında konuşmadık..." diye başladı. "Bebeklerden yani."

"Sordugun için teşekkür ederim ama ben hallediyorum." Çocuk sahibi olup olamayacağından bile emin değildi ama şimdi bunu konuşmanın zamanı değildi. "Şimdi sen elbisemle ilgilen."

Ona elbisesinin düğmelerini göstermek için sırtını döndü. Eski elbiselerinden biriymi ama yeterince iyi durumdaydı ve modaya uygun bir görünüm kazandırmak için yeniden elden geçirmişti. Yıllardır giymemişti, çünkü onu giymek için bir hizmetçinin yardımı gerekiyordu ve hizmetçiler bir süredir hayatının bir parçası olmamıştı. Ayrıca, çok zayıf olduğu için elbise üzerinde duruyordu ama son iki haftadır yaptığı muhteşem oburluk bu durumu düzeltmişti.

"Seni giysilerinden kurtarmak için ne kadar zaman gerekeceğini bilseydim, fazladan üç saat daha izin verirdim," diye homurdandı, bağlara saldırırken, parmakları sıcak ve nazik bir şekilde kadının omurgasına çarpıyordu.

"Bir kadının giysilerinin karmaşıklığı arasında gezinmek muhtemelen tüm bu girişimin en zor yönüdür," diye onu uyardı. "Eğer dersin bu kısmında ustalaşırsanız, geri kalanı sorunsuz ilerler."

"Bu bir Yunan efsanesinde ortaya çıktı. Bir İngiliz kadını soyamak Herkül'ün imkansız işlerinden biriymi sanırım."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Ah, evet. Görevler arasında aslanları öldürmek, tanrıçalardan çalmak ve bir İngiliz kadının kıyafetlerini nasıl çıkaracağını bulmak vardı."

Güldü. "Eğer acelen varsa, eteklerimi başımın üzerinden atabiliriz."

"Hayatın üzerine değil. Güzel bir kadın onu çıplak görmemi teklif ediyor ve beni durdurmaya cüret eden her aslanı öldüreceğim."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Ve dikkatini ver. Nasıl yapıldığını hatırlamalısın ki tekrar yapabilesin."

"ok zor," dedi. "Sonsuza kadar çıplak kalman gerekecek."

Tüm düğmeleri açmış, elbisesini vücudundan aşağı kaydır mış ve pantolonunun bağcıklarını zmşt. Bir an için birbirlerine dokunmadan öylece durdular, sonra adamın parmak eklemleri kadının ensesine değdi. Erotik heyecanlar içini titretti; omurgasını dikleştirdi ve kendine rağmen kıkırdadı. Adam kıkırdadı, ağzı omzuna o kadar yakındı ki nefesi tenini ısıttı.

"Ve boyunlar ve dikenler. *Ve* sen gıdıklanıyorsun," diye fısıldadı hayranlıkla. "Mucizeler hiç bitmiyor. Biz nasıl... biz... Oh kahretsin."

Ona yaslandı. Adam başını onunkine yasladı. Nefes alış verişi düzensizdi. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Isaac?" diye fısıldadı. "var?"

"Hiçbir şey. Kararsızım. Ben... Ben senin her santimini keşfetmek, sana dokunduğumda neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ama aynı zamanda çok acil bir ihtiyaım var ve bu beni çılgına çeviriyor ve dğmelerinize, bağcıklarınıza, makaralarınıza, vinlerinize ve elbisenizi bir arada tutan diğer her şeye odaklanarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, ama Sylvia," diye inledi. "Bunu sürdürebilir miyim bilmiyorum. şu anda kendimi çok kaba hissediyorum."

Onun kollarında döndü. "O zaman seni giysilerinden çıkarmanın zamanı geldi.

Çünkü ben de manzaranın tadını çıkarmak istiyorum."

Gömleğini pantolonundan çekip çıkardı. Adam onun ellerini yakaladı.

"Soyunmak için derse ihtiyaım yok," dedi. "Bunu nasıl yapacağımı birkaç yıl önce öğrendim."

"Sus. Eğleniyorum. şimdi kollarını kaldır."

Adam itaat etti, ancak yüzünü örten keten kumaşın arasından mırıldandığı gibi, olduğundan biraz daha kısa olduğu için neredeyse hemen sorunla karşılaştı. Sonunda yenilgiyi kabul etti ve ona gömleği kendisinin çıkarmasını söyledi. Gömlek yanıyor olsaydı bile daha hızlı çıkaramazdı.

Kaslıydı, iri yapılıydı ve zayıftı. Saçlarının her zamankinden daha gevşek telleri yüzüne düşüyor, ona daha rakik bir hava veriyordu. Gözlerinin onun üzerinde, omuzlarında ve göğsünde, sanki nereye koyacağından emin değilmiş gibi bir o yana bir bu yana hareket eden kollarında ve ellerinde dolaşmasına izin verdi. Birden onun merak duygusunu anladı. Isaac DeWitt'te keşfedilecek çok şey vardı. İçini panik dolu bir his kapladı: Birlikte geçirecekleri bir hafta asla yeterli olmayacaktı.

Başlasak iyi olur o zaman.

Ellerini adamın göğsüne dayadı, sert kasların ve pürüzsüz, kokulu tenin hissini içine çekti. Nefesini tuttu, sertçe yutkundu. Dili dudaklarının üzerinde gezindi.

"İyi misin? Pantolonuna bak." Elini aşağıya, adamın sert, kalın çıkıntısının üzerine kaydırdı. "Acaba burada ne var?" diye alay etti, onun sözleriyle oynayarak. "Ne bulacağız sence?"

Tüm vücudu sertleşti. Elleri kalçalarını kavradı. Gözleri sıkıca kapanmıştı.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Yapma."

Dondu kaldı. "Isaac? oldu? Konuş benimle."

Hiçbir şey söylemedi. Elini onun boynuna doladı ve çenesine öpücükler kondurmak için kendini yukarı çekti. Adamın kolu çelik bir bant gibi kızın etrafına dolandı. Parmakları etine saplandı. Tüm vücudu onunkine karşı titrerken, içinden boğuk bir inilti koptu.

Oh. Ah canım. Sonuna kadar dayanamamıştı. Bunu hiç düşünmemişti. Michael'la böyle şeyleri hiç konuşmamıştı. Ne de olsa iyi bir öğretmen değildi.

Ona sarıldı. Onu rahatlatmak için, adam onu tutmaya devam etti. Kesik kesik nefes alıp verirken öylesine akıcı ve yaratıcı bir şekilde küfrediyordu ki, denizcilerin neden küfretmekle ünlü olduklarını anladı.

"Düşünemedim," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Bir dizi nefes. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunun iyi olmasını istedim. İkimiz için de. Şimdi her şeyi mahvettim."

BÖLÜM 11

Isaac Sylvia'yı bıraktı ve gözleri kapalı bir şekilde yatağa düştü. Ona bakmaya, onun hayal kırıklığını görmeye dayanamıyordu. Hâlâ pantolonunu giydi. Artık giyinik kalması gerektiğini düşünüyordu. Ne dağınıklık.

Kelimenin tam anlamıyla.

Onun hareket ettiğini duydu. Gözlerini açmaya cesaret ettiğinde, onun yan odada kaybolduğunu gördü. Kendini şilteden yukarı sürükledi ve ön kolunu gözlerine siper ederek yastıkların üzerine yığıldı. İşe yaramaz, değersiz, hain sikiinde hâlâ zevk titreşimleri vardı. Vücudu hâlâ onun okşamalarından ve teninin sarhoş edici kokusundan aldığı zevkle karıncalanıyordu. Ona neredeyse dokunmamıştı bile.

Tekrar içeri girdi. Duyularının onun hareketlerini izlemesine izin verdi. Gitmek için mi giyiniyordu? Ama giyinmek için onun yardımına ihtiyacı vardı. Oh hayır, tatlı azizler, şimdi yine giyinmesine yardım etmek zorunda mı kalacaktı? Oysa yarı yaşındaki bir çocuk gibi pantolonunun içine dökmüştü.

Sonra yatak onun ağırlığı altında çöktü.

"Demek her şeyi mahvettin, öyle mi?" diye sordu hafifçe. "Ne trajedi ama."

Ön kolunu onu görebilecek kadar kaldırdı. Nefesi kesildi. İç çamaşırlarını çıkarmış ve çıplak bir halde adamın dizlerinin yanına diz çökmüştü. Çıplaktı ve

Güzel, yuvarlak göğüsleri ve pürüzsüz omuzları, karnının ve kalçalarının kıvrımları ve aralarındaki buklelerin vaadi.

Kendini dikleştirmek için ellerini yatağa bastırdı, gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemedi.

"Çok güzelsin," dedi. "Ve çıplaksın. Çok çıplak. Neden..." Kızın çıplaklığına doğru kararsız bir el salladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Siz bugünlük işinizi bitirmiş görünürken ben neden soyunmayı bitirme zahmetine girdim?"

Buna nasıl cevap vermeli? Sesi yumuşaktı, hatta şakacıydı. Kızgın, alaycı ya da hayal kırıklığına uğramış değildi.

Onun yerine, sevgiyle gülümsedi, öyle görünüyordu. "Çünkü seninle işim bitmedi Isaac. Şahsen ben işlerin gidişatından son derece memnunum."

"Öyle mi?"

"Hâlâ erekte ve aç olsaydın, kudurmuş ereksiyonunun talepleriyle dikkatin o kadar dağılırdı ki, beni tamamen görmezden gelebilirdin."

Alay etti. "Seninle aynı odada olup seni görmezden gelemedim."

"Çıplak vücutlarla ilgili bir şey bu. Fark edilme eğilimindedirler."

"Sadece çıplak olduğun zaman değil. Ben seni her zaman fark ediyorum."

"Her zaman çekici. Dalkavukluğa gerek yok."

Yine de dalkavukluk değildi. Gerçektir. Şimdiye kadar fark etmemişti ama onun her zaman farkındaydı. Yeşillik toplamak için çıktıkları keşif gezisi sırasında gruptan ayrıldığını bu yüzden fark etmişti; onu bu yüzden sıkışmış halde bulmuştu. Ama bu konuyu tartışmaya değmezdi.

Bu konuda tartışmak da mümkün değildi, çünkü bir elini onun kalçasına koydu ve ona doğru eğilirken ağırlığının bir kısmını ona verdi. Göğüsleri hareket ediyordu. Adam büyülenmiş gibi baktı. Göğüsler. Çıplak kadın. Ona dokunan el. Göğüsler!

"Kendini garip hissetmemelisin," diyordu, "ünkü bu mükemmel bir gelişme."

Onun sözlerine odaklanmaya çalıştı. "Bu nasıl iyi olabilir? Yani, tüm bunlar-" Elini kasıklarına doğru salladı. "Her şey için gerekli mi?"

"Kendisi olmadan hiçbir şeyin devam edemeyeceğine inanmak nasıl bir erkekliktir. Şimdi sana öğretebileceğim çok daha fazla şey var, dikkatini dağıtmadan-" Kadın da adamın kasıklarını işaret etti. "Hepsi bu."

"Ama bizim için bana çok ihtiyacın yok mu..."

İç çekti. Onun göğüslerine dokunmak istiyordu. Belki de kastettiği buydu. Ruhu yenilenmiş bir halde doğrulup oturdu. Kadın mükemmel bir noktaya parmak basmıştı. Ereksiyonu ya da ereksiyonunun olmaması, ellerinin altındaki o göğüslerin düşüncesi kadar ilgisini çekmiyordu. Ve karnı. Ve kalçaları. Ve onun ...um.

"Bu ereksiyon senin için alışılmadık bir şey miydi?" diye sordu.

Hayalinden sıyrılan adam, sorduğu sorunun saçmalığı karşısında afallayarak ona gözlerini kırıştırdı. "Alışılmadık derecede yoğundu, kastettiğiniz buysa."

"Ama bu yaşadığınız ilk ereksiyon değil miydi?"

Şimdi, zorunlu bir muayeneden geçen bir donanma doktoru gibi gerçekçi konuşuyordu.

"Tabii ki hayır," dedi.

"Ve bu senin ilk orgazmın değildi." "Um.

Hayır."

"Peki hayatınız boyunca kaç tane alıyorsunuz?"

"Kaç tane?" diye tekrarladı, her geçen saniye kafası daha da karışıyordu.

"Evet. Hayatınız boyunca size kaç ereksiyon ve doruk noktası tahsis edildi? Hepsi bu kadar mıydı? Hepsini kullandınız mı?" Dramatik bir şekilde iç çekti. "Kotanın tamamı doldu ve adam henüz yedi yirmi yaşında bile değil." Parmakları uyluğunun üzerinde tembel şekiller çiziyordu. Kanı kıpırdadı

cevap olarak. "Bir cenaze töreni düzenleyelim mi? Belki bir mezar taşı dikeriz? *'Isaac DeWitt'in son dikiminin anısına. Ne yazık ki ağlayalım, çünkü o bir daha asla gelmeyecek.'*"

Kendine rağmen gülümsedi. "Benimle dalga geçiyorsun."

Gözlerinde muziplik dans ediyordu. "Belki biraz zaman tanındığında bir tane daha yapabileceğini söylemek isterim. Ve belki de bu sonuncusu değildi."

Adam ona kaşlarını çattı. "Bunu bilemezsin. Olabilirdi. O zaman üzgün olurdun." Doğruldu. "Üzülmez miydin?"

"Çok üzülürüm ve kendimi sizin iyileşmenize yardımcı olmaya adanırım. Ama iki noktaya değinmek istiyorum. Birincisi, iyileşmek için fazla yardıma ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Ve ikincisi, şimdilik buna ihtiyacımız yok, eğer yaralı özsaygınıza hitap etmemi istemiyorsanız. Artık tüm dikkatini bana verebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

"Göğüslerine dokunabilir miyim?"

Adam hevesli ses tonundan ürktü, ama kadın güldü, saf zevkin tatlı melodik sesi adamın içinden geçerek kasıklarında kıvrıldı ve ister göğüsleri - Göğüsler! Onlara dokunacaktı!- ya da kahkahası, onun yakında iyileşeceği konusunda kesinlikle haklı olduğunu fark etti.

"Umarım yaparsın," dedi. "Umarım bundan çok daha fazlasına dokunursun. O yüzden pantolonunu çıkar ve dersin başlasın."

"Ama ihtiyacın yok-"

"Tartışmayı bırakın ve size söyleneni yapın."

"Başüstüne, kaptan," dedi ve itaat etmek için acele etti.

Isaac'in hayal bile edemeyeceği bir şey daha vardı: Bir kadının çıplak vücuduna Sylvia'nın ona baktığı gibi bakmasının verdiği zevk.

Ama sonra yüzüne bir gölge düştü. Dudağını ısırıldı.

"Sana zevki nasıl yaşadığımı göstermek istiyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Temelleri öğrendiğinden emin ol."

"Güzel. Evet. Hadi yapalım şunu."

"Ama daha önce hiç kimseye öğretmenlik yapmadım ve bunun nasıl yapılması gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Belki... Evet."

Kadın ona ve bacaklarını ayırmasını emrettiğinde talimatlarına uydu. Kadının tahmin ettiği gibi, adam çektiği çilenin etkisinden çoktan kurtulmuştu. Kadın onun hafif ereksiyonuna baktı.

"Yaşıyor!" diye fısıldadı muzipçe. "Bir mucize." "Buralarda ölüleri diriltten mucizevi bir işçi olmalı."

Şaşırtıcı bir şekilde, bacaklarının arasına tırmandı, ona arka tarafının çok hoş bir görüntüsünü sundu ve sırtını göğsüne yaslayarak ona doğru uzandı. Duygular onu bunalttı: ağırlığı ve ısısı onunkiyle karışıyor, çıplak kalçalarının giderek daha fazla ilgi duyan sikine baskısı. Uzuvarlarını düzenlemenin beklenmedik beceriksizliği. Ama aynı zamanda- Neden?

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Sana beni nasıl tatmin edeceğini öğretiyoruz." Kadının sesindeki mahcup gülümsemeyi duyabiliyordu. "Ama bunu nasıl yapacağımı bildiğim tek yol bu, bu yüzden benim bakış açımdan öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Ne kadar da pratiksiniz."

Ellerini geçici olarak onun karnına koydu. Yumuşak bir iç çekişle ona doğru gevşedi. Bunun iyi olduğunu düşündü, çok iyi, yüzünü göremediği için minnettardı. Ellerini yavaşça yukarı, göğüslerine doğru kaydırды. Onları avuçladı, ağırlıklarının, yumuşaklıklarının ve sıcaklıklarının tadını çıkardı. Oh, tatlı azizler, ama bu iyiydi.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı. "Doğru yapıyor muyum?" Kadın küçük bir mırıldanma sesi çıkardı.

"Güzel."

"İstediğin bu muydu?" "Bu bir başlangıç."

Adamın ellerinden birini vücudunun üzerinde gezdirdi. Bir tereddütten sonra, bacaklarından birini onunkinin üzerine kaldırdı ve adamın gözleri çaresizce aşağıya, oluşturdukları tabloya, vücudunun yükselişlerine ve inişlerine, ayrılmış uyluklarına, birbirine dolanmış bacaklarına çekildi. Kanı deli gibi akıyordu şimdi; bunu hissedebiliyor olmalıydı. Kadın başını adamın omzuna yasladı ve adam bakışlarını tekrar kadının yüzüne, kapalı gözlerine, niyetli ifadesine çevirdi. Yine de elini yönlendirdi, sıcak, ipeksi uyluğuna götürdü, yukarı doğru yönlendirdi. Birbirine dolanan parmakları onun yumuşak, ıslak sıcaklığına dokunduğunda boğazından tuhaf bir ses çıktı. Kadın nefes nefese bir iç çekişle karşılık verdi.

"Bu mu?" diye mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

Sıcak. Yumuşak. Islak. Ve- Kahretsin. Aşağıda eskizlerin onu inandırdığından çok daha fazla şey oluyordu. Bir kadının anatomisinin basit bir mesele olmadığını fark etti, onu daha iyi görebilmek için başını eğdi. Kadının kokusu onunla alay ediyordu; vücudu yeniden sıçradı. Ereksiyonu zaten kendi kendine kalktığı için, son ereksiyonuna bir mezar taşı dikmelerine kesinlikle gerek kalmayacaktı. Bunu fark etmiş olmalıydı, ama onu görmezden geldi, o da öyle yapmalıydı.

Üzerini kaplayan his dalgaları arasında bir yerde, rüyasında konuşan bir melek gibi, kadınların çok hassas ve çok zevk veren bir yeri olduğunu biraz duraksayarak açıklayan sesini duydu.

"Böyle bir şey duymuştum," dedi. "Bazı denizciler bundan bahsetti ama diğerleri böyle bir şeyin olmadığını söylüyor."

"Deniz kızlarına ve deniz ejderhalarına inanırlar ama bir kadının zevk alabileceğine inanmazlar. Al bakalım."

Adamın parmağını içine bastırdı ve kalçalarını onunkilerin arasında döndürdü. Onun gerçekçi tavrı mükemmeldi, sadece mükemmel. Konsantre olmaya çalıştı ama hiçbir düşünce kafasında bir kalp atışından daha uzun süre kalmadı. Ona nasıl dokunması gerektiğini gösterirken, davetkâr sıcaklığını hissetmekten başka hiçbir şey kalmadı. Sonra onun nefes alışları ve inlemeleri, doğru yaptığında onun üstünde kıpırdanması, titremesi ve ürpermesi vardı. Bir çeşit ödül.

Kalçaları yuvarlanırken ve sırtı titrerken, vücudunu onunkine bastırmanın enfes, işkence gibi hazzı. Diğer eliyle geçici olarak göğüslerinden birini okşadı, başparmağıyla meme ucunu kopardı. Kadın zevkle kasıldı. Büyüleyici! Ayırık dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, gözleri kapalıydı, yüz ifadesi mutluluk doluydu. Onu tekrar öpmeyi arzuluyor ama bir türlü ulaşamıyordu.

Bunun yerine onun "işte!", "böyle" ve "şimdi daha hızlı!" şeklindeki nefes nefese komutlarına itaat etti.

Elini bıraktı -şimdi gemiyi tek başına idare ediyordu- ve vücudu gergin bir şekilde adamın kalçalarını kavradı.

"Durma," diye tısladı, sonra "evet," diye iç geçirdi, sonra da "Ah, Tanrım Isaac, sen..."

Isaac ne olduğunu merak edemezdi, çünkü şimdi sadece vücudunun onunkine sürtünmesinden dolayı tohumunu tekrar harcamak üzere olup olmadığını merak ediyordu.

Ama parmakları adamın kalçalarına daha sıkı gömüldü -acı dikkatini dağıttı- ve boğazından boğuk bir çığlık çıktı. Önce kıpırdamadan durdu, sonra tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

Evet. Isaac *bunun* ne olduğunu biliyordu.

Yüzünü bir sırtıma kapladı. Göğsü sanki tek başına bir fırkateyni limana sokmuş gibi kabardı. İyi egzersiz yapmış elini kızın karnına dayadı ve güzel göğüslerinin düzensiz yükselişini ve düşüşünü izledi.

Ona bakabilmek için bir tarafa kaydı.

"Bu çok güzeldi," diye nefes aldı. Eli arsızca adamın gezindi, arkasını karıştırarak adamın istekli aletini buldu. "Görünüşe göre biri dansa katılmaya karar vermiş. Bir sonraki ders için hazır mısın?"

"Çok." Çaresizce sırtıyor, dağınık bir şekilde nefes alıyordu. "Bu dansa katılmaya çok ama çok hazırım."

Bir kez daha liderliği ele geçirdi ve onun üzerine tırmanarak çok mutlu gözlerine mükemmel bir görüş sağladı. Kadının kokusu adamın kokusuna karıştı.

Hava. Elleriyle ne yapacağından emin değildi, bu yüzden onları kadının kalçalarına dayadı. "Bu bizim ... um."

Onu öptü. "Bu kesinlikle bizim um zamanımız."

"Ben..."

"Bu sefer ben yapacağım."

Yavaşça onu girişine doğru yönlendirdi. Gözleri onunkilere kilitlendi ve sonra yavaşça onun üzerine kaydı, vücudu onu kavradı, onu tüketti, ona *sahip oldu*. Vücudunun şimdiye kadar hissettiği her zevkli duyguyu... Her şeyi bir anda hissetti. Duygu dalgası başını geriye itti, boğazından gırtlaktan gelen bir inilti döküldü.

Yükseldi, battı. Yükseldi, battı. Isaac sersemlemiş bir halde her yere baktı: birleştikleri yere, onun yumuşak, hareketli vücuduna, ayırık dudaklarını kıvrıran yarı gülümsemeye, gözlerindeki şefkate.

Sonra kaslarını onun etrafında sıktı. Adam soluk soluğa kalmış bir hayvan gibi garip bir ses çıkardı.

Yutkundu. "Sylvia?" diye . "Ben buradayım."

"Harikasın." "Öylesin."

Ayağa kalkıp kollarını ona doladığında ve içine girerken onu sertçe öptüğünde ne yaptığını bile bilmiyordu.

"Yapamam," diye mırıldandı.

"Ben istiyorum." "Biliyorum, tatlım. Bırak beni gideyim."

ISAAC'IN YÜZÜNDE ŞAŞKINLIK İFADESİ BELİRDİ. Onun kara kaşlarının arasındaki o küçük çatlağı nasıl da öpmek istiyordu. Onun her bir parçasını öpmek, ona sıkıca sarılmak ve onu güldürmek. Onu hayata döndürmekle ilgili şaka yapmıştı ama onun dokunuşunun kendisini hayata döndüreceğini hiç düşünmemişti.

O kadar uzun süredir gömülü olan ve orada olduklarını unuttuğu canlı, neşeli parçaları.

Onu bırakıp sırt üstü yuvarlandı ve bir parmağını kaburgalarının üzerinde gezdirdi.

"Şimdi senin sıran," dedi.

"Benim sıram. Tamam."

Yıldırım hızıyla, dizlerine çarparak ve bir küfür mırıldanarak onun üzerine yerleşti.

"Bacakların," diye mırıldandı. "Her yerdeler. Daha fazla mı filizlendin?"

"Hâlâ normal sayıda." "Yolumuza çıkıyorlar."

"Ah canım. Onları çıkaralım mı?"

"Hiç şansın yok. Çok güzel bacaklar." Bacaklarından birini omzunun üzerinden geçirdi ve dudaklarını kızın kalçasına değdirdi. "Çok güzel bir bacak." Sonra gözlerini kırıştırdı. "Şuna bak," dedi, gizli bir cenneti keşfeden bir kaşif gibi merakla. "Bacağın bunu yapıyor."

"Öyle," diye kabul etti. "Sık sık olmasa da ve son zamanlarda yeterince rahat olmasam da. Görünüşe göre benim de pratiğe ihtiyacım var."

Küçük bir homurtuyla iki bacağını da adamın beline dolamak için yer değiştirdi. "Bu nasıl?"

Güldü. "Bu oldukça nezaketsiz ve garip görünüyor. Yoksa sadece ben mi..."

"Çok iyi gidiyorsun," dedi dürüstçe. "Bizler insanız ve insanlar dağınıktır, öyleyse neden bu konuda dürüst olmayalım? Ben çok eğleniyorum."

"Ben de öyleyim. Sen de çok güzel gidiyorsun."

Yüzünü yavaşça onunkine yaklaştırdı, ama ağızları birleşmeden önceki kalp atışında, onun gözlerinde bir şey gördüğünü sandı - ya da belki de o şey içindeydi. Özlem onun içinde sekti, keskin ve

Acı tatlı. Sırtındaki kasları avuçladı, sanki onun gücünü ve özünü yakalayıp sonsuza dek kendisiyle birlikte tutabilecekmiş gibi.

"Bu sefer kendi yolunu bulabileceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

"Soruşturma gücümle ünlüyümdür," diye homurdandı. "Eminim Uygun bir yer bulacağım."

Kendini eline aldı ve boynunu bükerek kadının içine doğru ilerledi.

Neredeyse anında, sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi yüzü değişti. "Şuna bak, uyuyoruz," diye nefes aldı.

". Gerçekten istiyoruz."

Bundan sonra ne yapacağını anlamıştı, içgüdüleri devreye girmişti. Sylvia kendi hareketlerine ve zevkine odaklandığı için dikkatini kaybetmiş olsa da harika hissettiriyordu. Buna aldırmadı, çünkü bu onun ilk seferiydi ve ondan mükemmel bir doruk noktası kazanmıştı ve bunda da, onun pürüzsüz, güçlü vuruşlarında, sıcak saten teninde, dalgalanan kaslarında ve kokusunda ve saçlarının gıdıklanmasında böyle bir zevk vardı. Bacaklarıyla onu daha sıkı kavradı, içine girdiğinde onu sıktı, onu inletebildiği, gözlerinin açılmasını sağlayabildiği, kendi zevkinin yeniden kabarmasını sağlayabildiği için kendini tebrik etti. Ama çok geçmeden adam gerildi, ürperdi ve bir kükremeye kendini bıraktı.

Adam sanki çarpılmış gibi ona baktı, sonra yanındaki dar şiltenin üzerine yığıldı. Kadın kollarını adamın boynuna doladı; adam da kollarını onun boynuna doladı.

"Sylvia," diye mırıldandı onu kendine doğru çekerken, nemli tenleri ve hızla çarpan kalpleri birbirine karıştı.

"Evet mi?" diye sordu, adam başka bir şey söylemeyince. "Evet," diye inledi. "Evet ve evet ve evet."

BÖLÜM 12

Sylvia bacaklarını çarşafıya doğru kıvrıdı ve kendi kendine hafifçe kıkırdadı.

Perdeler açıldı ve ateş yanıyordu, hizmetçi bu sabah çoktan içeri girmişti -ah, günleri ne kadar çökmüştü!- ve yeni kış gününün parıldayan gümüşüne bakarak iç çekti.

Dün Isaac'le yaptığı o buluşma... Yüce Tanrım, bunu gerçekten yapmıştı! Buna kendisi bile inanamıyordu. Yine de kendini yenilenmiş, genç ve umutlu hissediyordu. O zamandan beri böyle hissettiğini hatırlamıyordu.

Michael'la evliliğinin ilk günlerinden beri, geleceklerinin parlak, güvenli ve mutlu görüldüğü ve ona o kadar inanmıştı ki bunu sorgulamayı aklından bile geçirmemişti.

Beklenmedik bir korku sarsıntısıyla battaniyeleri geriye atıp yataktan fırladı. Geleceğini Michael'ın ellerine teslim etmişti- Bir kadının başka seçeneği yoktu. Bir kadın, geleceğine özen göstermesi için kocasına muhtaçtı. Heyecan ve zevk çok iyiydi ama onu güvende kılmamıştı.

Neyse ki hizmetçi o anda tatlı su getirerek mutlu bir dikkat dağınıklığı sağladı. Giyinirken Sylvia'nın gözleri Graham'dan gelen son mektuba takıldı; Graham'ın nasıl kötü uyuduğunu, soğuğu nasıl hissettiğini ve hizmetçi Bayan Yates'in ona daha iyi uyması için mobilyaları nasıl yeniden düzenlediğini anlatan sayfalar dolusu ayrıntı. "*Daha fazla bilgi edinmek isteyebilirsiniz.*"

"Ama şimdilik hizmetçimiz ihtiyaçlarıma karşı çok hoş bir duyarlılık gösteriyor ve emin ellerde olduğumu bilmek sizi memnun edecektir."

Suçluluk duygusu yeniden üzerine çöktü. Korkunç davranıyordu ve Graham'ın asla bilmeyecek olması -hiç kimsenin bilmeyecek olması- vicdanını rahatlatmak için çok az şey yapmıştı. *Ona iyi bir eş olacağım*, diye yemin etti düşünürken. *Ona tüm dikkatimi, ilgimi ve sadakatimi vereceğim. Onun rahatını kendiminkinden üstün tutacağım.*

Ama aynadaki parlak gözlü kadın neredeyse bir yabancıydı; cildi bile parlıyor gibiydi ve saçları parlak görünüyordu. Ve aynadaki o yabancı, "Evet, evet, ama henüz değil" dedi.

Oh, ama o korkunç bir insandı, diye düşündü yatak odasından dışarı fırlarken. Ve aptalca, aptalca, aptalca. Özgür ve genç hissetmek güzel bir şarap ya da kek kadar bağımlılık yapıcıydı. Mücadelelerini unutmak ne kadar kolaydı, şimdi yeniden sıcaktı, iyi giyinmiş ve iyi beslenmişti. Kendini kaptırma, diye azarladı kendini. *Büyük resmi gözden kaçırma*. Bu kısa bir moladan başka bir şey değildi ve Isaac'ten ne kadar hoşlansa da, bu sadece bir ilişkiydi.

Bir ilişkinin Snapdragon oyununa benzediğine karar verdi. Tatlı ikramlar sunuluyordu ama kişinin onları alevlerin arasından çekip alması gerekiyordu, bu da her zaman yanma riski olduğu anlamına geliyordu. Öte yandan, içinde düğme olan bir kuru üzüm alıp bir nimete kavuşmak da mümkündü. Ve ona yardım edin, ama Isaac DeWitt kesinlikle bir nimetti.

MERHAMETLE, kahvaltı salonunda onunla karşılaşmadı ve mutlu bir şekilde masadaki diğerlerine katılarak hava durumunu tartıştı.

Sandalyesini geriye iterken, Bayan Babworth birdenbire onun yanında belirdi. "Benimle bahçede bir tur atar mısınız, Bayan Ray?" diye sordu.

"Birkaç mektup yazacaktım." "Oh, lütfen, benimle yürü."

Bayan Babworth endişeli görünüyordu, Sylvia da kabul etti. Sıkıca giyindikten sonra, taze kar örtüsü altında bembeyaz ve pırıl pırıl parlayan bahçeye çıktılar.

Sunne Park'taki bahçeler İngiltere'nin ortasında ünlüydü ve yılın büyük bir bölümünde ziyaretçi çekiyordu. Bay Joshua DeWitt'in bahçenin karısının gururu ve neşesi olduğunu ve karısının *da onun* gururu ve neşesi olduğu için Sunne Park'ın dünyanın olmasa bile İngiltere'nin en iyi bahçesine sahipmiş gibi konuştuğunu övünerek anlatmasından biliyordu.

Cassandra ve kocası da bahçede geziniyorlardı. İki köpeği birbiriyle boğuşup kar bulutları savururken, ellerini sallayarak hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Sylvia onları selamlayacaktı ama arkadaşı onu uzaklaştırdı. "Tavsiyenizi istiyorum, Bayan Ray." Bayan Babworth'un gözleri Önlerinde karlı bir yol vardı. "Noel arifesinde bir ağaca tırmandığın ve Bay Isaac'in seni kurtardığı günü hatırlıyor musun?"

Görüntüler Sylvia'nın zihninde dans ediyordu: Isaac ona gülüyor, onu omzunun üzerinden atıyordu. Isaac çırılçıplak onun üstündeydi, vücudu onunkine dolanmıştı. Görüntüleri göz kırparak uzaklaştırdı ve serin bir nefes aldı. Güzel bir bahçeydi, güzel bir gündü ve hoş bir arkadaş ortamı vardı. Ama şu anda tek istediği o küçük kulübede, o daracık yatakta, gerçeklikten uzakta ve tamamen onun içinde olmaktı.

"Sanırım," dedi kayıtsız bir ses tonuyla.

"Lettie bunu kasıtlı olarak yaptığını söyledi. Bay Isaac seni kurtarsın diye sıkışmışsın."

Sylvia kendisine yöneltilen suçlama karşısında afallamış bir halde yürümeyi bıraktı. Yaptım

Kasıtlı olarak mı?

"Bunun çok akıllıca olduğunu söyledi, çünkü çok iyi... baştan çıkarma teknikleriniz varmış," diye ağzından kaçırdı Bayan Babworth, yanakları kızarıırken

Umutsuzca yutkundu.

Kızın rahatsızlığı Sylvia'nın başını sallamasına neden oldu. Belki de genç olmak o kadar da kıskanılacak bir şey değildi.

"Sizi temin ederim, o gün planlanmış ya da kasıtlı hiçbir şey yoktu. Ve ben kesinlikle-"

"Öğrenmek istiyorum," diye araya girdi Bayan Babworth. "Baştan çıkarma teknikleri." "Bayan Babworth, sanmıyorum-"

"O zaman Lettie'yi azarlamıştım. Her genç dulun -biliyorsunuz- öyle olduğunu varsaymanın saygısızlık ve çok kaba bir davranış olduğunu söyledi. Bazı insanların genç dullar hakkında söyledikleri."

Sylvia kayıtsız bir ses çıkardı ve yüzünü erdemli bir tarafsızlığa alıştırmaya çalıştı. Genç bir adamı baştan çıkararak tüm klişeleri gerçeğe dönüştürmüşken, masum rolü oynamasına bakın.

"Ama belki de Lettie haklıydı," diye devam etti Bayan Babworth. "Bay Isaac senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Sana bana baktığından daha farklı bakıyor. Ve seni isteyemez, yani evlenmek için değil. Sen yaşlısın ve nişanlısın. Ama sen ona bir şey yaptın ve ben de bunu nasıl yapabileceğimi öğrenmeyi çok istiyorum. Lütfen bana öğret."

Aman Tanrım. Görünüşe göre bir öğretmen olarak becerileri büyük talep görüyordu! Sylvia bir bitkinin üzerindeki karları gelişigüzel yapraklarına hayranlıkla baktı. Sağduyu için çok fazla, eğer bu saf genç bile kadın fark etmişti.

Bir gece önceki yemekte Isaac'le bakışmışlar ve gizli gizli gülümsemişlerdi. Arzunun onu nasıl kıvrım kıvrım kıvrandırıldığına bakılırsa, yüzünün hangi hikâyeleri anlattığını kim bilebilirdi? Sevgilisine, genç sevgilisine duyduğu arzu! Saygıdeğer misafir odasında oturmuş, saygıdeğer sohbetler yapıyor ve hayatında ilk ve tek kez küstah bir ahlaksız olmanın gizli hazzını kendi kendine kucaklıyordu. Adamın ona bakışı hoşuna gitmişti, bilmiş, hayran, neredeyse kendini beğenmiş. Bu meraklı, maceraperest, becerikli genç adamı cinsel zevklere dahil etmek bir ayrıcalık gibi geliyordu.

"Ne demek istediğinizi gerçekten anlamıyorum," diye yalan söyledi Sylvia. "Baştan çıkarma teknikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece insanlarla dürüstçe anlaşmaya çalışırım. Bay Isaac ile zaman geçirin ve birbirinizden nasıl hoşlandığınızı görün."

Bayan Babworth hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Yirmi ve korkarım hiç evlenemeyeceğim. İyi beklentilerim olduğunu sanıyordum. Ama hepsi boşa gidiyor."

"Tanıdıklarınız arasında size ilgi duyan hiç erkek yok mu?" Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bir ya da iki, sanırım."

"Berbat beklentiler mi?"

"İyiler," dedi sinirli bir şekilde. "Ve Bay Isaac'le tanışana kadar, konuşması kolay olduğu ve güzel bir çiftliği olduğu için genç bey Bay Moffat'ı seçebilirdim. Oh, Bayan Ray, dünyada Bay Isaac kadar yakışıklı ve gösterişli bir adam yoktur. Babası bir kont ve dünyayı dolaşmış. Annem gayri meşru olduğu için pek saygın olmadığını söylüyor ama bu umurumda değil. İstedğim kişi o, Bay Moffat ve inekleri değil ve onun dikkatini çekmeye çalışmaktan çıldırmak üzereyim. Benden hoşlandığını, beni öpmek istediğini düşündüm ama sonra..." İç çekti. "Her şey boşa gitti."

Bir açıdan bakıldığında, Sylvia Isaac'i Prudence'dan çalmıştı. Aman Tanrım!

O kadın olmuştu.

Bunu farklı bir şekilde yönetebilirdi, diye düşündü. Isaac'i öpmek yerine, genç çifti bir araya getirmeye yardımcı olabilirdi. Bunun yerine, Isaac'in ona *güvende* olduğunu söylemesi onu heyecanlandırmıştı; dürüst olmak gerekirse, onu ilk gördüğü andan itibaren içinde kaynayan bir çekim hissetmişti ve bu da davranışını etkilemiş olmalıydı.

Ama Isaac'in Prudence Babworth gibi biriyle evlenmek istediğini biliyordu. Ve gerçekte, onu kimseden çalmamıştı. Onu sadece başka birine iyi bir koca olması için eğitiyordu.

Isaac ve Prudence'ı birbirlerine yönlendirmek için çok geç değildi, en azından her ikisi de ne istediklerini anlayana kadar. Aslında, bunu muhtemelen daha iyiydi. Isaac'e olan aşkı neredeyse ezici bir boyuttaydı.

Bu duygular ne kadar keyifli olsa da, gerçekleri gözden kaçırmamaya dikkat etmeliydi.

"En önemli şey kendiniz olmanız ve onunla konuşmanız," dedi. "Kulağa sıkıcı ve çok basit geliyor," diye itiraz etti Bayan Babworth. "Yapmayın. Hileye mi ihtiyacım var? Ve hilelere?"

"Bir erkeği evlenmek için kandırmak istemezsin," dedi Sylvia, bir başka suçluluk . Graham'ı kandırıyor muydu? Hiç de değil. İkisi de ne elde edeceklerini çok iyi biliyorlardı.

"Ama Bay Isaac sıradan bir adam değil," diye karşı çıktı Bayan Babworth. "Söyledikleriniz *sıradan* erkekler için mantıklı."

"Bay Moffat gibi konuşması kolay, güzel bir çiftliği olan ve yakın zamana kadar size karşı bir ilgisi olan sıradan adamlar mı?"

Bayan Babworth onun ses tonundaki kuruluşu fark etmemişti. "Kesinlikle," dedi ciddiyetle. "Sıradan konuşmalar onlar için çok iyi, ama Bay Isaac için

"-Eep!"

Onun ciyaklaması üzerine Sylvia bakışlarını takip etti. İşte oradaydı, Isaac'in ta kendisi. Tereddütsüz çizmelerine doğru ilerlerken pardösüsü çizmelerinin üzerinde dalgalanıyordu ve şapkasının altında güçlü ve ciddi görünüyordu, ışık yüzünün açılarını belirginleştiriyordu. Otuzlu, kırklı ve ellili yaşlarında nasıl bir adam olacağına dair bir anlık bir görüntü yakaladı, hesaba katılması gereken, kendine tamamen hâkim bir adam. Onu o zaman tanıyamayacak olması ne utanç vericiydi. En azından onu asla unutmayacaktı. O da kesinlikle onu unutmayacaktı.

Adam ilerledikçe, kadın kendini olduğu yere yapışmış ve soğuğa rağmen ısınmış hissetti.

Burun deliklerine giren havanın soğukluğuna odaklandı.

Çok fazla diye düşündü.

Onu çok fazla istiyordu. Daha fazlasını arzuluyordu. O Prudence Babworth'a ya da onun gibi bir genç kadına aitti; Sylvia onu sadece bir ya da iki haftalığına ödünç almıştı.

Onlara ulaştığında Isaac'in dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Günaydın hanımlar. Bayan Babworth," diye ekledi, kadın "Bay Isaac" diye mırıldanırken ve

Kirpiklerinin arasından ona bakmak için çenesini indirdi. Bu cilveli tavır ne ona ne de Isaac'in zevklerine uyuyordu. Kız bu kadar çabalamazsa daha iyisini yapabilirdi.

Sonra gözleri onunkilerle buluştu. "Bayan Ray," diye mırıldandı.

Kollarını onun boynuna dolamak, bacaklarını beline dolamak ve kendini onun korkunç şakalarına ve kalp eriten gülümsemesine kaptırmak için duyduğu özlem de onu aynı derecede etkiliyordu.

"Bay Isaac," dedi sesi gayet soğukkanlıydı. "Bugün sizinle karşılaşabilir miyiz diye merak ediyorduk."

Gözlerini kırıştırdı. "Öyle miydin?"

"Bayan Babworth size bir şey sormak istiyordu..." İlham almak için etrafına bakındı. "Çılgınlığın inşası," diye doğaçlama yaptı.

"Öyle mi?" Bayan Babworth'un şaşkınlığı Isaac'in gözlerindeki ifadeyle eşleşti.

Sylvia kararlı bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Ve Bay Isaac'in size yol göstereceğini ve bazı açıklamalar yapacağını umuyordunuz."

Isaac'in gözleri kısıldı. Kadınların konuşmalarını her zaman anlamadığını iddia ediyordu ama bunu anlıyordu.

Bayan Babworth bir kalp atışı sonra fark etti. "Evet!" diye bağırdı.

"Benimle çılgınlığa kadar yürüyeceğinizi gerçekten umuyordum."

"Siz devam edin," dedirtti Sylvia kendine. "Ben şaperonluk yapabilirim."

"Refakatçi," diye tekrarladı adam.

Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. Adam kaşlarını çatmıştı. Onu genç, kendisinden çok daha genç biri olarak düşünmeye çalışmıştı ve kesinlikle hevesi, kırılganlığı ve kurnazlık eksikliği belli bir çocuksuluğa işaret ediyordu. Ama şimdi ciddi ve odaklanmış bakışları altında Isaac DeWitt'in çocuk olmadığı, dünyayı tanımadığı açıktı. Gerçekten de, dünya hakkındaki deneyimi onunkinden çok daha genişti ve onun karşılaşabileceğinden çok daha geniş bir insan yelpazesıyla muhatap olmuştu. Onun ne yaptığını anlayacak kadar insanlardan anlıyordu.

Sonra Bayan Babworth'a sevimli bir gülümseme ve bir dirsek uzattı. "Bu aptallığı sizinle tartışmaktan memnuniyet duyarım."

Prudence hiç tereddüt etmeden elini dirseğinin arasından geçirdi ve onun gülümsemesine karşılık verdi. Yaşlı bir dulun ve refakatçinin yapması gerektiği gibi, uygun bir mesafede arkalarından gelen Sylvia'ya dönüp bakmadan, köşk yolundan aşağıya doğru gittiler.

BÖLÜM 13

S Yine de uzun süre yalnız yürümedi. Adını duyunca gülümseyerek döndü ve yan odadan çıkan Leydi Charles'ı selamladı. defne ve adaçayı yüklü bir sepet taşıyordu.

"Günaydın canım," dedi Leydi Charles. "Görünüşe göre bugün herkes burada."

"Gün güzel ve kar pırıl pırıl," diye gözlemledi Sylvia, adımlarını sıklaştırıp patika boyunca ilerlerken. "Sanırım kendimize engel olamıyoruz, bir arının bir çiçeğe çekildiği gibi manzaraya çekilen zayıf insanlarız."

"Yalnız mı yürüyorsun? Seni ihmal ettiğim için özür dilerim. Seni bana katılmaya davet etmeliydim ama çok erken kalktım."

"Hiç de değil. Bayan Babworth benim yoldaşımdı ama ne yazık ki göz alıcı bir genç adam tarafından çalındı." Eliyle Bayan Babworth ve Isaac'ın ahıra ulaştıkları yeri işaret etti, görünüşe göre rahatça sohbet ediyorlardı.

"Ne yazık," dedi Leydi Charles hafifçe. "İnsanın kendini genç hissetmesi için gençlerle birlikte olması gibisi yoktur."

Sylvia kendini ikna etmek istercesine, "Ama olması gereken de bu," dedi. "Evlenmemiş genç ve güzel yaratıklar birbirlerinin arkadaşlığından zevk alabilirler ve yaşlı, mantıklı dullar da güzel, genç ve bekâr olma sağduyularını etkilemesi ihtimaline karşı onlara göz kulak olabilirler."

Leydi Charles dudaklarını bükerek sepetindeki bitkileri gereksiz bir şekilde düzeltti. "Ve siz bundan memnun musunuz?"

"Olması gereken bu," diye tekrarladı Sylvia sert bir sesle.

Arkadaşı boştaki kolunu Sylvia'ninkine doladı ve Isaac ile Prudence'a eşlik etme konusunda açıkça umursamaz bir tavırla yürüyüşlerine devam ettiler.

"Yaşlanmanın en tuhaf yanlarından biri, içten içe kendimi yirmi yaşındaki halimden pek de farklı hissetmemem," diye düşündü Leydi Charles. "Gençler bana baktıklarında ellisine yaklaşmış bir kadın görüyorlar, artık bir büyükanne, odasında garip aromalı şaraplar yapıyor ve bazen herkesi bir önceki yüzyıldaki balolar ve modalar hakkında hikayelerle sıkıyor. Sanki bir zamanlar genç, güzel ve pervasız olduğumu, iki kez evlendiğimi, sarayda dedikodu yaptığımı, kraliyet ailesiyle yemek yediğimi ve bu gençlerin yüzünü kızartacak şeyler gördüğümü ve hatta belki de yaptığımı anlayamıyorlar," diye ekledi kibirli bir bakışla. "Bazen genç insanlar biz kadınların yaşlandıkça birey olarak kaldığımızı ve birdenbire şekilsiz bir 'yaşlı tekir' yığınınna dönüşmediğimizi hayal edemiyorlar. Yine de bu gençler, bir yanaklarında leke olduğunda dünyanın sonunun geldiğini hayal eden gençlerle aynı kişiler. Bizi ilişki yaşarken görmüyorlar ve bu yüzden hiç yaşamadığımızı hayal ediyorlar. Ya da şu anda öyle yapıyor olabiliriz."

Durakladı, sözleri nefeslerinin oluşturduğu küçük bulutlar gibi aralarındaki havada asılı kaldı.

Sylvia hafif bir kahkaha şeklinde gergin bir endişe atışı yaptı. "Leydi Charles, söyleyin bakalım," diye takıldı. "Bir kadınla birlikte olma konusunda ilişki?"

"Ne yazık ki değilim. Erkek misafirlerimizi değerlendirdim ve onları eksik buldum." Durakladı. "Ama Sunne Park'taki tek dul ben değilim."

Sylvia kısa bir süre durdu ve arkadaşının sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmak için döndü.

Ama tabii ki. Eğer saf Prudence Babworth, Isaac ile arasında bir şeyler sezmiş olsaydı, Leydi Charles da bir şeyler sezmiş ve anlamış olurdu.

çok daha fazlası. Elbette ilk yasak ilişkilerinde beceriksizce yol alan bir çift talihsiz aptal tarafından aldatılmayacaktı.

Sylvia böyle şeylere alışık değildi. Aristokrasinin gösterişli evlerinde bu tür ilişkilerin olağan olduğu söylenirdi. Kendisinin de böyle davranıyor olması ne tuhaf bir düşünceydi: Bir dükün torununun evinde kalmak ve torununun kayınbiraderiyle birlikte olmak. Bir aristokrat kadar ahlaksızca davranıyor olabilirdi ama bu konuda vurdumduymaz olamayacak kadar orta sınıftandı.

"Isaac yakışıklı bir genç adam, değil mi?" Leydi Charles ekledi.

"Göze çok hoş geliyor."

"O da sana bakmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Utanç onun üzerine çöktü. "Kötü davranıyorum," diye ağzından kaçırdı. "Beni bağışlayın. Buraya misafiriniz olarak geldim ve tüm ailenizin sıcak karşılaması için çok minnettarım ve-"

"Sus, canım." Leydi Charles onun kolunu sıktı. "Azarlamak istememiştim. Sadece seni uyarmak istedim. Asıl sorun Isaac'ın sana bakışı. Oldukça etkileyici gözleri var. Belki de ona daha ihtiyatlı olmasını tavsiye edebilirsin. Onunla bu konuda kesinlikle konuşamam."

Sylvia gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Sevgili Bayan Ray-Sylvia-yargımdan korkmayın. Şok etmekte zorlanırım ve eleştirmekte yavaş davranırım. Hiçbir durum açık ve basit değildir, zira pek çok insan bağlamı anlamaya bile çalışmadan katı davranış standartlarında ısrar eder. İlginçtir ki, yargılamakta en hızlı davranan insanlar genellikle kendi şefkat ve empatilerini ilk ve en yüksek sesle ilan edenlerle aynı kişilerdir."

Sylvia'nın kolunu tutarak devam etti.

"Kendimizi zor bir durumda bulduğumuzda, ihtiyaçlarımız, deneyimlerimiz ve karakterimizin gerektirdiği şekilde, kaynaklarla bu durumla en iyi şekilde başa çıkmalıyız. Aynı durumda eleştirmenlerimiz ne yapardı?"

durum? Her zaman mükemmel bir erdemle hareket edeceklerinden ve her zaman kınanmaktan uzak kalacaklarından çok *emindirler*."

Sylvia homurdandı. "Belki de ilk etapta kendilerini bu duruma sokmazlardı."

"Aramızda bunu yapabileceğimizi düşünen var mı?" Leydi Charles içini çekti. "Arzu ve görev, ihtiyaç ve istek gibi her zaman rekabet edecektir. Belki bir adam size hayatta kalmak için ihtiyacınız olan şeyi verebilir, ama gelişmek için ihtiyacınız olan şey için bir başkasına başvurmanız gerekir ve hayatlarımız böyle hassas, zor durumlardan oluşur, günlerimizi geçirirken karşılaştığımız ikilemler. Benden bir ahlak eleştirmeni olarak korkmayın; katı değerlerde ısrar eden ve insanların içinde hareket ettiği bağlamı kasıtlı olarak dikkate almayanlara karşı sabrım yok."

"Teşekkür ederim," dedi Sylvia titreyerek. "Yaptığının yanlış olduğundan eminim ama yine de..."

"Yine de zor yıllar geçirdiniz ve ruhunuzu canlandırmak için tatlı bir şeye ihtiyacınız var."

Arkadaşının nezaketi karşısında Sylvia'nın gözleri yaşardı. Bir mendil çıkardı ve gözyaşlarını sildi.

"Leydi Charles, iyi düşüncelerinizi kaybetmek istemiyorum. Dostluğunuz benim için çok önemli."

"Ben de dostluğumuza değer veriyorum. Son yıllarda çok şey kaybettim ve birçok pişmanlık kazandım. Şarap ve likör damıtmak bana yeni bir ilgi alanı kazandırdı. Belki de zamanınız ve becerilerinizle gösterdiğiniz cömertliğin benim için ne kadar önemli olduğunun farkında değilsiniz. Ama Isaac'in görüldüğü gibi biri olmadığını anladığınızdan emin olmalıyım."

Sylvia mendili parmaklarının etrafında döndürdü. Kahkaha sesleri karın üzerinde yankılanıyordu: Bayan Lettie, Emily ve Jane de Bayan Babworth ve Isaac'e katılmışlar, sütunların üzerinde sallanıyorlardı.

"Biliyorum," dedi.

"Çok hızlı büyümek zorunda kaldı ve o hem erkek hem de çocuk. Dünyaya yelken açmış ve çoğumuzun hayatta bile kalamayacağı durumlardan kurtulmuş bir adam."

Hayal edin, yerleşik bir yuva özlemi çeken ve bunu nasıl gerçekleştireceğini bilmeyen bir çocuk."

"O öyle bir çocuk değil," dedi Sylvia.

"Isaac bir eş istiyor. Bir çeşit çapa istiyor." Sylvia'nın kolunu anlamlı bir şekilde sıktı. "İlişkileri hafife alan bir adam değil, çünkü çok az ilişki yaşadı."

"Ben de kendime sofistike demezdim," diye itiraf etti Sylvia. "Ama Isaac ve benim bir anlayışımız var."

Bayan Babworth, diğer hanımlara katılmak için Isaac'i terk etmişti. Sylvia'ya doğru adım adım ilerliyordu.

"Durumumuzu uzun uzun tartıştık," diye devam etti, gözlerini Isaac'in sert ve gülümsemeyen yüzünden ayırmadan. "Parametreler üzerinde anlaştık."

"Pekâlâ. Eğer eminseniz." Leydi Charles ona bilmiş bir bakış attı. "Ama size bakarken gözlerindeki o ifadeyi saklaması için onu uyarın."

Sonra Leydi Charles ona nasıl yapıldığını gösterdi ve sanki konuşmalarının konusu o değilmiş gibi Isaac'e gülümsemek için döndü. Ayak parmaklarının ucunda yükselip yanağına hafif bir öpücük konduran Leydi Charles'a şapkasını çıkarırken Sylvia'ya bakmadı.

"Bu ne içindi?" diye sordu. "Şikâyet etmek için değil, ne yaptığımı merak ettiğim için, tekrar yapabileyim ve her gün böyle bir öpücük kazanabileyim diye."

"Ah, seni büyücü," dedi, sonra da kimseye belli etmeden gülümseyerek çıktı ve onları yalnız bıraktı.

BÖLÜM 14

A Leydi Charles kulak kesilir kesilmez Isaac dönüp Sylvia'ya kaşlarını çattı.

"Sizinle konuşmak istiyorum." Sesi düz ve sert çıkmıştı. *Kendini düz ve sert hissediyordu.* "Şimdi."

Onu çalılıklara doğru çekti. Bayan Babworth'la konuşması oldukça sevimli ve sıkıcıydı ve diğer genç bayanlar tarafından süpürüldüğünde oldukça rahatlamıştı. Sylvia'nın yaptıklarından sonra, havasında değilken gülümsemeye ve hoş görünmeye devam etmemek onu daha da rahatlatmıştı.

"Isaac, dikkatli ol," diye tısladı adam onu yüksek çitlerin arasındaki buzlu patikada çekerken.

Hızını yavaşlattı, çünkü onun buza düşmesini istemiyordu, ama yine yanlış anlamıştı, çünkü bir sonraki nefeste ekledi, "Daha ihtiyatlı olmalıyız. İnsanlar fark ediyor."

Onu serbest bıraktı ve etrafında döndü. Çitler üzerlerinde beliriyor, onları dünyadan koruyordu.

"Beni Prudence Babworth'un üzerine attın. Kendini *şaperon* yaptın," dedi, sanki biri onu küçümsemiş gibi kızgın bir ifadeyle. Anlayabildiği kadarıyla öyle olmuştu.

"Dünyanın düzeni böyle," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Sen kur yapıyorsun, yaşlı dul da yapmalı-"

"Hayır." İnkârı çok hızlı oldu. Kadın gözlerini kırıştırtarak ona baktı, güzel ağzı söylenmemiş sözler yüzünden hâlâ açıktı. "*Benim* dünyam böyle değil. Benim , sen kenarlarda dolaşan yaşlı bir dul değilsin. Benim dünyamda sen, masum bir genci sıcak bir kulübeye çekip onunla hınzırca ilişkiye giren türden bir kadınsın. O sendin, değil mi Sylvia?" diye ekledi daha alçak bir mırıltıyla. "Seni başka bir konuksever kadınla karıştırmadım, değil mi? Dün kamarada benimkinin altında yatan senin çıplak bedenindi, değil mi?"

Gözlerinde bir şey parladı. Yanaklarında hafif bir pembe leke vardı. Onu kızdırmış mıydı? Ya da onu utandırmış mıydı? Ama- Lanet olsun! Kendini *şaperon* yapmak! Kendini solmuş, solgun bir duvar çiçeği gibi kenarlara atmak! O nazik mizahı, pratik doğası ve şaşırtıcı derecede güçlü ve ipeksi kalçalarıyla.

"Senin istediğin de buydu," diye homurdandı. "Sen ona kur yapmak istedin, o da senin ona kur yapmanı istiyor, ben de sana bir fırsat sağlıyordum. Sana kur yapmayı öğretmek için-"

"Hayır. Seni düşünürken ona kur yapamam. Ben de seni düşünmeden duramam."

"O zaman belki de bunu şimdi bitirsek daha iyi olur."

Kadının yumuşak sözleri bir av tüfeğinin geri tepmesi gibi ona çarptı. "Bitirmek mi istiyorsun?"

"Hiç de değil," dedi hemen. "Ama bunun sadece bir ilişki olduğunu unutmamalısın."

"Bunun ne olduğunu biliyorum. Ama bir öğleden sonra ilişki olmaz. Tam tanımını bilmiyorum ama bir ilişkinin ilişki olarak nitelendirilebilmesi için en az üç buluşma olması gerekir."

"Üç mü?" diye tekrarladı başını eğerek.

Düşündüm de, üç tanesi bile yeterli değildi. "En az yirmi," diye düzeltti. Yirmi yeterli olur, değil mi? Evet, kesinlikle.

Sonunda gülümsedi, gözleri o çekici yumuşak mizahla parlıyordu. Paltosunun kürkü değdi ve adam parmaklarını oradaki sıcak noktaya kaydırıldığını hayal etti.

"Bir kadınla yatmayı öğrenmek için yirmi randevuya ihtiyacın yok," dedi. "Doğuştan kendine güveniyorsun, gözlemci ve meraklısın ve kendini takdire şayan bir şekilde kanıtlayacaksın. Sana öğreteceğimi söyledim ve yeterince öğrettim. Artık bana ihtiyacın yok."

"Ama yine de seni istiyorum." Bir adım daha yaklaştı, onu bir çite yasladı ve onun endişeyle yutkunmasından yeni ve şiddetli bir zevk aldı. "Birlikte yaptıklarımızı düşünmeden edemiyorum. Ne kadar harikaydı. *Sen* ne kadar harikaydın." Bir elini kızın omzunda gezdirdi, kızın sağlamlığından keyif aldı. "Dün gece yemekte karşında otururken, misafir odasında salon oyunları oynarken çıldıracağımı sandım. Sana dokunmak ve seni öpmek istedim. Umutsuzca seni arzuladığım için uyuyamadım. Seni arzulamak ama aptalca bir kural koyup yasakladığın için odana girememek."

Cazibesine teslim olarak bir eldiven çıkardı ve parmak uçlarını kadının çenesinde gezdirdi.

"Kadınlarla yakın ilişkiler konusunda deneyimsiz olduğumu tespit ettik, bu yüzden belki de yanlış anlıyorum," dedi yavaşça, "ama Prudence Babworth'a gerçekten meyilli olsaydım, senin bu kadar güçlü bir dikkat dağıtıcı olmayacağını düşünürdüm. Eğer bu ilişkiyi kendin için bitirmeyi gerçekten istemiyorsan, o zaman beni onun üzerine itmen doğru değil. Ne ona, ne bana, ne de sana haksızlık olur. Bu sabah seninle buluşmaya geldiğimde, yanında kimin olduğunu bile fark etmedim. Tek görebildiğim sendin."

Garip bir şekilde kıpırdandı. "Yine de mantıklı olursak, Prudence'a karşı güçlü bir avantajım olduğunu görebiliriz. Beni çıplak gördün ve bunu tekrar yapma şansın çok yüksek."

"Seni çıplak gördüm," diye kabul etti, sesi alçak ve sert çıkıyordu kadının üstü kapalı sözü üzerine: Onu tekrar çıplak görecekti! Daha da yaklaştı. "Şaşırtıcı bir mucize eseri, senin içine girdim."

Adamın sözleriyle kadının ifadesi, sanki adam ona bir gülle atmış gibi değişti. Gözleri genişledi ve karardı, yanakları lekelendi, dudakları aralandı. Ona hakaret mi etmişti? Dudaklarında bir özür şekli oluştu. Ama hayır. Kendi derisinin altındaki sıcaklık ve ayrılmış dudaklarının kuruluğu göz önüne alındığında, uyandırdığı şeyin öfke olmadığına bahse girerdi.

Göğsünde kendini beğenmiş bir memnuniyet çiçek açtı.

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı. "Her zaman daha çok şey öğreniyorum. Ne kadar mükemmel bir öğretmensiniz. Görünüşe göre sadece benim sözlerim bile sevgilimi etkileyebiliyor. Bu doğru mu?"

"Öyle görünüyor, evet." Yutkundu. "Görünüşe göre ben de yeni şeyler öğreniyorum."

"O zaman dersi kavrayıp kavramadığımı görmeme izin ver." Başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. "Sanırım bu hatırlatma hoşuna gitti, senin içinde olduğumu."

"Mm."

"İlginç. Ben içerideyken çıkardığın sesle hemen hemen aynı-" "Isaac," diye soluk soluğa kaldı. "Yeter."

Kıkırdadı. "Öyle mi? Ben, adıma, kesinlikle sana doyamadım."

Adam onun belini kavradı. Vücudundan bir titreme geçti.

"Üşüyor musun?"

"Ben sadece- Aman Tanrım, bunun sadece bir yanı yok."

"Güzel." Bir göğsünü avuçladı, kalın yün tabakasının altındaki yumuşaklığı bir şekilde buldu. "Şimdi, bana duyduğun arzuyla titremen için başka ne söyleyebilirim?"

"Korkunçsun," diye nefes aldı.

"Öyleyim," diye sevinçle kabul etti. "Ama çok pratik yaparsam daha iyi olacağımdan eminim. Sana şunu söyleyeyim: Dün akşam yemekte seni çıplak hayal edip durdum."

Mum ışığında göğüslerinin ne kadar güzel göründüğünü, ellerimde ne kadar mükemmel hissettirdiklerini, onları tatmayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyordum. Şarabından her yudum aldığında dudaklarını çıplak tenimde hayal ediyordum."

Alnını adamın omzuna yasladı ve elleri paltosunun içine girerek göğsünde gezindi. Bir kadınla bu şekilde konuşacağını ya da bir ilişkinin böylesine keyifli yakınlık ve oyun anları içereceğini hiç hayal etmemişti. Ama aynı zamanda yanlış bir mantıkla onu başka bir kadınla aldattığı o tatsız anları da içeriyordu. Tek bir buluşmanın bu kadar çok şeyi değiştirebileceğini hiç hayal etmemişti. Bir ilişkinin karanlıkta kaçamak bir boğuşmadan daha fazlası olabileceğini.

"Nasılım?" diye mırıldandı kulağına karşı. "Çok kötüyüm," diye fısıldadı.

"daha fazla pratik yapmak gerekiyor. Şimdi ne söyleyeyim?" "Daha fazlasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim."

"O kadar kötü mü?"

Başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde yeni bir parıltı belirdi. Dişleri alt dudağına takıldı, sadece taze arzusunun ona doğru gülle atmasına yetecek kadar uzun bir süre, ayak parmaklarının üzerinde yükselmeden önce, kendini dengelemek için göğsüne bastırdı.

Sonra onun kulağına fısıldadı. "Burası seni içime almak için çok soğuk, bu yüzden seni bu kadar çok istemem adil değil."

Her yanı kaskatı kesildi ve derin, gırtlaktan gelen bir özlem sesiyle inledi. İniltisi sinirli bir kahkahaya dönüşerek ondan uzaklaştı.

"Bir kez daha öğretmen öğrenciden üstün." Ona bir bakış attı. "Şuna ne dersin? Eğer ben bankta oturursam, o zaman-"

Çalılıkların arasından kızların gevezelik sesleri geliyordu. Isaac donup kaldı, dinledi ve sonra küfretti.

"Sanırım bu tarafa geliyorlar." Tekrar küfretti. "Ve burada acı içindeyim, senden başka biriyle konuşmaya uygun olmayan bir durumdayım."

Sylvia onun omzunu sıvazladı. "Bunu başlatırsan böyle olur. Dersini aldın mı?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Pişman değilim. Söylediğimde yüzünün değişmesini izlemeye değerdi-"

Bir kahkaha çılgılığı etraflarında sekti.

"Seni omzuma atıp mı?" diye sordu. Kız kıkırdadı.

"Deneyebiliriz."

El ele tutuşarak koşmaya başladılar, ancak kısa süre sonra kız kaydı ve durmak zorunda kaldılar, birbirlerini dik tutmaya çalıştılar, kahkahalarını bastırdılar, bu sadece daha fazla gülmek istemelerine neden oldu.

"Başaramayacağız," diye fısıldadı. "Beni sonra bul. Ama Isaac, dikkatli olmalısın. Bana nasıl bakıyorsun. Gözlerin çok şey söylüyor. İnsanlar fark ediyor. Tahmin ediyorlar."

"Sana bakmadan duramıyorum. Daha fazlasını istediğimde değil. Bu gece," diye mırıldandı. "Şu aptal kuralını unutabilir miyiz?"

Kızlar artık konuşmaları anlaşılabilir kadar yakındılar.

"Evet," dedi ve Isaac, elleri ondan ayrılmış gibi hissederek çalılıktaki bir aralıktan kayarak uzaklaştı.

Arkasından, Sylvia'yı aylardır gördükleri ilk insan olduğunu düşündürecek kadar coşkulu bir heyecanla karşılayan genç hanımların sevinç çılgınlıkları geliyordu.

ISAAC minyatür masayı cilaladı ve bebek evinin yemek odasına geri yerleştirdi. Saatin tik takları onu gerçek dünyaya geri çekene kadar ortama hayranlıkla baktı.

Öğleden sonra uzayıp gidiyordu. Havadaki bir değişiklik onu içeride tuttu, en azından bebek evi oyalayıcı olduğunu kanıtlıyordu.

Dışarıdaki kar gibi kafasında dönüp duran sorulardan uzaklaşıyordu. Sylvia ilişkilerini bitirmeyi önerdiğinde, bunu gerçekten kastetmiş ama kıbarlık mı etmişti? Yoksa ilişkiyi bitirmek istemiyordu da, eğer isterse bitirmesi için ona bir seçenek mi sunuyordu? Ya kadın ilişkiyi bitirmek istemiş ama adam konuşarak onun dikkatini dağıtmışsa? Ne demek istemişti? Ne demek istemişti?

Bebek evi için küçük bir makara sistemi deneyen Joshua'ya, "Perdeler solmuş," dedi.

Isaac küçük perdeleri bir avucunun üzerine koyarak solmuş çizgilerini dürttü. "Cassandra'da kumaş parçaları var mı? Yeni perdeler dikebilirim."

Joshua başını kaldırıp bakmadı. "Perde dikmeyi biliyor musun?" "Bütün denizciler dikiş dikmeyi bilir."

"Evet, ama birkaç yıl içinde kızımı memnun edecek bir bebek evi için sevimli küçük perdeler dikmeyi biliyor musun?"

"Bir yolunu ," dedi Isaac. "Her türlü şeyi çözerim. En son anladım-"

Kısa durdu.

Joshua ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Ne? Ne?"

Bir kadına zevk vermek için ona nasıl dokunulur. Bir kadının daha fazlasını istemesini sağlamak için onunla nasıl konuşulur. Bir kadının elbisesinin bağları nasıl çözülür. Ve

-İşte bu bir zaferdi. *Elbisesini tekrar nasıl dikeceğini* biliyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. Küçük perdeleri çırpı. "Joshua?" "Ne?"

"Kadınların ne düşündüğünü nasıl bilebilirsin?"

"Onlara sorun."

"Ama onlara sorarsan, doğru cevap vereceklerinden nasıl emin olabilirsin?"

"Yapmazlar. Çoğu insanın düşüncesi düzgün değil, o zaman nasıl Kendileri bile bilmiyorlarsa ne düşündüklerini ifade etmeleri gerekmez mi?" Joshua onun icadını bir kenara itti. "Her zaman ne düşündüğünü bilir misin?"

Bir noktaya deđindi. Ve Isaac ne dűşündűđűnű bildiđini sandıđında bile, dűşűncesi o farkına varmadan deđiřti.

Örneđin, birkaç gűn önce Prudence Babworth'un kendisine iyi bir eř olabileceđini dűşűnűyordu. Bir eř bulma ihtiyaı çok acil ve önemli grűnűyordu.

řimdi o aciliyet ortadan kalkmıřtı. řimdi acil grűnen řey Sylvia'yı tekrar yalnız yakalamaktı. Tek bir buluřma! Tek bir buluřma! Bu nasıl yeterli olabilirdi ki? Diđer erkekler bir kadınla nasıl sadece bir kez yatarlardı? Sylvia'nın vűcudu bűyűleyiciydi. Ve hisler! Olasılıkların sadece yűzeyini çizmeye bařlamıřlardı. Belki de diđer erkekler Isaac'in Sylvia'yla yařadıđı kadar zevk almamıřtı ya da belki de ilk kez Sylvia'yla birlikte olduđu için sadece ay çarpmıřa dnműřtű. Belki de diđer erkekler de ilk seferlerinde aynı řekilde zevk alıyor ve sonra bundan sıkılıyorlardı. Kendisinin hiç bıkmamasını umuyordu.

Ama ya Sylvia ondan çoktan bıktıysa? Ya bu yűzden bitirmeyi nerdiyse?

Sor ona. Lanet olsun. Tek yolu buydu.

Hayal kırıklığı onu yine boğdu. Bu tűr bir hayal kırıklığını ya da onu avlamak, öpmek ve aynı anda sarsmak istemesine neden olan bu doymak bilmez huzursuzluğu bilmiyordu. Bunun da bir parçası olduğundan řűpheleniyordu. İlişkiler yeni duygular ve garip konuşmalarla birlikte gelirdi. Belki de *bu* yűzden bazı erkekler genelevleri, metresleri ve hızlı, gizli birliktelikleri tercih ediyordu; sıkıldıkları için değil, *konuşmak* zorunda kalmamak için.

Kiřinin duygu ve dűřűncelerini ifade etmesi gerektiđini söylemek çok iyiydi, ancak bu tűr bir tavsiye, öncelikle kiřinin kendi duygu ve dűřűncelerini bildiđini ve ikinci olarak da bu duygu ve dűřűnceleri ifade etmenin her řeyi daha da ktűleřtirmeyeceđini varsayıyordu.

"Her zaman ne dűřűndűđűnű bilir misin?" diye sordu Joshua'ya, Cassandra içeri girdiđinde Rose'u omzuna yaslamıřtı.

"Her zaman," dedi Joshua hemen. "Gerçi genellikle yirmi farklı şey düşünürüm. Eğer ne düşündüğümde emin değilsem, Cassandra bana söyler. Karım bunu benim için yapabiliyorken, kendi düşüncelerimi bulmakla zaman kaybetmemek beni büyük bir zahmetten kurtarıyor. Öyle değil mi aşkım?" dedi Cassandra'ya. "Şimdi ne düşünüyorum?"

Göz göze geldiler. Isaac baldızının yüz ifadesinin nasıl değiştiğini fark etti, sanki kocasının düşüncelerini gerçekten okumuş gibiydi. İki insan arasındaki bu birliktelik: Biri *bunu* nasıl elde edebilirdi?

"Bayan DeWitt!" Joshua dedi ki. "Böyle bir şey düşündüğümü düşünmeniz beni çok şaşırttı."

Cassandra'nın yanakları pembeleşti. Isaac perdeleri bir kenara fırlattı, aceleyle, "Ben gideyim o zaman," diye mırıldandı ve kapıdan kaçtı.

BÖLÜM 15

Sylvia kitabını kavradı ve gözlerini yatağa dikti. Yatakta kitap okumak uzun zamandır onun küçük zevklerinden ; bir kuruş karşılığında bir kitap alabilecek kadar şanslı olduğunda, aptal bir genç kadının Gotik maceralarında kendini kaybediyordu. Zor yıllar boyunca, geceleri okumak için mum ayıramamıştı, bu yüzden karanlıkta büzülüp kendini geçmişte okuduğu hikayeleri hatırlayarak uyur.

Şimdi, lüksler bolken -tam bir kütüphaneye erişim, mumlar, sıcak bir yatak- akli bunun yerine koridorun sonundaki bir kapıdaydı.

Onu görmek istedi.

Isaac onun uyarısına kulak vermiş ve bütün akşam uygun bir şekilde uzak durmuştu. Nedenini biliyordu ama yine de canı yanmıştı. Gizli bir ilişki heyecan vericiydi, doğru, ama Bay ve Bayan DeWitt gibi sevgide açık olmak çok daha iyiydi.

Onu görmeye cesaret edebilir miydi?

Kapısında hafif bir tıkırtı: Yerinden sıçradı. Aceleyle elindeki kitabı bıraktı, geceliğini düzeltti ve kısık bir sesle "İçeri buyurun?" diye fısıldadı.

Isaac gece gibi sessiz bir şekilde kapıdan içeri süzüldü, sonra kapıyı kapattı ve küçük bir tıkırtıyla kilitledi. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu , sanki yatmak için soyunurken yarıda kalmış gibiydi; kadının sıcak odasına ulaşana kadar donmuş olmalıydı.

Onun mütevazı kış geceliğini görünce dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Gözleri bir omzunun üzerinden sarkan uzun, kalın saç örgüsüne takıldı.

"Saçların var," dedi adam şaşkınlıkla.

"Saçlarım var," diye ciddiyetle kabul etti.

Ve böylece o tuhaf gerginlik erdi. Saç örgüsünün ucunu elinin etrafına saracak kadar yaklaştı.

"Gevşediğini görmek istiyorum,"

dedi. "Ben de seninkini gevşek görmek istiyorum."

İkisi de kıpırdamadı. Konuşmadan önce bir süre daha kadının saç örgüsünü inceledi.

"Bir ara," diye söze başladı, "müstakbel eşimle konuştuğum sürece her şeyin gideceğini falan söylemişsiniz."

Sözlerindeki bir şey onu huzursuz etti. Kendine sarıldı. "Konuşabileceğin, seni dinleyen biriyle evlen," dedi.

"yanınızda kendini güvende ve rahat hissederse sizinle de konuşacaktır." "Kocanızla konuşabilir misiniz?"

Tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Endişelerimi gibi görmezden gelirdi. Israr edersem sinirlenirdi ve ben de sessiz kalmayı öğrendim."

"Benim yanımda rahat hissetmeni istiyorum." "İstiyorum."

Gözleri onunkileri tuttu. "O zaman bana dürüstçe söyleyeceksin: Daha önce bunu bitirmemizi önerdiğinde, gerçekten bitirmek istediğini mi kastettin?"

"Hayır." Sesi çok yüksek çıkmıştı. "Hayır," diye tekrarladı, daha yumuşak bir sesle. "Sadece ne yaptığımız ve neden yaptığımız konusunda hâlâ hemfikir olup olmadığımızı kontrol etmek istedim."

"Şüpheleriniz mi var?"

"Sadece şu var... Artık senin için en iyisi olmayabilir. Eğer en büyük arzun evlenmekse, benimle yaşayacağın bir ilişki bu amacını engelleyecektir. Kısa vadeli bir zevk uğruna uzun vadeli ihtiyaçlarını gözden kaçırmanı istemem. Ya da yakınlığımızı daha kalıcı duygularla karıştırmayı istemem."

Bunu düşünmek bile saçma geliyordu. Sylvia genellikle mantıklı biriydi ve gerçek şu ki, Isaac için hâlâ güvenliydi. Ona bir kadının vücudunu keşfetmesi için risksiz, yargısız bir yol sunuyordu, onu aşağılayabileceğinden, manipüle edebileceğinden ya da kalbini kırabileceğinden korkmadan. Noel arifesinde Bayan Babworth'la yaşadığı o fiyasko olmasaydı, onu ormanda öpmeseydi, geceleri odasına gizlice girmek ya da çalılıklarda onu baştan çıkarmaya çalışmak şöyle dursun, onun bir kadın olduğunu bile fark etmeyecekti. Aldırmıyordu, diye hatırlattı kendine. Bu onun fikriydi, çünkü Leydi Charles bunu nasıl ifade etmişti? Kendisi için tatlı bir şey istiyordu.

Ama Leydi Charles, Isaac'e zarar vermemesi konusunda bir uyarıda bulunmuştu ve Sylvia en azından kontrol etmek için onurlu hissetti.

Parmaklarını şıklattı. "Leydi Charles," dedi. "Bu sabah onunla konuşuyordunuz ve sonra ilişkimizi bitirmeye çalıştınız."

"Tahmin etti. Etkileyici gözlerin konusunda seni uyarmamı söyleyen oydu. İlişkileri anlamayabileceğinden ve masumiyetinden fena halde faydalandığımdan endişeleniyor."

"Ama masumiyetimden faydalanman hoşuma gidiyor ve ne kadar korkunç olursa o kadar iyi. Leydi Charles bana karşı oldukça korumacı. Bir oğlunu kaybetti ve tam da acısını atlatmaya çalışırken ben yanındaydım. Bana annelik yapmayı seviyor ve ben de itiraz etmiyorum. Benim yaşımdaki bir adam için bile bir anneye sahip olmak güzel, çünkü on yaşımdan beri kendi annemi görmedim." Sesi alçaldı. "Ama Leydi Charles burada bizimle değil ve bana annelik yapmanı istemiyorum. Bana karşı hissettiklerin annelik mi?"

"Aman Tanrım, hayır, en ufak bir şey yok."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Çünkü sözümün eri olmadığını öne sürerek bana hakaret ediyorsunuz."

Çenesi yukarı kalktı. "Öyle miyim?"

"Bir anlaşmamız vardı." Yaklaştı, kızın saçları hâlâ elinin etrafındaydı. Kız açıkça konuştuğu için artık kendinden daha emindi. "Hatırladığım kadarıyla,

Anlaşmamız iki bölümden oluşuyordu. Sen beni eğitecektin. Buna ne diyelim? Ahlaki zevkler. Ben de sana heyecan verici anılar yaşatacak, kendini genç ve kaygısız hissetmeni sağlayacaktım. Sadece tek bir kaçamakla gerçekten tatmin oluyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Yoksa benden çoktan sıkıldın mı? Belki de bir kadın için ne yaptığını bilmeyen bir erkekle birlikte olmak o kadar da heyecan verici değildir."

"Söylediğim her şeyi dinlemeye hevesli bir erkekle birlikte olmayı heyecan verici buluyorum."

"Durmak istemiyorum, Sylvia. Henüz değil."

"Ben de durmak istemiyorum," dedi, bu yüzden onu kötülüğünden kurtarın. "Ama açık olmalıyız. Kimsenin canı yanmamalı ya da kafası karışmamalı."

Tamamen ilgisiz görünüyordu. "Mükemmel. Bütün Noel sezonunu geçireceğiz. Yollarımızı ayıracağız ama henüz değil. Bana ilgi gösteren ilk kadınla evlenmek istemiyorum, o yüzden önce bunu yapalım, sen evlenmeye gittikten sonra ben de dikkatimi gelin bulmaya verebilirim."

"Biz de böyle anlaşmıştık," dedi, gülümsemeye zorlayarak ve kalbini gölgeleyen ani hüznü fark etmemesini umarak.

Leydi Charles'ın uyarısı yanlış yönlendirilmişti. Uyarıya ihtiyacı olan Isaac değil, Sylvia'ydı. Hayal kurmak çok kolaydı, özellikle de akşamları, o güzel, sıcak misafir odasında, karnı tokken ve bir kadeh şarabın ısıltısıyla- Evet, bunun ya da buna benzer bir şeyin gerçek olabileceğini, hayatının iki sert, kasvetli gerçekliği arasında tatlı, imkânsız bir ara olmadığını hayal etmesine izin vermek çok kolaydı.

Yine kızın saçlarıyla oynuyordu.

"Bu gece saçlarım konusunda çok heveslisin," diye gözlemledi.

"Bu seni eğlendiriyor mu?"

"Dün göğüslerim konusunda çok hevesliydin."

"Göğüslerin konusunda hâlâ çok hevesliyim. Konu vücudunuz olduğunda sınırsız bir coşku kapasitesine sahip olduğumu öğrendim. Aslında, öğrenilebileceğini bile bilmediğim her türlü şeyi öğreniyorum. Örneğin, bir tırmık olmadığımı öğrendim. Yeni toprakları sadece fethetmek için ziyaret etmek isteyen erkekler var, ama bir de benim gibi sadece keşfetmek ve araştırmak isteyen erkekler var." Kurdeleyi saç örgüsünün ucundan kaydırda ve saçlarını gevşetmeye başladı. "Ve sende keşfedilecek daha çok şey var. Sen bir fatih misin ve şimdi bana ihtiyacın yokken ayaklarına kapanıp yalvarıyor muyum? Yoksa sen de benim gibi bir kaşif misin?"

"Kesinlikle bir kaşif."

"Sana her baktığımda büyülenecek yeni bir şey buluyorum. Ben bir kaşifim ve yapmam gereken bazı keşifler var." Kızın gevşek saçlarını omuzlarına doladı, sonra gömleğini çıkarmak için geri çekildi, hareket ettikçe kasları baştan çıkarıcı bir şekilde oynuyordu. "Yeterince sıcak mısınız? Çünkü seni yorganın altında istemiyorum. Seni görmek istiyorum. Hepinizi."

"Beni dün gördün," dedi adam geceliğini çekiştirirken. "Hiçbir şey değişmedi."

"Olabilirdi. Kuyruğun ya da fazladan bir bacağın çıkmış olabilir. Bana bir kez daha bakmazsan asla bilemeyeceğim."

Geceliğini başından çekmesine ve kendisini yatağa taşımasına izin verdi.

"Dün daha çok bir keşif göreviydi," dedi, dudaklarına, boynuna, omuzlarına öpücükler kondururken. "Şimdi parmaklarımı, gözlerimi ve ağzımı kullanarak tam bir keşif yapmam gerekiyor."

Güldü, ellerini onun saçlarına gömdü ve serbest bırakma fırsatını değerlendirdi. Bu sırada adamın sıcak, umut vaat eden ağzı vücudunun üzerinde aşağı yukarı geziniyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Whatchamacallit'ini görmek istiyorum. Düğmeni."

"Düğmem mi?"

Adamın araştıran eli kadının kalçalarının birleştiği yeri buldu. "Sen ne Bu mu?"diyorsun

Utanç ve arzu ikiz alevler gibi içten içe yanıyoru. "Ben buna herhangi bir şey."

"Sihirli bir dğmeniz var ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ona düğme demeyin."

"Neden olmasın?" Ona sırttı. "Düğmeler bir şeyleri açmak için kullanılır. Sihirli mağarani açmak için sihirli düğmesine basacağım ve sonra sihirli kılıcımı koyabilirim-"

"Bu korkunç," diye yarı güldü, yarı inledi. "Lütfen artık konuşmayı kes."

"Tamamen masum değilim," dedi. "Eskizleri gördüm. Ve şimdi o eskizlerde neler olduğunu anlıyorum. Eğer sana parmaklarımla dokunarak zevk verebiliyorsam, o zaman ağzımla da zevk verebilirim, değil mi?"

Kadın kaçmaya başladı ama adam onun bacaklarını yakaladı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Eğer konuşmamı istemiyorsan, ağzımı daha iyi kullanabileceğim bir yer bulmam gerekecek." Bir kez daha, o hınzır sırtışıyla onu eritti. "Biz dost kaşifleriz, değil mi? Bakalım birlikte neler keşfedeceğiz."

BÖLÜM 16

I Bunca yıldır denizde olan Isaac, denizcilerin havayı Sunne Park'taki hanımların yeni yılın arifesinde izledikleri kadar yakından izlediklerini nadiren görmüştü.

yıl.

Yıllığa göre, yılın son gecesi dolunay olacaktı ve hanımların hevesle açıkladığına göre, ay ışığı gece yolculuğuna olanak tanıdığı için balo için idealdi. "Yeni yılı karşılamak" için her yıl yapılan çan çalma geleneği yapılmayacaktı. Bunun yerine, tüm Longhope Manastırı "yeni yılda dans etmeliydi." Bu amaçla, Bay ve Leydi Belinda Larke ile şimdi Leydi Hardbury olan kızları Arabella ve kocası Marki'nin ev sahipliğinde komşu malikâne Vindale Court'ta bir balo düzenlenecektir.

Gökyüzü açık kaldığı sürece.

Ama Joshua'nın da dediği gibi, hava bile Leydi Hardbury Arabella ile tartışmaya cesaret edemiyordu. Bulutlar uzak durdu ve parlak ay, Vindale Sarayı'nın karla kaplı bahçelerine ışık saçarken, neşeli gruplar arabalardan inerek dans etmeye hazırlandılar.

Isaac Sylvia'ya kolunu uzattı. Kimse ona içeriye kadar eşlik etmesini yadırgamamıştı. Joshua Cassandra'ya eşlik etti, Lord Tidcombe Leydi Charles'a eşlik etti, mühendisler neden içeri girdikleri konusunda şaşkın görünüyorlardı

Genç bayanlar dörtlüsü, köpüklü beyaz elbiseleri ay ışığında parıldarken zıplayarak ilerliyordu.

Sylvia'nın balo elbisesi mavi-yeşil renkteydi; ona çok yakışmıştı. Balo için giyinmiş olarak merdivenlerden indiğinde, saçları lüle lüle, gözleri ışıltı ışıltı, Isaac'in tüm vücudunu zevk kaplamıştı. Onu herkesin önünde kollarının arasına almamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Elbise Cassandra'ya aitti ve Sylvia bu hediye bir dostluk teklifi olarak içtenlikle kabul etmişti; bir an bile Cassandra ona sadaka veriyormuş ya da bu hediye ikisine de yük oluyormuş gibi davranmamıştı. İkili, Londra'nın en iyi modacısında seçim yapıyormuşçasına arkadaşça bir heyecanla elbiseyi ayarlama ve düzeltme konusunda ortaklaşa çalışmışlardı. Kurdeleler ve ipekler üzerinde birlikte eğilen başlarını gördüğünde içinde yeni ve tuhaf bir sıcaklık patlamıştı. Cassandra, Isaac'in en sevdiği insanlardan biriydi ve yeni arkadaşlar edinmeyi severdi. Sylvia'nın onun dostluğuna kucak açması ne kadar da güzeldi.

Isaac balo elbisesiyle ilgili her şeyi bir gün göl kenarında gezinirken, soğuk suda kürek çeken ve dalgalanan çaylakları izlerken öğrenmişti. Sylvia çaylakları işaret ederek, "Bakın, balo elbisemin korsajı ve süslemeleri şu ördeklerin yüzleriyle aynı mavi-yeşil renkte!" demişti.

"Saçlarınız da onlarınkine benzer bir renkte."

"Kur yapma dersi, Isaac," diye gülmüştü. "Bir kadını ördeğe benzetmek pek romantik sayılmaz. Kuğular ve bülbüller, evet. Ördekler, hayır."

"Saçmalık. Ördekler zeki, dayanıklı ve güzeldir ve sen de balodaki en zeki, en dayanıklı ve en güzel küçük ördek olacaksın."

Daha sonra balo elbisesi hakkında büyüleyici derecede coşkulu bir monologa başlamıştı. Beş kelimedenden birini bile anlamamıştı, "yuvarlak bir elbise", "saten puanlar" ve "tek bir sarışın sonbahar" hakkında bir şeyler söyledi.

daha fazla sorgulandığında, denge sorunu olan sarı saçlı bir kadın değil, bir tür dantel olduğu ortaya çıktı.

Ördekler ve balo elbiseleri, ay ışığı ve danteller: Isaac, Sylvia sayesinde artık her şeyden zevk alıyordu. Bu, onun da istediği her şeye sahip olmasını sağlama konusundaki kararlılığını güçlendirdi.

Keşke güzel havayı ayarladığı için kendisine pay çıkarabilseydi, tıpkı Vindale Sarayı'nın heybetli kulelerine ve parıldayan ışıklarına bakarken yüzünde beliren şaşkın ifadeye pay çıkarabilmesi gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Burası Rusya İmparatoriçesi'nin İngiltere'deki ikametgâhı mı? Mutlaka *bir yerin* imparatoriçesine ev sahipliği yapıyordur."

"Burası şu anda Hardbury Markizesi olan hanımefendinin çocukluk evi. Dünyadaki tüm imparatoriçelerin toplamından daha büyüktür."

Sylvia ona kederli bir bakış fırlattı. Saçlarının arasına örülmüş inciler ay ışığında parlıyordu.

"Böylesine büyük bir şahsiyetle karşılaşacağımı düşündükçe dizlerim titriyor," dedi. "Dizlerim titrerken onun önünde nasıl dans edebilirim? Dans etmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"Leydi Hardbury korkutucu bir tavır takınarak kendini eğlendirir, ama sizi temin ederim, kaba biri değildir. En azından bunu hak etmediğini düşündüğü kişilere karşı. Ve ne misafirlerine ne de daha düşük statüdeki birine karşı asla kaba davranmaz. Gelin o zaman."

Eve birlikte girdiler, Isaac onun kolunu tuttuğu için saçma bir şekilde gurur , gözleri diğer konuklara açlıkla bakarken ve ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmezken ona rehberlik eden kişi olmak.

"Sence yeterince beyefendi var mı?" diye düşündü. "Yoksa bu dul kadın bir duvar çiçeği mi olacak?"

"Hiç şansın yok. Her sette dans etmeni sağlamayı kendime görev edineceğim." Sesini alçalttı. "Benimle birden fazla dans edemezsin."

"Ve yapmayacağım. En azından baloda." Yakınına eğildi ve mırıldandı, "Belki daha sonra seni farklı bir dansa ikna edebilirim."

Gülümsemeye karşı koydu ve adam bunun için de kendisiyle saçma bir şekilde gurur duydu. "Demek istediğim," dedi, dış giysilerini bıraktıktan sonra ve

alıcı hattına katıldı, "ortaklarınız olmasını sağlayacağım."

"Ama genç bayanlar çok fazla ve unutmamalıyız ki ben otuzuna merdiven dayamış bir dulum, bu da demek oluyor ki kaderimde bir duvarın dibinde oturmak ve eğlenmeye cüret ettikleri için genç ve güzel yaratıklara yargılayıcı bir şekilde bakmak var."

"Dantelli bir şapka takıp kenarlara çekilmenize izin vermeyeceğim. Yetişkin bir ördek olabilirsin ama sen de bu ördek yavruları kadar canlı ve sevimlisin. Kendini genç hissetmek ve anıların olsun istiyorsun," diye hatırlattı ona. "İngiltere'nin ortasındaki en görkemli malikânelerden birinde, ay ışığının aydınlattığı bir kış ortası balosunda her sette dans etmekten daha iyi bir anı olabilir mi?"

"Kulağa harika geliyor," diye iç geçirdi.

"Bu gece senin gecen, bana kimi partnerin olarak istediğini söyle, ben de öyle olmasını sağlayayım."

"Ooh, şuna ne dersin?" dedi çenesini hafifçe sallayarak. "*Onu* istiyorum."

Isaac onun bakışlarını takip ederek uzun boylu, kaslı ve sarışın, kusursuz giyimli bir beyefendiye baktı. Sanki kimse fazla yaklaşmaya cesaret edemiyormuş gibi, boş bir alan onu bir spot ışığı gibi çevreliyordu.

"Tebrikler," dedi kuru bir sesle. "Lord Hardbury'nin kendisini seçtiniz."

Dudağını muzipçe ısırdı. "Çok mu zor bir hedef? Onu seçtim çünkü en görkemli görünen o, ama bu kadar görkemli birinden iyilik istemeni bekleyemem."

"Onu sizin için temin edeceğim." "Bunu nasıl yapacaksın?"

Isaac'ın en ufak bir fikri bile yoktu. Hardbury'yi biraz tanıdığını iddia ediyor ve ondan hoşlanıyordu; marki yüksek statüsüne ve göz korkutucu görünümüne rağmen gerçekçi bir tavra sahipti. Ama Joshua herkesin karşısına seve seve çıkıp taleplerini dile getirirken, Isaac kendi konumundan pek emin değildi. Bir markizi, statüsü olmayan bir dulla dans etmeye davet etmek onun için kesinlikle küstahlığın zirvesi olurdu.

Ama Sylvia'yı memnun edecekse, deneyecekti.

"Belki de değildir," diye fısıldadı. "Şu uzun boylu, siyah saçlı bayan onun karısı mı? Markiz ve ev sahibemiz mi? O kadar zarif ve mağrur görünüyor ki şimdiden dehşete düştüm. Bana bir bakış fırlatmasından korktuğum için kocasına iki kez bile bakmaya cesaret edemiyorum."

Arabella, Leydi Hardbury, gerçekten de korkutucu görünüyor. Genç hanımlar sanki uyuyan bir kurdun yanından sessizce geçiyorlarmış gibi ciddiyetle yanından geçip gittiler. Isaac, Sylvia tanıştırılırken koruyucu bir tavırla onun dirseğinin dibinde durdu.

Ama Sylvia'ya zarif bir gülümsemeyle yaklaşan markizden korkmalarına gerek yoktu. "Bayan Ray, Leydi Charles natürmort odasındaki becerilerinizden övgüyle söz etti. Bana bu Noel sezonunda Sunne Park'a çok hoş bir katkı yapacağınızı söyledi."

Sylvia zevkle gülümsedi. Isaac, Leydi Hardbury'ye karşı sıcak bir minnettarlık patlaması hissetti.

"Hareketsiz odanızda çok zaman geçiriyor musunuz leydim?" Sylvia kibarca sordu, sesi sinirden biraz titriyordu.

"Aman Tanrım, hayır. Muhtemelen birini zehirlerdim." Dudaklarını büzdü. "Gerçi şimdi düşündüm de, ince ve etkili bir zehir için basit bir tarif önerebilir misiniz?"

Sylvia gözlerini kırıştırdı, donup kalmıştı, emin değildi.

Lord Hardbury kıkırdayarak onu kurtardı. "Arabella," dedi karısına alaycı bir sertlikle, "kimseyi zehirlemek için koşturmayacaksın."

"Saçmalama. Ben asla koşmam. Eğer birini zehirleyecek olsaydım, bunu daha ağırbaşlı bir tempoda yapardım. Ayrıca, sadece bunu hak eden insanları zehirlerdim. Ve büyük olasılıkla seni zehirlemekten de kaçınırdım, Hardbury," diye kocasına güvence verdi. "Seni hâlâ çok sevdiğime karar verdim."

"Ne kadar rahatlatıcı," dedi kuru bir sesle, gözleri sevecen bir neşeyle kırışarak.

Cassandra, Sylvia'nın koluna koruyucu bir el koyarak konuşmaya yeniden katıldı. "Arabella, zavallı Bayan Ray'e ne korkunç bir şey söyledin? Oldukça şaşkın görünüyor."

Leydi Hardbury kibirle burnunu çekti. "Uygunsuz bir şey söylemedim. Onu sadece zehir yapımı konusunda bana birkaç ders vermesi için davet ettim."

Cassandra başını salladı. "Acaba derse ihtiyacın var mı? Zaten her şeyi bildiğini sanıyordum."

"Saçmalama. Her şeyi bilmek mümkün değil. Ben sadece herkesten daha fazlasını biliyorum."

Cassandra gülerek, "Freddie'yle tanışmalısın," gibi bir şeyler söyleyerek Sylvia'yı uzaklaştırdı ve Leydi Hardbury sıradaki konukları karşılamak için döndü.

Isaac hemen markinin dikkatini çekti. "Lord Hardbury, bir dakikanızı rica edebilir miyim?"

Hardbury cevap olarak tek bir kaşını kaldırdı.

"Bu gece dans edecek misin?" Isaac aceleyle sordu.

"Bayanların sayısı o kadar az mı, DeWitt, beni seninle birlikte dönmeye davet etmek zorunda mısın?"

"Bayan Ray için bir hizmette bulunmayı üstlendim: bütün gece ortakları olmasını sağlamak."

"Bayan Ray'in kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Isaac'in bakışlarını takip ederek Sylvia'nın Cassandra ve diğer bazı hanımlarla birlikte daire şeklinde durduğu yere gitti. "Ah, evet, Bayan DeWitt'in konuğu. Karıma beni nasıl zehirleyeceğini öğretecek olan, olağanüstü damıtma becerilerine sahip Birminghamlı dul kadın." Bakışları Isaac'e döndü. "Benden dul eşinle dans etmemi mi istiyorsun?"

"Benim dul eşim değil," dedi aceleyle. "Benimki mi dedim? Hayır, benim değil. Sadece *bir* dul. Başka birinin dulu. Sadece onunla evlenip sonra ölseydim benim dulum olurdu, ki ikisi de olmadı. Yani."

"Bu dul kadınla kişisel bir ilginiz yok mu?"

"Kesinlikle, kesinlikle hayır, efendim," dedi Isaac. "Amacım sadece bir hizmet sunmak. Eğer isterseniz, karşılığında size bir hizmet sunabilirim."

Bunun üzerine Hardbury'nin kaşları birbirine yaklaştı ve ilgisini çekti.

"Soruşturma becerileriniz hakkında iyi raporlar duyuyorum," dedi. "Ofisim Liverpool'da gemicilikle ilgili bazı düzensiz faaliyetleri araştırıyor. O bölgeye aşinasınız, değil mi? Belki de bu dul kadınla dans etmem karşılığında benim için bir şeyler araştırabilirsiniz."

"Oldukça büyük bir iyilik," dedi Isaac kayıtsızca.

Hardbury, "Dans edebileceğim çok sayıda kadın var," diye karşılık verdi.

"Vals büyüklüğünde bir iyilik diyebilirim."

Hardbury alçak bir ıslık çaldı. Uh oh. Isaac bu güçlü adama çok mu büyük bir dayatmada bulunmuştu? Ama bir an sonra, güçlü adam onu omzundan alkışlıyordu.

"İyi oynadın, DeWitt. Bu hanımefendinin dans kartını doldururken gösterdiğin kararlılık ve cesareti iş yükümlülüklerini yerine getirirken de gösterirsen, anlaşmamızdan büyük fayda sağlayacağım. Ben bu gece bu dul kadınla vals yapacağım - ki bu dul kadın, daha önce de belirttiğimiz gibi, kesinlikle senin değil ve seninle hiçbir kişisel ilgisi yok - ve sen de iki gün sonra beni arayacaksın."

Isaac, odadaki en güçlü adamla olan küstahlığını atlattıktan sonra, diğer beylere yaklaşırken çok daha cesurdu ve çoğu Bayan Ray ile dans etme isteğini mükemmel bir spor olarak kabul etti. Gecenin sonunda bir sürü iyilik borçlanmıştı ama Sylvia'ya neredeyse dolu bir dans kartı sunmak için buna fazlasıyla değmişti.

Isaac'ın adı sadece bir kez yazıyordu. Müziğin ilk notaları açılış dansı için havada süzülürken, selam verdi ve onu piste çıkardı.

Açılış dansı yavaş bir danstı, daha yaşlı çiftlerin de katılmasına olanak tanıyan bir ısınma dansıydı. Ev sahibi olarak Lord ve Leydi Hardbury sıranın en başında birbirlerine dönük olarak yerlerini aldılar; bakışları eğlence, şefkat ve meydan okumanın zorlayıcı bir karışımına kilitlenmişti. Yanlarında iki sıra dizilmişti, erkekler ve kadınlar birbirlerine bakıyordu. Dans başladığında Isaac kendini Sylvia'ya sırtırken buldu.

Ve işte bir ders daha: dans etmenin gerçek çekiciliği. Parmakları Sylvia'nın parmaklarına her dokunduğunda, iki kat gece eldiveninin arasından bile, içinde arzu ve olasılık parıldıyordu. Gözleri buluştu, ayrıldı. Kız yanından geçerken etekleri baldırlarına değiyordu. Sonra başka bir partnerle yüzleşiyor, başka birinin eline dokunuyor, kendini başını sallamaya, gülümsemeye ve dönüp Sylvia'ya bakmamaya zorluyordu. nerede olduğunu her zaman biliyordu, sanki içsel bir pusulası onu ona doğru gösteriyordu.

Ha! Kaba olmak isteseydi, tam onu gösteren pusula ibresinin adını kolayca söyleyebilirdi! Belki bunu ona daha sonra söyler, diye düşündü şaşkın kadına sırtarak. Sylvia bu korkunç şaka karşısında homurdanarak ona susmasını söyleyecek, o da mutlulukla ağzını daha önemli bir şeye, örneğin onun güzel vücudunu öpücükleriyle kaplamaya çevirecekti.

BÖLÜM 17

W Dans sona erdiğinde Isaac, Sylvia'yı bir sonraki partnerine bıraktı ve balo salonuna karıştı.

Muhtemelen bu akşam onunla bir daha konuşmayacaktı ama onun orada olduğunu bilmek bile yeterince keyif vericiydi; hoplayıp zıplarken, dönerken ve sohbet ederken, elbisesinin mavi-yeşil korsajı gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkarırken, avizeden gelen ışık saçlarını parlatırken onun hareketli yüzüne bir göz atmak.

Ama sık sık göz göze geliyorlardı, bir kalp atışından daha uzun sürmüyordu, sonra o dans etmeye devam ediyordu ve o da konuşmaya devam ediyordu, hepsi hiçbir şey olmamış gibi, ama ikisi de biliyordu. Ortak deneyimleri onları birbirine bağlıyordu. Sanki kendisinden daha fazlası varmış gibi hissetmesini sağlıyordu. Tıpkı bir geminin mürettebatının birlikte çalışması, her denizcinin kendi göreviyle ilgilenmesi ama her zaman diğerlerinin farkında olması gibi. Deniz yaşamında özlediği bir şeydi bu, bir mürettebatın parçası, kendinden daha büyük bir şeyin parçası olma hissi. Bu duyguyu bir kadında bulmayı hiç beklemiyordu.

Ne büyük bir keşif.

Sylvia'yla geçirdiği son günler hayatının en keyifli anlarıydı. Bir koridordan geçerken elini onunkine değdirmek, salon oyunları oynarken çok yakın durmak, onu köşeye sıkıştırıp

yaramaz bir çocuk gibi kaçmadan önce alıllıkta hızlı bir pck. Ve bu gizli dokunuşlar ve alıntı pcklerden sonra, nihayet yalnız kaldıklarında, daha da hevesliydiler.

Sylvia'ya kaç kez dokunmuş olursa olsun, bu dokunuştan bıkmıyordu. Onun yanında yatmak, doymak bile bir zevkti. Bunun geleceği için iyi bir işaret olduğuna karar verdi. O bir apkın değildi ve sonunda bir eş seçtiğinde sadık olacaktı.

Ancak ona verdiği sözü tam olarak yerine getirememiştii ve bu yüzden Joshua'dan Sylvia ile son sahipsiz seti dans etmesini istedi, daha güçlü makaralardan biri.

"Bayanlara partner bulmak için yeni bir iş mi kurdunuz?" Joshua sordu. "Yoksa bu Bayan Ray'e özel bir hizmet mi?"

Isaac yüz ifadesini yumuşak tuttu. "Her sette dans etmesini sağlamak için kendime bir meydan okuma belirledim. O bunun yapılamayacağını söylüyor ve ben onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım."

Joshua, "Ve sen de ona benimle dans etme görevini verdin," dedi. "Bundan sağ çıkabilecek mi?"

"Eğer Bayan Ray'de bir şey varsa, o da hayatta kalmaktır."

Ama neşeyle itaat etti. Isaac, Cassandra'nın yanında durarak Joshua'nın figürlere fazladan dönüşler ve zıplamalar eklemesini izledi ve kısa sürede dans pisti kaos içinde kaldı ve Sylvia ayak uydurmaya çalışırken gülmekten neredeyse çaresiz kaldı.

"Bayan Ray'in arkadaşlığından çok hoşlanıyorum," dedi Cassandra. "Annem için harika bir dost olduğunu kanıtladı, ona tam da şu anda ihtiyacı olan şeyi veriyor ve bana bazı çieklerimin özellikleri hakkında hiç bilmediğim şeyler öğretti."

"Evet, o harika bir öğretmen," diye mırıldandı, genç bayanlar onlara katılırken sırlarını kendine saklayarak. Emily başını Cassandra'nın omzuna yasladı ve Babworth kardeşler içkilerini yudumladılar.

Lanet olsun, ama teknik olarak evlilik çağında olmalarına rağmen hepsi çok gençti. Şimdi bu kadar genç biriyle evlenmeyi hayal bile edemiyordu. Sorun yılların kendisi değil, tecrübeydi diye düşündü. Tecrübe karakteri şekillendirir ve bir insanın zorluklara nasıl katlandığı ve iyi zamanları nasıl kutladığı hakkında çok şey ortaya çıkarırdı.

"Sadece iki set dans ettiniz Bay Isaac," diye suçladı Bayan Lettie onu. "Artık dans etmeyecek misiniz?"

"Çok hareketli bir şey için uygun değilim," dedi. "Sakin bir kır dansından daha zorlayıcı bir şey yapamam."

Daha güçlü bir dansı başarması mümkündü ama yaralanmasından çok kısa bir süre sonra bunu denemişti. Bacağı kırılmış ve kaldıkları sahil kasabasının toplantı salonunda yuvarlanmıştı; bu da yargılayıcı bakışlara ve sarhoş olduğuna dair aşağılayıcı spekülasyonlara yol açmıştı. O zamandan beri daha canlı danslara kalkışmaktan çekiniyordu.

Ama şimdi bunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Daha önce zayıflığını Bayan Babworth'tan saklamak için ne kadar dikkatli davranmıştı, onları etkilemek ve kendi imajını korumak istiyordu. Zayıf bacağını Sylvia'dan saklamak zorunda kalmamıştı; bunu başkasından saklamaya çalışmak aptalca bir kibirden başka bir şey değildi.

Bayan Lettie gözlerini devirerek, "Bunlar yaşlı insanlar için danslar," diye . "Çok sıkıcı!"

Prudence kaşlarını çatıyordu. "Ne demek istiyorsun, buna uygun değil miyim?" "Zayıf bir bacak. Dinlendirsem daha iyi olur."

"Kendine zarar mı verdin? Seni zavallı şey!" Cesaretle onun kolunu okşadı. "Bize söylemeliydin. Sana göz kulak olabilirdik."

"Gerek yok. Bu kalıcı. Eski bir yara."

İki kız kardeşin yüz ifadeleri değişti ve dehşete benzer bir şeye dönüştü. Şaşkın bir bakış attılar ve sonra kaşlarını biraz daha çattılar.

"Bacağı sakat," dedi açıkça. "Çoğunlukla o kadar da kötü değil ama sınırlarım var."

"Donanmadayken bacağını kırdı," diye gönüllü oldu Emily. "Bizimle yaşamaya ilk geldiğinde baston kullanıyordu ama şimdi çok daha iyi. Deniz kenarına gittiğimiz o yazı hatırlıyor musun? Her gün saatlerce yüzmüştün ve sonunda bir çocuk gibi merdivenlerden inip çıkmaya başlamıştın."

"Anlamıyorum." Bayan Lettie yüzünü buruşturdu. "Yani sen... topal mısın?"

"Bayan Lettie, lütfen," diye sertçe azarladı Cassandra.

Isaac'ın utanç dolu kızgınlığı, iki kız kardeşin birbirlerine bilmiş bilmiş bakmasıyla daha da arttı.

Emily Lettie'nin omzunu dürttü. "Pek sayılmaz! Yani bacağı kötü. Önemli değil."

Jane Newell sakın ve mantıklı bir tavırla, "Gördüğümüz gibi," dedi. "Ökseotunu almak için o ağaca tırmandı."

Bayan Lettie alay etti. "Bir insan makara ya da hızlı kadril dansı yapamayacaksa ağaca tırmanmanın ne anlamı var?"

Bayan Babworth hâlâ onun bacaklarına, sanki kendisine kişisel bir hakarete bulunmuşlar gibi bakıyordu. "Ama öyle görünüyorsunuz ki... Yani, yaşlı ve halsiz görünüyorsunuz." "Ben yaşlı ya da güçsüz değilim," dedi sinirli bir şekilde. "Gerçi sanırım öyle olacağım. Bir gün, eğer o kadar uzun yaşayacak kadar şanslı olursam. Hepimiz gibi ve ne yaşlılık ne de sakatlık insan olarak değerimizi azaltmaz."

Isaac'ın bu sert uyarısı kız kardeşlerin yüzlerindeki hoşnutsuzluk ifadesini azaltmaya yetmedi ve onlar da aynı samimiyetsiz gülümsemeyi takınarak dönüp kol kola uzaklaştılar. Isaac, Bayan Babworth'un "Yaşlı Whimper" gibi bir şey söylediğini ve Bayan Lettie'nin de tiksinti dolu bir çılgınlıkla karşılık verdiğini yakaladı.

İlginç. Bayan Babworth'un gözüne girebileceğini düşündüğü halde, yersiz bir gururla sakatlığını ondan saklaması kesinlikle bir hataydı-

Özellikle de o zaman. Sahte bahanelerle biriyle evlenmek hata olur.

Sylvia'dan beklenmedik bir ders daha.

"Ah, Isaac, çok üzgünüm," dedi Cassandra. "Çok kaba davrandılar."

"Benim için fark etmez," dedi dürüstçe. "Kusur onların, benim değil. Karakterlerini tanımak daha iyi bence."

Joshua onlara doğru hızla yaklaştı, yarattığı kaostan memnun görünüyordu. Onun yanından geçen pembe yanaklı Sylvia, içecek masasına doğru ilerleyen başka bir çiftle gülüşüyordu. Emily ve Jane peşinden koştular.

"Kimin karakterleri?" Joshua talep etti.

"Babworth kardeşler," dedi Isaac. "Bacağımın sakat olduğunu öğrendiler ve hiç etkilenmediler. Hızlı bir quadrille dansı yapma konusundaki isteksizliğim onların gözünde beni oldukça düşürdü."

"Onların derisi!" Joshua dedi ki. "Onlara hızlı bir quadrille göstereceğim." Tehdidin hiçbir anlamı yoktu ama Isaac bu duyguyu takdir etti.

"Ama daha yavaş danslardan hoşlanıyorum," dedi. "Cassandra, belki daha sakın bir dansa bana katılabilirsin, eğer yaşlı ve güçsüz bir partnere tahammül edebilirsen?"

Joshua ona ters ters baktı. "Dans için kendi lanet karını bul." "Her şeyin zamanı var."

Joshua ona, "Daha iki ay önce yerleşik hayata geçmeyi ne kadar çok istediğinden bahsedip duruyordun," diye hatırlattı. "Bir eş istiyordun. Evinin boş olmasından nefret ediyordun."

"Yatak da boştu."

"Boş muydu?" Joshua'nın gözleri kısıldı. "Doldurdun mu? Evinizde tek başına oturup sizi bekleyen biri mi var?"

"Hayır, , hayır," dedi Isaac mutlu bir şekilde, elini sallayarak.

Başka bir dans başlıyordu -vals- ve işte Lord Hardbury, sözünü tutarak Sylvia'yı piste çıkarıyordu, her ne kadar Sylvia biraz korkmuş görünse de. Isaac'in göğsü Hardbury'ye ve Sylvia'ya duyduğu sevgiyle kabardı.

Bu çatı altındaki her ruh. Dışarısı karanlık ve soğukken dostlar, müzik ve Őenlikler arasında olmanın verdiği ekstra rahatlıkla gerçekten m kemm l bir balo.

Birmingham'daki toplantılara daha fazla gitmesi gerektiğine karar verdi.

Sylvia Birmingham'daki toplantılara katılmış mıydı? Birkaç yıldır aynı Őehirde yaŐadıklarını d Ő n mek ne kadar tuhaftı, ama elbette kocasının ölümünden beri çektiği zorluklar göz önüne alındığında, dans etmek için dışarı çıkmazdı.

Ama bu gece dans ediyordu. Evlendikten sonra da toplantılarda dans edeceğini, o mavi-yeşil elbisenin içinde kocasıyla dans edeceğini düşünüyordu. Müstakbel kocası bir malikânenin sahibiydi ve eğer adamın biraz aklı varsa, her fırsatta karısıyla dans edecekti.

Bir i ki, diye düşündü Isaac. Şu anda ihtiya ı olan Şey kesinlikle bir .

"Kimseye kur yapmadın," dedi Joshua. "Bir eş istediğinizi söylediniz. Bayan Babworth'un çeyizini sormuŐun."

"Her Şey çok karışık," diye homurdandı Isaac. "Bayan Babworth'u sevdiğimi sanıyordum ama anlaŐılan o ki işler yolunda gittiğinde en iyi, gitmediğinde ise aşağılık ve kindar olan insanlardan biri."

Gerçekten de kıl payı kurtulduk.

"Bu alıŐveriŐe çıkmaya benzemiyor, değil mi?" diye düşündü. " ekici bir kadın seçip onu bir mobilya parçası gibi evime yerleŐtiremem ve her Şeyin yolunda gitmesini bekleyemem."

Bir eş seçerken göz önünde bulundurulması gereken çok Şey vardı. Ne karar ama. Bunaltıcıydı. Ama hayır. Kendini sakinleştirdi. Acele etmesine gerek yoktu. Sylvia'yla olan ilişkisi aciliyet duygusunu ortadan kaldırmıŐtı; bu da onun sadece yatağında bir kadın aradığını gösteriyordu.

"Bir kadının bana uygun olup olmadığını nasıl bilebilirim ki?" diye sordu neredeyse kendi kendine.

Joshua alışılmadık bir şekilde dalgınlaştı. "Belki de işin püf noktası önce kendinizi ve sizin için gerçekten neyin önemli olduğunu bilmektir. O zaman yanlış istekler ve korkular gözünüzü kör etmeyecektir."

Cassandra'ya bakmadı ama Isaac onun parmaklarını Cassandra'nın parmakları arasında dolaştırdığını ve Cassandra'nın da karşılık olarak elini sıkıldığını gördü.

Isaac balo salonuna dönüp baktı: çiftler, bekârlar, gruplar. Belki de evliliğe o kadar da hazır değildi. Sylvia ile ilişkisi çok zahmetsizdi; anlaşmazlığa düştüklerinde bile işleri kolayca yoluna koyuyorlardı. Ama bunun nedeni kesinlikle hiçbir baskı hissetmemeleriydi. Her ikisi de diğerinin evlilik için bir aday olmadığını biliyordu, bu yüzden gelecek hakkında endişelenmelerine gerek yoktu.

Acele etmeyebilirdi. Daha fazla toplantıya ve yemeğe gidebilirdi. Her şeyden önce, kendisini olduğu gibi kabul eden bir eş seçtiğinden emin olmak istiyordu, sakat bacağı ve her şeyiyle. Konuşabileceğı bir eş, bir ortak olarak sahip olabileceğı bir eş.

Ve Sylvia sayesinde, kendisine uygun kadını bulana kadar evlenmek için acele etmesine gerek yoktu.

BÖLÜM 18

I Sylvia balodan döndükten sonra diğerlerine iyi geceler diledi ve yorgun bacaklarıyla baloya tırmandı. Odasına giden merdivenleri.

Birkaç adım arkasından gelen Isaac'e, "Aman Tanrım," dedi. "Bütün gece limonatadan başka bir şey içmediğim halde başım sanki üç fincan kahve ve bir litre şampanya içmiş gibi."

Mutlu bir şekilde iç çekti. Ne kadar büyülü bir geceydi.

"Çok teşekkür ederim," dedi. "Dans kartımı doldurmak çok güzel bir şeydi, çünkü bunu tek başıma asla başaramazdım. Bir markiz balosuna katıldığımı ve her sette dans ettiğimi düşünsene!" Merdivenlerde dönüp ona doğru baktı ve neredeyse düşüyordu. Adam ellerini beline dolayarak onu sabitledi. "Ay ışığının aydınlattığı bir kış ortası balosunda bir markiyle vals yaptım," dedi ona ciddiyetle. "Yüz yaşıma geldiğimde hâlâ bu gecenin hikâyesiyle herkesi sıkıyor olacağım. Ama o her zaman çok cana yakındı. Çok uzun boylu, sizden çok daha uzun, bu yüzden kendimi çok kısa hissettim, ama iki kez çok güzel dans ettiğimi söyledi."

"İki kez!" Isaac alay etti. "Senin tüm İngiltere'deki en iyi dansçı olduğunu düşünüyor olmalı."

"Büyük olasılıkla, konuşacak bir şeyi kalmamıştı ve kendisini ortak olarak bulduğu bu belirsiz küçük dula söyleyecek bir şey bulmak için beynini zorluyordu."

ama umurumda değil."

Merdivenler sayesinde yüzleri neredeyse aynı hizadaydı. Ah, onun içinde erimeyi ne kadar da istiyordu. Bazen toplum içinde mesafesini korumak zor oluyordu. Isaac'ın arkadaşının kızının kocasının kardeşinden başka bir şey olmadığını iddia etmek zorunda kalmasa ne güzel olurdu.

Elleri kızın belinde sıkılaştı. Ağzı bir, iki, üç kez kıpırdadı ve sonra o gülümsemeyi yaptı ve içindeki her şey buna karşılık olarak mırıldandı.

Sylvia arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

Bu duygular, ne kadar yoğun hale gelmişti. Kendini başka işlere vermişti; Leydi Charles ile hareketsiz odada çalışıyor, Cassandra ile balo elbisesini dikeyor, bebeklerle, köpeklerle ve kediyle oynuyor, hatta Emily Lightwell'in oyunlarından birinde rol alıyordu. Yine de Isaac'i düşünmediği, onun sözlerini, dokunuşlarını, birlikte geçirdikleri anları hatırlamadığı zamanlarda bile onun varlığı içinde parlayan bir sıcaklık yaratıyordu.

Bu duygunun ne olduğunu biliyordu. Adını koymaya cesaret edemiyordu, çünkü Isaac için böyle bir şey hissetmesine izin verilmiyordu, ne başka biriyle nişanlıyken, ne de sevgilisi ondan öğrendiklerini alıp gelini olarak seçeceği taze yüzlü genç bayana uygulamaya niyetliyken. Bir sonraki kar yağışından önce bitebilecek bir ilişkinin tadını çıkarırken değil.

Kalp kırıklığı yaklaşıyordu, acı kaçak bir at gibi yaklaşıyordu ve onu ayakları altında ezmeden önce durduramıyordu. Hiçbir zaman aşık olmak istememişti, asla sahip olamayacağı çekici, atılgan genç bir adama değil.

Yine de bacakları merdivenlerin tepesine yakın bir yerde tekrar durdu. Kalbi kendi gecikmiş valsini yapmaya başladı. Dizleri titredi. Nefesi kısaldı.

Arkasını dönerek, "Anlaşmamızdan hâlâ memnun musun?" diye sordu.

Belki onun da duyguları değişmiştir, diye içinden umutlu bir fısıltı geldi. Belki o da bir ilişkiden daha fazlasını istiyordur. Belki de.

Gözlerini kırıştırdı. "Son derece. Öyle değil mi?"

"Elbette. Ben sadece emin olmak istedim. Yani, söylemeliyiz ki... eğer bir şey değiştiyse. Ne istediğimiz konusunda. Birbirimizden."

Etrafına baktı: hiç tanık yoktu.

"Senden sıkıldığımdan endişeleniyorsan Sylvia, seni temin ederim ki durum böyle değil." Onun ellerini tuttu. "Bana dilediğim her şeyi ve dilediğimi bile bilmediğim pek çok şeyi verdin. Genç hissetmek, neşeli anılar biriktirmek istedin. Eğer tatmin olmadıysan, bana sadece daha fazla ne yapabileceğimi söyle, ben de ayrılmadan önce önümüzdeki bir iki hafta boyunca her dileğini yerine getirmek için yeri göğü inleteyim."

"Yani senin için hiçbir şey değişmedi mi?" diye cüret etti, daha kelimeler ağzından çıkmadan sorunun boşuna olduğunu biliyordu. *Ayrılmadan önce*, demişti, o güzel, etkileyici gözlerinde en ufak bir titreşim olmadan.

"Her şey değişti," dedi. "Benim için harika bir dost oldun ve bana yepyeni bir dünya gösterdin. Sana her zaman minnettar kalacağım. Bir terslik mi var?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

Minnettarlık. Bir erkeğe ilham vermek için ne güzel bir duygu. Tutkulu bir kadının duymak isteyeceği türden bir açıklama değildi.

"Dediğim gibi, ben sadece hala aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim."

Aptal, diye azarladı kendini, arkasını döndü, ama dikkat dağınıklığından mı yoksa yorgunluktan mı bilinmez, ayağı takıldı. Kaval kemiği en üst basamağın yükselticisine çarptı. Tökezledi. Nasıl olduysa Isaac arkasından yaklaştı, çok sert düşmeden onu yakalayacak kadar hızlı ve güçlüydü, böylece birlikte en üst basamağa yayıldılar.

Bacağındaki zonklayan acıya gülerek güldü. Isaac bir kolunu ona doladı, yüz ifadesi eğlence ve endişe karışımıydı.

Sevgili yüzü içini nasıl da ısıtmıştı. Bu güzel duygulara tutunacak, daha fazla anı biriktirecek ve gelecekteki bir gün kalbinin paramparça olmasından endişe edecekti. Onsuz kendini mutsuz hissetmek için yılları, sevinç duymak içinse sadece bir haftası vardı. Onu seviyordu; hepsi bu. Bunu durdurmak için artık çok geçti, o yüzden denemeye bile zahmet etmedi. Bir daha sevmesi pek olası değildi, bu yüzden bu duygu boşa harcanacak bir duygu değildi.

"Bu gece biraz fazla mı yumruk attın, benim küçük deniz mavisi ördeğim?" Isaac nazikçe alay etti.

"Yeterince değil belki de. Ama hatırlarsanız bütün gece dans ettim ve bu efor zavallı bacaklarımı jöleye çevirdi."

Elini kızın bacaklarından birinde gezdirdi. "Bu bacak mıydı? Nereni incittin? Daha iyi öpeyim mi?"

"Isaac!" Onu kendinden uzaklaştırdı. "Burada olmaz. Birileri görebilir." "O zaman kimsenin göremeyeceği bir yerde daha iyi öperim."

Kız onun niyetini tahmin edemeden, adam onu kollarının arasına aldı. Sevinç çığlıklarını aceleyle bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ellerini onun boynuna dolamışken bile.

"Zor durumdaki genç kızı kurtarıyorum çünkü çok cesur ve asilim."

"Gerçekten cesur ve asil misiniz?"

Şakacı bir şekilde baktı. "Seni yatağına götürene kadar. Bu noktada senin cesur, asil şövalyen sihirli bir şekilde kötü, şehvetli bir tırmığa dönüşecek."

"Aynı sihirle, sanırım, başı dertte olan genç kız arsız, ahlaksız bir dula dönüşecek."

"Umarım öyledir. Yatak odası büyüü en iyi büyüdür."

Odasına girdi ve onu yavaşça yatağa yatırdı. Alaycı tavrına rağmen hınzır ve şehvet düşkününü bir tavır takınmadı; iyi ki de takınmamıştı, çünkü o kadar yorgundu ki bu gece arsız ya da şehvet düşkününü bir tavır takınabileceğinden şüpheliydi.

Bunun yerine, eteklerini baldırlarına kadar kaydırđı, parmakları çorapların üzerinde gezinerek morarmış kaval kemiğini aradı.

"Ben iyiyim," diye itiraz etti. "Sadece bir şişlik." "Sus. Tam bir inceleme yapılması gerekiyor."

Terliklerini çıkardı ve omzunun üzerinden fırlattı. Kadın protesto ederek doğrulup oturdu.

"Yapmamalısın," dedi. "Bütün gece dans ettim ve ayaklarım temiz değil." Hiç istifini bozmadı. "O zaman onları yıkamam gerekecek." "Isaac-"

"Sylvia. On dört yıl boyunca düzinelerce yıkanmamış denizciyle haftalarca yakın bir yerde yaşadım. Güzel bir bayanın vals sonrası ayak parmaklarından rahatsız olacağımı mı sanıyorsun?"

Aristokratlarla milyonlarca vals yapmaktan daha iç açıcı bulduğu bir yavanlıkla, Isaac ceketini çıkardı ve çoraplarını çözüp yuvarlamaya başladı. Onları da bir kenara attı. Bir bezi ibrikten aldığı suyla ıslattı ve kızın sıcaktan ağrıyan ayaklarına sardı.

"Oh, bu iyi hissettiriyor," diye inledi ve başparmağını sertçe ayağının topuna bastırđıęında tekrar inledi.

"Oh, tatlı cennet, evet," diye nefes aldı. "İyi mi?"

"Heavenly. Tekrar yap. Daha fazla."

O da itaat etti. Yine inledi.

"Sanırım bu senin daha çok hoşuna gidiyor," dedi.

"ok daha fazlası," dedi ve onun yaralı ifadesine güldü. "Eminim vücudumun başka bir yerine dokunursan fikrimi kolayca değiştirirsin, ama şu anda bu mükemmel."

nce ayak tabanlarını, sonra da baldırlarını yoğurmaya başladı. Kız erimiş bir mutluluk topuna dönüştüğünde eteklerini topladı ve yanına uzandı. Başına bir öpücük kondururken i çekerek göğsüne yaslandı.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı. "Kalmak zorunda değilsin."

"Bana gitmemi mi söylüyorsun?"

Kendisine onun için açık konuşması gerektiğini hatırlattı. "Hayır. Burada olman çok hoşuma gidiyor. Ama bundan daha enerjik bir şey için çok yorgunum."

"Bunu ben de çok hoş buluyorum," dedi. "Bana öğrettiğin harika şeyler bunlar."

Ona *minnettar* olmasına şaşmamalı. Bu acı düşünce onu bir eşek arısı gibi soktu. Aceleyle uzaklaştırdı. Aptal küçük ördek.

Duygularını sadece onun katı bedeninin kendi bedenine karşı keyfini çıkarmaya yöneltti. Anlaşmaları ona istediği her şeyi . Şikâyet etmemeliydi.

"Balo yüzünden hâlâ o kadar heyecanlıyım ki bedenim ne kadar yorgun olursa olsun zihnim uyumuyor," dedi.

"Burada bir kitabın var. Sana okuyayım mı?" Adam yatağın başucundaki kitaba uzanmak için kıpırdandığında kadın ne kıpırdadı ne de gözlerini açtı.

"Ne okuyorsun?"

"Bu bir Gotik roman," diye itiraf etti. "Zavallı Seraphina sevgilisinin kötü kalpli kardeşi tarafından kaçırılmış ve onu kasvetli, rüzgârlı bir kuleye kapatmış. Tek arkadaşı her gün pencereye gelen beyaz bir güvercin. Zavallı Seraphina'nın sinirleri çok bozulmuş. Birkaç sayfayı baygınlık geçirerek ve ağlayarak geçirdi, ama o zamandan beri her cesur kahramanın yapması gerektiği gibi toparlandı ve düşüncelerini kaçısa çevirdi." Güldü. "Zevkinize uygun olduğundan şüpheliyim."

"Tam tersine. Zavallı Seraphina'mızın nasıl kaçacağını bilmek için kendimi çaresizlikten çılgına dönmüş buluyorum. Belki güvercin onu gizli bir geçide yönlendirir."

"Ya da yazar kule odasının çıplak olduğunu unuttur ve bir sonraki sayfada bir yazı masası belirmesini sağlarsa, onun için bir mesaj taşıyabilir."

"Ya da Seraphina güvercine sevgilisine taşıması için jartiyerini verir." "Gerçekten, Isaac. Bu öyle bir kitap değil."

Adam kıkırdadı ve kadın memnuniyetle ona sarıldı. Aşırı heyecanlı zihninin keskin kenarları yumuşamaya başladı. Başının üstünde bir yerde kâğıtlar hışırdadı ama Isaac sessiz kaldı.

"Isaac," diye mırıldandı bir süre sonra, "yüksek sesle okursan seni daha iyi duyabilirim."

Buna karşılık gelen tek ses kâğıt hışırtısıydı. Yorgunluktan bitap düşmüş olan Sylvia bunun bir kitabın sayfalarının çevrilmesinden değil, gevşek bir kâğıt yaprağından geldiğini yavaş yavaş fark etti.

Sonra Isaac yüksek sesle okudu: *"Kolumda yaklaşık bir kuruş büyüklüğünde kırmızı kaşintılı bir yama var. Losyonların hiçbirisi rahatlama sağlamıyor. İlk olarak lavantalı olanı denedim, iki buçuk saat aralıklarla, ancak adamım bir gün bana hatırlatmayı ihmal etti ve uygulamalar arasında neredeyse üç saat geçti."* Lanet olsun. Bu nedir?" diye sordu.

"Graham'dan bir mektup." Sesi boğuk çıkmıştı. Mektubu defterdeki yerini işaretlemek için kullandığını unutmuştu.

Kâğıt tekrar hışırdadı. *"Bayan Yates'in ince çorbaları sayesinde sindirimim düzeldi. Akşamları benimle oturup dikiş dikme nezaketini gösteriyor, bu da ısınma masrafını azaltıyor. Umarım siz de tutumlu olursunuz."* Bayan Yates kim?"

"Hizmetçi."

"Çok rahat. Bu arada ayak tırnaklarım yeşile döndü, bu yüzden onları her gün iki buçuk dakika boyunca mantar çorbasında bekletiyorum ve başımın üzerinde duruyorum."

"Bunu o yazmadı."

"Bu saçmalığın geri kalanından daha saçma değil."

Ayağa kalktı ve mektubu adamın elinden kaptı, aniden uyandı. Başka bir sayfa daha vardı, orada bir cevap yazıyordu ve birkaç denemenin üzerini çizmişti. Isaac bunu da görmüş müydü? Muhtemelen.

"Bu adamın senden daha yaşlı olduğunu biliyordum," dedi Isaac düz ve mesafeli bir sesle. "Çelimsiz bir seksenlik olduğunu fark etmemiştim."

"Neredeyse kırk yaşında. Ama o..."

"Durumu kötü mü?" diye ekledi, daha nazikçe.

"Gerçekten hasta mı?" Sylvia mektubu katladı, böylece ona bakmak zorunda kalmadı.

"Hasta değil," dedi dikkatle. "Genel olarak çok sağlam görünüyor, ancak birden fazla rahatsızlığı var gibi görünüyor ve o-"

"Ve birçok rahatsızlığından çok hoşlanıyor," diye bitirdi Isaac onun yerine. "Onu şımartacaksın, şikâyetlerini dinleyeceksin, içkiler pişireceksin ve likörler damıtacaksın, bunların hiçbirisi iyi gelmeyecek ama zarar da vermeyecek."

"Hepimizin zayıflıkları ve kusurları var," dedi sertçe, yanakları sıcak, omurgası soğuk. "Bir mektup size yeterince şey anlatamaz."

"Bu tek mektup bana çok şey anlatıyor. Bir eş istemiyor; bir istiyor. Sanırım bir bakıcı tutmak yerine onunla evlenmek daha tutumlu bir davranış, kalıcı olmasından bahsetmiyorum bile. Ne de olsa bir hemşire görevinden ayrılabilir. Bir eş bırakamaz. Beni aramaya gelmene şaşmamalı. Yatakta çok eğlenceli olacağından şüpheliyim."

"Kes şunu," diye tersledi. "Onunla alay etme. Onunla alay etmek benim seçimlerimle alay etmektir."

Yataktan yuvarlandı ve bir gümbürtüyle yere düştü. "Ama Sylvia. Görmelisiniz. Bu adam çok gülünç."

O da yataktan yuvarlandı, buruşuk battaniyelerin üzerinden ona bakarken çıplak ayakları yumuşak halıyı kazıyordu.

"Yaşayacağın hayat bu mu?" Isaac devam etti. "Buna zincirlenmiş..." Kızın elinde tuttuğu mektupları çılgınca işaret etti. "Sana zaten çalışanı gibi davranıyor. Mektubun tamamı onunla ve neye ihtiyacı olduğuyla ilgiliydi. Seni bir kez bile arayıp sormadı. Sana bir 'günün nasıl geçti' nezaketini bile gösteremiyor."

"Ama o bana güvenlik ve istikrar sağlayabilir. Evet, onun hastalıklarıyla ilgileneceğim ve şikâyetlerini yatıştıracağım ve karşılığında başımın üstünde bir çatı ve masamda yemek olacak. Ve size söyleyeyim, bu bir rahatlama olacak, hayır-

Tek endişem kocamın içkisine doğru miktarda bal koyup koymadığım ya da kumaşın kaşınmaması için gece gömleğini nasıl yıkayacağımsa ne *mutlu* bana. Bu tür *saçma* sorunlar, kendimi giyinik, beslenmiş ve sokaklardan uzak tutma sorunundan daha çekici." Ufalanmış mektupları bir kenara fırlattı. "Gördüğün gibi sığ, açgözlü ve çıkarıcı oldum. Yoksulluğu denedim, Isaac. Ailem olmadan, üç beş kuruşla yaşamayı ve tüm enerjimi sadece bir gün sonrasını düşünmeye harcamayı denedim. "Günün nasıl geçti?" sorusundan daha güzel ne olabilir biliyor musun? Yıllar sonrasını düşünebileceğimi bilmek. Bu benim için bir lüks ve ödemem gereken bedele değer."

Yatağın etrafında ona doğru yürüdü, kendi tepkisinin gücü karşısında afallamıştı. O da sersemlemiş görünüyordu; gömleğinin yarısı çıkarılmış, yumrukları sıkılmış, gözleri kızın yüzünde çılgınca dolaşırken dimdik duruyordu. Yine de yüz ifadesi hoşnutsuzluğunu ele veriyordu.

Ona ihanet etmişti. Evet, kelime buydu. Nedenlerini anlayamayarak ona ihanet etmişti. Saygı duymadığı bir adamla evlenmeyi seçtiği için utanç duymasını sağlayarak, bir şekilde başarısız olduğu için kendisini küçük ve zayıf hissettirerek. Onu hayal kırıklığına uğratmaya nasıl cüret eder! Ve onu bu konuda suçlamaya nasıl cüret ederdi, çünkü hiçbir sözünü tutmamıştı ve daha fazlasını istemeye hakkı yoktu.

Graham'la olan güvenli geleceğini ne uğruna riske attığını düşünmek... ne uğruna? Bedenin geçici zevkleri için. Saçma olan *da buydu*: Isaac'e aşık olmak. Ne kadar aşağılık, ne kadar pervasız, ahlaksız ve zayıftı.

Acı duygular asit gibi yanıyordu; kelimelerinden başka gidecek yerleri yoktu. Ona doğru döndü, onu itmek ve sarsmak istiyordu ama ne yapacağını bilmiyordu.

Darmadağınık bir yüzbaşı gibi duruyordu, kızın ilerleyişi karşısında katı ve hareketsizdi ama yüzüne dökülen saç tellerinin arasından ona bakıyordu.

"*Sakin* seçimlerimi yargılamaya kalkma, çünkü çok fazla seçimim yok," dedi titreyen ağzından. "Ona ihanet ettim ve bunu yapmak için kendime güzel bir bahane verdim, ama iyi ve sadık bir eş olacağım, çünkü bir daha asla onun bana verdiklerini, başka elde edemeyeceğim şeyleri unutmama izin vermeyeceğim. Heyecanlı bir hayat olmayacak ama heyecan da tavsiye edilecek bir şey değil."

"Beni heyecan verici buldun," dedi.

"Sen heyecan ve dikkat dağıtıcısın. Güvenliğe ve istikrara ihtiyacım var. Bu ara-"

"Hayır."

Bu kelime odaya demir bir çubuğun ağırlığıyla düştü. Adam onun ne söyleyeceğini zaten biliyor gibiydi. Ama söylemek zorundaydı.

"Bu ara olabildiğince ileri gitti," dedi kararlılıkla. "İlişkimiz amacına ulaştı. Sen müstakbel karını yatakta memnun etmeyi biliyorsun, ben de ateşli ilişkimin tadını çıkardım ve artık durulabilirim."

"Bu kadar mı yani?" Sanki bunun olabileceğini hiç hayal etmemiş gibi şaşırmış . Günlerdir görmediği o kaybolmuş, savunmasız bakış onun güzel, etkileyici gözlerine kaydı. "Bundan daha fazla yok mu? Artık yok..."

Kalbi ağrıyordu. Ama onun yaralı kalbi ve adamın yaralı gururunun burada bir önemi yoktu. Güzel bir fantezinin tadını çıkarmışlardı ama gerçek değişmemişti.

"Eş aramaya dönmenin zamanı geldi," dedi. "Sana öğretecek başka bir şeyim yok."

Alay etti. "Mektubunu okudum ve seni kızdırdım, sen de ilişkimizi bitirerek beni cezalandırdın."

"Seni cezalandırmıyorum. Bu ilişki tanım gereği her zaman sona erecekti. Mektup sadece bu aptalca fantezinin dışında gerçek hayatlarımız olduğunu ve ilişkimizin her birimizi başka biriyle evliliğe hazır hale getirmek için hoş bir ara vermekten başka bir şey olmadığını hatırlatıyor."

Ve yine de.

Ondan ne istediğini biliyordu; belki de son bir deneme?

"Beni başkasıyla evlenmekten men edemezsin, çünkü benimle evlenmeyi kesinlikle düşünmüyorsun."

"Şey, hayır. Bu hiç olmadı- Ve sen de-"

Kısa bir süre durdu, sonra sövdü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Ama sözler söylenmişti.

"Kesinlikle." Sesi küçük ama tereddütsüzdü. "Bu asla olmadı ve ben değilim."

Söylenmesi gerekmeyen *şeyleri* değil. Genç değildi. Uygun değildi. Dindar değildi. Yirmi yedi yaşında, dünyada yolunu yeni bulan bir adam için iyi bir gelin değildi. Hayatlarının farklı aşamalarındaydılar.

"Ama Graham Ossett'e *göre öleyim*." Güzel balo elbisesinin içinde titreyerek kendine sarıldı. "Ben aptal değilim, Isaac. Seçimlerimle alay etme şeklin onları anlamadığını kanıtlıyor. Ya da belki de dünyayı benden çok farklı gören çekici bir genç adam için güvenli ve rahat bir geleceği riske attığım için aptalım."

Başını sallayarak ona doğru bir adım attı. Özlem tekrar içinden akmaya başladı. Kendini çelikleştirdi, bu cazibeye direnmek için irade gösterdi.

Baştan çıkarma her şeyin başladığı yerd. Tekrar günaha teslim olmamalıydı. Isaac'i baharatlı buhardan ibaret ve pudingsiz diye reddetmek gerçekten haksızlıktı, çünkü o kesinlikle erikli pudingdi, sıcak, baharatlı, tatlı ve çok ama *çok* doyurucuydu. Ama erikli puding özel bir ikramdı; yılda sadece bir kez yenir ve sonra biterdi. Graham bayat bir yulaflı kek kadar lezzetli ve heyecan vericiydi ama uzun süre dayanırdı.

"Ama Sylvia, onunla mutlu olacağını ."

"Isaac, ilk defa aramızdaki yılları hissediyorum. Mutluluk hepimizin sahip olamayacağı bir lüks." Asit gözyaşları gözlerini yaktı. "Sen bana ihtiyacım olanı verdin, umarım ben de sana aynısını yapmışımdır. Ama bu tartışma bize bir şey gösterdiyse, o da buna şimdi son vermemiz gerektiğidir."

Adamın gözleri acıyla gölgelenirken kadın gözyaşlarını sildi. Ama kız yüz ifadesinden daha fazlasını okuyamadan, adam başını salladı, paltosunu topladı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

BÖLÜM 19

Teni yıla gireli henüz bir gün bile olmamıştı ama Isaac şimdiden ondan nefret ediyordu.

Huzursuz bir öfkeyle yanıp tutuşuyor, evin içinde dolaşırken sırt kaslarını geriyor, ellerini yumruk yapıyor ve bacaklarını tekmeliyordu.

Nasıl yapabildi? Sylvia, cömert ruhu, nazik mizahı ve çalışkan enerjisiyle kendini mızımız bir ihtiyara nasıl feda edebilirdi? Doğru, kırk yaşında yaşlı sayılmazdı ama bazı insanlar on beşinde bile yaşlıydı, hem de sakın, bilge bir şekilde değil, katı, huysuz bir şekilde. Adam gerçekten zavallıysa bunu engelleyemezdi, ama huysuz, dar kafalı ve bencil olmaktan kendini alıkoyabilirdi.

Ve onunla evlenmek istiyordu! Nasıl *evlenebilirdi* ki?

Bir şekilde kendini kütüphanede buldu. Belki de Seraphina'nın okuduğu romanın bir kopyasını bulacaktı; Sylvia'ya zavallı Seraphina'nın nasıl kaçtığını sormak istiyordu ki bu, bırakın onu yatağından atan genç dulu, herhangi birine sorulacak aptalca bir şeydi.

İngiltere'nin ortası hakkında bir raf dolusu kitap bulana kadar ne aradığını bile bilmiyordu. Daha spesifik olarak, kır evleri üzerine bir kitap.

Worcestershire, diye düşündü. Yerin adı neydi? Kemble Malikanesi, buydu. Kemble Malikanesi'nden Graham Ossett. Ossett, bir ossuary gibi, bir

İnsan kemiklerini sakladıkları bir yer. Kulağa doğru geliyor.

Devasa kitabı açıp büyük sayfaları çevirirken etrafına toz püskürdü. En büyük evler renkli levhalar ve kapsamlı aile geçmişlerinden odaların boyutlarına kadar uzun açıklamalar kazanmıştı. Daha mütevazı evlerin ise çizgi çizimleri ve birkaç paragrafı vardı. Küçük evlerde ise sadece bir paragraflık metin vardı. Kemble Malikanesi'nin resimsiz ve sadece on, hayır, dokuz satırlık bir yazıya layık olduğunu keşfetmek çok tatmin ediciydi. Ha! *Görkeminiz buraya kadarmış, Kemble Malikanesi'nden Graham Ossett. O kadar da büyük bir malikaneniz .*

Yine de Isaac'in kır malikanesinden daha görkemliydi, çünkü Isaac'in bir kır malikanesi yoktu ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı.

Sylvia özellikle taşra hayatını umursamıyordu bile. Ama öğreneceğini tahmin ediyordu. Çünkü o pratik ve becerikli biriydi ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapardı.

Kapı açıldı. Mucitler içeri girdi. Isaac suçlulukla kitabı rafa geri itti ve başka bir tane aldı. Sylvia'nın niyetiyle ilgili yeni saçma saplantısını kimsenin tahmin etmemesi daha iyiydi. Kendisinin ve Sylvia'nın adama yaptıklarından dolayı biraz suçluluk ve öfke duymaya çalıştı ama bunu yapamayacağını anladı, artık adamın ölçüsünü biliyordu. Ayrıca, Sylvia'nın cevap olarak yazdığı -en azından yazmaya çalıştığı- mektubu görmüştü. Memnun etmek için tasarlanmış bir mektup. Çaresizlik ve görev duygusuyla yazılmış bir mektup. Bir iş gibi.

Kitabın üzerindeki tozları temizledi ve kimse yanına yaklaşmasın diye okuyormuş gibi yaparak sayfaları çevirdi. Sayfalarda hiçbir şey görmedi, ta ki gözü Cassandra ya da kız kardeşlerinden biri tarafından küçükken oraya konmuş ve zamanla unutulmuş, bastırılmış bir çiçeğe takılana kadar. Kendini preslenmiş bir çiçek gibi kurutmak: Sylvia o adamla evlenirse kendine bunu yapmış olacaktı. Birkaç yıl içinde hâlâ bir çiçeğe benzeyecekti ama kitap gibi, yaşlı kemikler gibi, huysuz, bencil adam gibi kuru ve kâğıt gibi olacaktı.

Kitabı çarparak kapattı ve rafa geri itti. Döndü ve kapı tekrar açıldığında neredeyse kapıya varmak üzereydi.

Sylvia orada duruyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve gülümsemesini umutsuzca bekleyerek neredeyse ona doğru koşacaktı.

Ama onu gördüğünde yüz ifadesi sertleşti. "Bay Isaac," dedi soğukkanlılıkla.

Birden onun Sunne Park'a ilk geldiği zamanki yıpranmış, sıkılmış halini hatırladı. Şimdi yeni bir dolgunluk, yanaklarında renk ve gözlerinde parlaklık vardı. *Bunu ona ben kazandırdım*, diye düşündü gururla. Graham Bloody Ossett ona bunu veremezdi. Adam onun yanaklarındaki rengi ya da yorgun ya da endişeli olup olmadığını fark etmezdi; kendi uydurma hastalıklarıyla çok fazla ilgilenirdi. Isaac ona ihtiyacı olan şeyi vermişti. Ve o da onunla ilişkisini kesmişti! İlişkiyi bitirmişti!

"Haklısın, bu beni ilgilendirmez," dedi sertçe. "Eğer mızımız, benmerkezci bir hastalık hastasıyla evlenmek , benim için fark etmez. Kendini tozlu, eski malikâneye gömüp kuruyup ince, renksiz, kâğıttan bir versiyona dönüşmek istiyorsan, neden umurumda olsun ki?"

Çenesi gerildi. "Neden böyle bir seçim yaptığımı ya da neye ihtiyacım olduğunu anlamıyorsan umursaman için bir neden yok," diye onayladı ince bir sesle. Onun yanından geçip gitti. Adam onun yolunu kapatıyordu. "Paylaşmak istediğiniz başka aydınlatıcı görüşleriniz var mı Bay Isaac, yoksa günümün tadını çıkarmam için bana biraz izin verebilir misiniz?"

Suçluluk duygusu içini kemirdi, sonra başka bir öfke ve utanç patlaması tarafından kovalandı. Özür dilemesine fırsat vermeden yanından geçip gitti, ne dediğini bilmiyordu, kızgın değildi, gerçekten değildi, sadece bahçeye kaçıp buz gibi havayı içine çekmek istiyordu.

Ertesi gün Isaac, Hardbury'nin valsini karşılığında borçlu olduğu ödevle ilgili olarak Lord Hardbury'yi aramak için Vindale Sarayı'na gittiğinde rahatlamıştı. Bu, birkaç saatini alan karmaşık bir meseleydi ve bilinmeyen bir tarafın hain işlerinde kendini tamamen kaybetmek ne kadar iyi hissettiriyordu.

Sunne Park'a döndüğünde çay servisi yapıldığı haberini alınca salona yöneldi ama kısa süre sonra durdu. Çünkü sakar uşak, çay servisini yapanın Sylvia olduğunu söyleyerek onu uyarmamıştı. Küçük Charlie ve bebek Rose' meşgul olan Cassandra ya da Leydi Charles değil. Hayır, elinde çaydanlık, sırtüstü oturmuş çay dolduran Sylvia'ydı. Dengeli, rahat ve tamamen evindeymiş gibi görünüyordu.

Çoktan o aptal malikânenin hanımefendisi olmuş gibi görünüyordu.

"Bir öpücük dalının altında durduğunuzun farkında mısınız, Bay Isaac?" diye sordu Bayan Lettie Babworth'un sinsisi.

Isaac başını kaldırıp küfretti, tam o sırada Bayan Prudence Babworth karşısına dikildi.

"Bay Isaac, baloda söylediklerim için özür dilerim," dedi küçük bir sesle.

Taş kesilmiş bir halde ona baktı, onu neredeyse hiç görmüyordu, tüm dikkati Sylvia'daydı ve porselen tabaklarla gümüş kaşıkların şingirtilerine odaklanmıştı. Bayan Babworth ne saçmalıyordu ki?

Öpücük dalına baktı, sonra ona utangaç bir gülümseme sundu. "Bak, hâlâ bir dut kaldı. Bir öpücük kaldı."

"Lanet olsun, bu kadar aptal öpücük yeter," diye homurdandı ve o aptal çirkin meyveyi alıp duvara fırlattı, sonra da kadınların şaşkın sessizliğine sırtını dönüp odadan çıktı.

Joshua onu çocuk odasında, bebek evinin yanında yere oturmuş, bir şehir dolusu bebeği boğmaya yetecek kadar minyatür battaniye kesip dikerken buldu.

"Senin neyin var böyle?" diye sordu. Isaac onu görmezden geldi.

"O aptal kızların söyledikleri yüzünden hâlâ somurtmuyor musun?" Başını kaldırdı. "Sen neden ?" "Babworth kardeşler."

"Peki ya onlar?"

Joshua onun yanında yere yuvarlandı. "Cassandra tüm hikâyeyi öğrendi. Bir köyde yaşıyorlarmış, okul müdürü ya da papaz ya da başka biri, ayağı sakat, pis bir ihtiyarmış. Kasabada topallayarak köpeklerine taş atar ve bastonuyla onlara vurmaya çalışırmış. Ona Bay Wimpole ya da öyle bir şey derlerdi. Yani şimdi kötü bacaklı erkeklere karşı önyargılılar. Cassandra, İhtiyar Whimper'ın bacağından değil karakterinden dolayı zalim olduğunu söyledi ve onlar da özür dileyebileceklerine söz verdiler."

"Oh. Evet. Bayan Babworth özür diledi sanırım."

"Kafasına ökseotu meyvesi fırlatmadan hemen önce."

"Kafasına atmadım. Duvara attım. Eğer kafasına atmış olsaydım, yüzünde ökseotu reçeli olurdu."

Dikkatini tekrar battaniyelere verdi.

Joshua bir süre onu izledi. "Isaac, iyi misin?" "Sadece bu aptal taşradan bıktım," dedi.

Sonunda Joshua başıyla onayladı ve bebeklerin masa örtüsüne de ihtiyacı olup olmadığını sordu. Bunun üzerine farklı masa türleri üzerine konuşmaya başladılar ve bir saat sonra Cassandra onları bulduğunda bebekler için minyatür bir rulet masası tasarlıyorlardı.

Sylvia'nın ilişkiyi bitirmesinden sonraki ÜÇÜNCÜ gün, Isaac bütün gün herkesten kaçtı. Akşam için giyinmekten başka çaresi yoktu.

Vindale Court'tan ve diğer komşulardan akşam yemeği için onlara katılıyorlardı.

Oturduğu yerden Sylvia'yı masanın aşağısından izledi. Odaya doğru yürüdüğü, onu omzuna atıp götürdüğü hayallerine daldı. Ya da Sylvia'nın gözlerine bakıp o nazik, alaycı mizahıyla gülümsediğini, sonra da yaklaşıp onu öptüğünü, üzgün olduğunu, onu affettiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylediğini hayal etti.

Ama göz göze gelmedi, sadece "bana bakmayı kes, insanlar fark edecek" anlamına geldiğini anladığı sert bir bakış fırlattı.

İşin iyi tarafı, Babworth kardeşler onu görmezden geliyordu. Akşam yemeğinin konuklarından biri, kız kardeşi Bayan Moffat ile birlikte Bay Moffat adında genç bir beydi ve Isaac, Prudence Babworth'un kendisinden çok onlarla ilgilenmesinden dolayı rahatlamıştı.

Daha sonra misafir odasında da durum daha iyi değildi. Hanımlar sırayla piyanoyu çalıyor ve şarkı söylüyorlardı. Sylvia da biraz çalarken Isaac, kendisine bir tabak kahve kreması ikram eden ve elini nazikçe okşayan Leydi Charles'ın yanına oturdu.

Ona bakmadan, "O bitirdi," dedi.

"İşlerin doğası böyle," dedi yumuşak bir sesle. "Biteceğini biliyordun."

"Ama *kötü biteceğini* bilmiyordum."

"Bu konuda yapabileceğiniz bir şey var."

Kafasını çevirdi. "Benimle tekrar görüşmek mi istiyor? Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, Isaac." Leydi Charles onun elini sıktı. "Ben 'kötü' kısmını kastetmiştim. Ayrılığınızı dostane bir hale getirmek için çok geç değil."

Odanın diğer ucunda Sylvia oyununu bitirdi ve Jane Newell için sayfaları çevirmek üzere ayağa kalktı. Onu izlerken Isaac'ın mide kasları gerildi, içinde bir gemi kazazedesinin bir tahta parçasını sıkması gibi sıkıştı. Bu, göğsünün de gerilmesine ve ağrmasına neden oldu. Bacağındaki ağrıyı geçirmek için masaj yaptığı gibi bu ağrıyı, bu gerginliği geçirmek için de masaj yapmaya çalıştı ama hiçbir şey onu rahatlatmadı.

Sylvia piyanonun başından ayrıldığında, odanın içinde ilerleyerek Sylvia'nın yanında durdu. Kadın gerilmiş bir yelken gibi gergindi. Ona bakmadı ama uzaklaşmadı da.

"Onunla evlenme," dedi profiline.

Çenesi yukarı kalktı. Dönmedi. "Pardon?" "Onunla evlenme. Benimle evlen."

Bakışları mum ışığıyla aydınlanan sıcak odada bir noktaya sabitlenmişti. Jane ve Emily çalan çanlar ve puslu sabahlar hakkında tatlı bir düet söylüyorlardı. Onların melodisi altında diğerlerinin keyifli sohbetleri mırıldanıyordu. Her şey Isaac'in durduğu yerden başka bir dünyada gerçekleşiyor gibiydi.

"Neden?" diye sordu sonunda.

"O çok saçma. Seni mutlu edemeyecek."

"Mutlu olmak benim en büyük endişem değil."

"Onunla evlenmek zorunda kalmaman için bunu yapabilirim."

Aralarından hafif bir iç çekiş geçti. "Ben ağaca asılmış bir kedi yavrusu değilim Isaac," dedi usulca. "Cesur olmayı seviyorsun ama bu sefer kurtarılmaya ihtiyacım yok. Bay Ossett beni zaten kurtardı, görüyorsun."

"Seni gerçekten kurtardı mı?" Kelimeler alışılmadık bir aciliyetle ağzından döküldü. "Yoksa senin zorluklarını sömürmek ve seni hizmete zorlamak için bir fırsat mı gördü? Şimdi görebiliyorum: Yoksul genç dul kadın likör yaparak geçimini sağlıyor, hastalık hastası onun mallarının tadına bakıyor, dul kadının empatisi onu herhangi bir merhemden daha fazla rahatlatıyor, hastalık hastası onun yamalı elbisesini, ince yanaklarını, onu koruyacak bir ailesinin olmayışını fark ediyor. Aha, der hastalık hastası- Sadece satın almayacak, onları yapan kadını da satın alacak. Seni kurtardı mı, Sylvia? Yoksa seni avladı mı? Çünkü bana çok yırtıcı geliyor."

Sertçe yutkundu. Bardağını kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı.

"Ah, yani ben bir kedi yavrusu değil, üzerine atlanacak zavallı küçük bir fareyim."

"Fareler zeki ve beceriklidir. Ama sizin muhtaç olduğunuzu gördü ve sizi kendisine bağımlı hale getirebileceğini biliyordu."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ anlayamadığınız şey bu. Hangi adamla evlenirsem evleneyim ona muhtaç olacağım, ama yine de ıslahevine muhtaç olmamak en iyi yol evlenmek. Belki beni avladı ama bunu sadece neye ihtiyacım olduğunu gerçekten anladığı için yapabildi."

"O zaman beni al. Sırf ona minnettar olduğun için onunla evlenme."

Sonra onunla yüzleşti. Bakışlarında şiddetli bir şey yanıyordu. "Bana minnettar olduğun gibi mi?"

"Elbette minnettarım, ama bu... Endişeniz buysa, size bakabilirim. Zengin değilim ve dikkatli olmamız gerekecek ama bir eşe bakacak kadar kazanıyorum. Yani, taşrada bir malikanem olacak kadar süslü değilim ama -"

"Kes şunu. Bu yardımcı olmuyor. İsteddiğim bu değil." "İstedğin ben değilim demek istiyorsun."

İç çekerek gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında yine ona profilini veriyor, içkisini yudumlarken dudaklarının şekli, yutkunurken boğazındaki nabızı görmesine izin veriyordu. Bu dudakları, bu nabızı öpme hakkını kaybettiğine inanamıyordu ve nedenini de anlamıyordu.

Konuşurken hâlâ ona bakmıyordu. "Korkarım ki, her şeye rağmen, neye ihtiyacım olduğunu gerçekten göremiyorsunuz."

"Sana istediğini vermedim mi? Anıları, heyecanı ve gençliği?"

"Eğlenceli ve harikaydı." Yine de sesi üzgün geliyordu. "Ama ikimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz. Gerçek miydi? Gerçek dünyada önemli olan bir şey değildi."

"Doğru. Gerçek değil. Önemli değildi."

Etraflarında ateş çıtırdıyor, hanımlar şarkı söylüyor, beyler gülüyordu ve Isaac'in tek duyabildiği kafasının içindeki uğultuydu,

Fırtınalı bir günde çalkantılı okyanus gibi.

Ona evlenme teklif etmişti. Kız onu reddetmişti. Yine de uzaklaşamadı.

"İlişkilerde hep böyle mi olur?" diye sordu. "Her zaman böyle mi gider?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç olmadı. Bir daha da olmayacak." "O zaman sadece bendim."

Dudakları anlamadığı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet. Sadece sendin."

Ertesi gün, hiçbir şey daha iyi değildi. Isaac koridorda Sylvia'nın yanından geçti ama Sylvia onun gözlerinin içine baktı. Reddedilen evlilik teklifi, alaycı bir sokak sanatçısı gibi onu takip ediyordu. Eğer evet deseydi, hayatının geri kalanında her Noel'i Sunne Park'ta geçirebilirdi. Ona bir cankurtaran botu teklif etmişti.

Ve onu geri çevirmişti.

O akşam misafir odası dayanılmaz bir hal aldı. Isaac kendi odasının sessizliğine kaçtı ama tam kadın içeri girerken kapıya ulaştı. Kadın gözlerini ondan kaçırdı, başını hafifçe salladı.

Buna daha fazla dayanamadı.

"Bayan Ray," dedi.

Durakladı. "Bay Isaac."

"Son günlerde söylediğim şeyler," diye başladı.

Sonunda bakışları onunkilere kaydı. Gözlerinde sıkıntıyı okudu. O sızı yine göğsünü sıkıştırdı. Nefes almak için mücadele etti.

"Sizi üzdüğüm ve kırdığım için lütfen özürlerimi kabul edin."

Kolunu tutacakmış gibi bir elini uzattı ama ona dokunmadan tekrar geri çekti. Ona sarılmak istedi. Ama . Kız ona ait değildi.

Hiç olmamıştı.

"Kabul edildi. Ama birlikte geçirdiğimiz zamanı olduğundan başka bir şeyle karıştırmayalım."

"Ama neydi o?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, kadın geçip giderken.
Kadın onu duyduysa bile cevap vermedi.

BÖLÜM 20

B On İkinci Gece'de, öpücük dalları meyvelerden arındırılmıştı ve mumları yırtık pırtık biraz daha fazlasıydı. Çelenkler Sylvia ve diğer hanımların Noel arifesinde dikip astıkları eşyalar yorgunluktan sarkmış, evin etrafındaki yeşillikler kırılğan ve kuru bir hal almıştı.

Sylvia daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Isaac'i onu sersemleten amansız bir açlıkla arzuluyordu; her nafile karşılaşma kalbinden parçalar koparıyordu. Ama düşüncesizce yapılan bir teklif yeterli değildi. Peki ya Graham hakkındaki özeti? Zaten bilmediği bir şey söylememiştir.

Ama Isaac'in göremediği şey şuydu: O ve Graham birbirlerini anlıyorlardı. Graham onun günlük refahını umursamıyor olabilirdi ama onu harekete geçiren korku ve ihtiyacı anlıyordu. Ve Isaac ne cüretle Graham'ın onu avladığını öne sürerdi! Onu çaresiz ve zayıf göstermeye nasıl cüret eder! Ne elde edeceğini çok iyi biliyordu; kendini kurtarmak için yaptığı eylemler gücünün her zerresini gerektiriyordu.

Isaac'in teklifi yanlış yönlendirilmişti; suçluluk, centilmenlik, minnettarlık ve güvenemeyeceği bir vaatle beslenmişti. Teklif ettiği tek şey, hayatının farklı bir evresinde olan ve ne istediğini bilmeyen bir adamla düşüncesizce bir evlilikti. Onunla birlikte olmayı arzuluyordu ama bu şekilde değil. Ama bunu başka nasıl açıklayabilirdi ki? *İpuçları her yerde yatıyor, eğer biri görmeyi seçerse, o*

araştırmacı yetenekleriyle gurur duyarak ona anlatmıştı. Yine de tüm ipuçları oradaydı ve o hala göremiyordu.

Ne olsa Isaac onu anlamamıştı.

Bu yüzden ondan uzak durmaya çalışmış, bulabildiği her ev aktivitesine kendini kaptırmaya çabalamış ve ardından ev halkı Noel sezonunu dinlendirirken On İkinci Gece şenliklerinin tadını çıkarmıştı.

Neyse ki Sylvia, On İkinci Gece yemeğinde Isaac masanın diğer ucunda oturuyordu. Daha az merhametli bir şekilde, karşılıklı oturuyorlardı, bu yüzden masanın uzunluğuna baktığında, çok sık yaptığı gibi, tek gördüğü oydu: flört ediyor, sohbet ediyor, gülümsüyordu. Adam onu kısa bir an için bile olsa düşündüyse, bunu kısa bir bakışla bile belli etmedi.

Teklifini reddetmesi belki de onu rahatlatmıştı. Onu kurtarmaya çalışmış, o da yardımını reddetmişti ve şimdi vicdanı rahattı.

Herkes gibi o da devasa, özenle hazırlanmış pastaya hayranlıkla baktı. Bir sıla özlemiyle Birmingham'daki pastaneleri düşündü, pencereleri ışıl ışıl yanan pastaneler Onikinci Pasta'nın görkemli dizilerini sergiliyorlardı. şehre duyduğu özlemi bir kenara itti -şimdi onun için taşra hayatı vardı- ve solunda oturan beyefendiyle hoş yorumlar yaptı. Bay Moffat adında genç bir beyefendiydi ve Sylvia'nın, Prudence Babworth'un göz alıcı Isaac DeWitt tarafından başı döndürülmeden önce hayran olduğu inekleri olan ifti olarak hatırladığı kişiydi.

Herkes meyveli pastasını yerken ve kimin dilimindeki fasulye ve bezelyeyi bulup kral ve kraliçe seçileceği konusunda speğlasyon yaparken, Sylvia sadece drtt, drtt ve çatalıyla parçaladı. Bay Moffat masayı öyle bir tokatladı ki tabaklar takırdadı ve bağırdı: "Diyorum ki Bayan Ray! Kekinize bezelye koymuşsunuz! Kraliemiz siz olacaksınız!"

Alkışlarla birlikte tezahüratlar da yükseldi ve etrafında oturanlar görmek için boyunlarını büktiler. Sylvia görüşüne odaklandı ve işte oradaydı: pastasının kalıntıları arasında duran kurumuş bir bezelye. On İkinci Gece Kraliçesi olacaktı.

Ah canım. Pek asil bir ruh hali içinde değildi.

Masanın etrafında bir çığlık dalgalandı: "Kimin kekinde fasulye var? Kral kim?" Ve her günah bir ceza gerektirdiği için Emily Lightwell bağırdı: "İshak! Isaac kral! Ve Bayan Ray de onun kraliçesi."

Sylvia'nın kalbi de pastası gibi parçalandı. Gözleri buluştu. Bakışları güçlü ve acımasızdı. Bu anlamlı gözlerde suçlama, anlayış ve talep gibi bir şey okudu. Nefesi kesildi, göğsü sıkılaştı; bu bakış onu her parçası ürperene ve hafifleyene kadar tuttu.

O an sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama bir dakika bile geçmeden Emily, Shakespeare oyunlarından biri için yapılmış kürklü bir pelerin ve süslü bir taç sallayarak, "Majesteleri Kraliçe Sylvia! Kraliyet kostümünüzü giymeli ve kralın yanındaki yerinizi almalısınız."

Bay Moffat, Sylvia'nın sandalyesini geri itmesine yardım etmek için koştu. Diğer tarafta Isaac de ayağa kalktı. Leydi Charles onun yanındaydı ve "İyi misin canım?" diye fısıldıyordu ama Sylvia, Emily tarafından uzaklaştırılmadan önce zar zor "Evet, elbette," diyebildi, Isaac ise Cassandra tarafından tutuldu ve iki kız kardeş onları birbirlerinin yanına götürdü. Emily kraliyet pelerinlerini üzerlerine attı ve taçlarını gelişigüzel başlarına yerleştirdi.

Isaac'ın kraliyet kırmızısı pelerini de tacı gibi orantısızdı. Birbirlerinin giyinmesine o kadar çok yardım etmişlerdi ki elleri kendiliğinden hareket ediyordu. Sylvia hiç düşünmeden uzanıp Isaac'ın pelerinini omuzlarına yerleştirdi, o da Isaac'ın pelerinindeki bir kırıksıklığı düzeltti. Sylvia onun tacını düzeltti, o da Sylvia'ninkini alnından itti. Ama pelerini tam olarak doğru değildi ve Sylvia'nın elleri yine adamın omuzlarındaydı, yanlış yöne çevrilmiş bir kürk parçasını ters çeviriyordu.

Gözleri buluştu, bu sefer çok yakındı. Öpüşecek, birbirlerine yaslanacak, bir olacak kadar yakın. Bir kalp atışı için kamaralarına geri döndüler; bir sonraki kalp atışı onları gerçekliğe geri fırlattı. Ellerini bıraktılar, zıplayarak uzaklaştılar, bir çift hırsız gibi vahşi bakışlar fırlattılar ama kimse suçlarına tanık olmamış gibi görünüyordu.

Ev halkının On İkinci Gece dramasının kendi kendini tayin eden yönetmeni Emily, dirseklerini birbirine doladı ve alkışlarla karşılık veren gruba sundu. Isaac'ın kolu onunkine karşı sıcak, ağır ve güçlüydü.

"Kral ve kraliçe olarak ne yapacağız?" diye sordu. Neşelenme çabası sesini çok yüksek ve parlak yapmıştı. Ama bunu da kimse fark etmedi; bu gece içkiler akıyordu.

Emily, "Şenlik ateşine giden korteje önderlik etmelisin," diye duyurdu. "Herkes emir vermelisin."

"Ne emri?" Sylvia sordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü Emily zaten emirleri kendisi veriyordu.

Her ev kendi geleneklerini geliştirdi. Sunne Park'taki geleneğe göre, kral ve kraliçe beklerken, diğer herkes koşuşturarak yıpranmış öpücük dallarını kesiyor ve bulabildikleri her Noel yeşilliğini topluyordu. Ölü dallarla dolu, birbirlerini iyi huylu bir şekilde itip kakarak, durumlarının saçmalığını paylaşan Isaac ve Sylvia'nın arkasında iki sıra oluşturdular.

"Şansımız nedir ki?" diye mırıldandı. "İşte bu yüzden kumar oynamıyorum."

"Buna galibiyet mi yoksa mağlubiyet mi dersiniz?"

Söyleyecek sözü yoktu. Yüz ifadesi yumuşadı.

"Çok şey kazandım ama daha fazlasını kaybettim," dedi yumuşak bir sesle. "Isaac-"

Ama konuşacak zaman yoktu. Emily, herkesi düzenli bir şekilde sıraya dizdikten sonra alayın başındaki yerini aldı. Bir flüt çaldı.

Bacaklarını yana açarak ve geriye doğru dans etmek için dönerek önden gitti. Sylvia omzunun üzerinden bakınca, diğerlerinin Emily'nin komik yürüyüşlerini ve dans adımlarını taklit ettiğini, kaotik alay evden çıkarken şamatalı kahkahalarla birbirlerine çarptıklarını gördü.

Dışarıda, çimenlikte, büyük bir şenlik ateşi, iğne ucu kadar yıldızlarla ve küçülen ayla süslenmiş karanlık gökyüzünün altında neşeyle çıtırdıyordu. İşçiler ve köylüler kendi cömert ziyafetlerinden sonra çoktan oraya varmışlardı.

Emily, Isaac ve Sylvia'yı "tahtlarına" götürdü; alevlerden rahat bir mesafede, tatlı, sarmal dumandan ve yükselen küllerden korunmak için yerleştirilmiş bir çift kanatlı sandalye. Onlara sıcak şarap ikram edildi, da içmek zorunda kaldılar ve sert bir şekilde oturarak herkesin kurumuş yeşillikleri şenlik ateşinin üzerine atmasını ve alevler soğuk kış havasına doğru yükseldikçe tezahürat yapmasını izlediler.

Yerel müzisyenlerden oluşan bir grup, havayı kemanlarının, flütlerinin ve davullarının sesleriyle doldurarak canlı bir jig başlattı. Medeniyetin kısıtlamalarından kurtulmuşçasına dans başladı; aile üyeleri, misafirler, komşular, işçiler ve kiracılar tüm gecelerin bu gecesinde özgürce birbirine karıştı.

Sylvia, Isaac'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ona doğru döndü. Şenlik ateşinin ışığı yüzünde titreşiyordu. Saçma tacının altında bile yüz hatları ciddi ve güçlüydü, sanki son naifliği de eriyip gidiyordu.

"Dans etmek ister misiniz?" diye sordu.

"Dans etmemizi mi bekliyorlar?"

"Ne bekledikleri kimin umurunda? musun?" "Bana çok iyi davrandılar; istemiyorum-"

"Benimle dans etmek istiyor musun, musun? Bu o kadar da zor bir soru değil, diye düşünmüştüm."

"Bunun basit olmadığını biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim şey bu. Kesinlikle hiçbir şey. Bana öğreteceğine söz vermiştin ama öğrendiğim tek şey hiçbir şey bilmediğim oldu. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey." Onun elini tuttu. "Sylvia, biz-"

"Yapamam."

Elini çekerek kurtardı ve ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmeden ayağa kalktı.

Git.

O da ayağa kalktı.

"Dans et benimle," dedi yumuşak bir sesle, o kadar yumuşaktı ki, kadın sözcükleri hissetmek yerine

onları duydum. "Dans et benimle."

Elini uzattı. Kadın avucunu onunkinin üzerine koydu. Ne kadar kolay ve doğal bir şekilde onun kucağına doğru ilerledi. Yorumlardan kaçınmak için yeterli mesafeyi korudular ama adamın varlığı Sylvia'yı sarmaladı. Müzik canlıydı, kalabalık ama Sylvia'nın bacakları hareket etmiyordu. Onunki de öyle. Bakışları adamın yüz hatlarında aklıkla dolaştı: burnunun, elmacık kemiklerinin ve çenesinin açıları, dudaklarının yumuşak vaadi. *Bunu hatırla*, diye düşündü. *Açık bir kış gecesinde, yıldızların altında, ateş ışığında onun yüzünü hatırla.*

"Hatırlamak için bir şey istedin," dedi. "Beni hatırlayacak mısın?"

"Her zaman."

"Seni asla unutmayacağım."

"İlkimizi asla unutmayız."

"İlkim olduğun için değil, *sen sen olduğun* için. Hayatımı değiştirdin, beni değiştirdin, sen-"

Biri ona çarptı. Kız ona doğru tökezledi. Adam onu yakaladı. Birden adamın dokunuşu, sanki kurumuş yapraklarla birlikte alevlerin içine fırlatılmış gibi kızın içini yaktı. Ondan geriye doğru sıçradı.

"Yapamam. İzninizle. Lütfen."

Dönerek uzaklaştı, tacı başından yuvarlandı. Eve doğru koşarken tacın düşmesine izin verdi, yarı aydınlıkta, tacın ağırlığı altında tökezleyerek

sahte kraliyet pelerini. Bir şekilde kış bahçesine ulaştı, sanki cennete açılan bir kapıymış ve cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kapıyı açmak için umutsuzca kolları itip kaktı.

Kana susamış tazılar yoktu: sadece Isaac, kapıyı açmak için yanından uzandı, onu peşinden kış bahçesine çekti, yüzünü ona çevirdi ve sonra kollarıyla onu sahiplendi, onu inkar edemeyeceği öfkeli bir açlıkla öptü. Olabildiğince uzandı, kollarını onun boynuna doladı, kalın saçlarını kavrayarak ona doğru bastırdı, kendini onun arayan, fetheden ağzına doğru itti.

Sırtını bir duvara çarptı. Adamın elleri kadının eteklerini yukarı itiyordu; kadının elleri de adamın pantolonuna saldırıyordu. Bunu daha önce hiç yapmamışlardı, bu şekilde değil, ama ne yapacaklarını biliyorlardı. Adam kızı kaldırıp üzerine oturttu, kız sırtını duvara dayadı, bacakları adamın etrafında dönüyordu, adam kızın içine girerken kolları onu tutuyordu. Gözlerinin buluşmasına, kelimelere nasıl dökceklerini bilmedikleri binlerce şeyi anlatmalarına yetecek kadar ışık vardı.

Sonra ezici, çılgınca temposu durdu. Şimdi yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyor, bedenlerini dayanılmaz bir şefkatle birbirine yaklaşıtıyordu. Kolları onu kavradı, sabit tuttu, birbirlerine olabildiğince yaklaştılar.

"Aramızdakinin sadece bir oyalanma olduğunu ve gerçek olmadığını söylerken kastettiğin bu muydu?" diye sordu kısık sesle, onun içinde hareket ederken. "Bu yüzden mi gerçek dünyada bir önemi olmadığını söyledin? Şu anda hissettiğin bu mu? Sen ve ben, biz gerçek değiliz. Sen ve ben, hiç önemli değiliz."

Söyleyecek sözü yoktu ve hiçbir şey değişmemişti, bu yüzden yüzünü onun boynunun sıcak, baharatlı tenine gömdü ve ona sıkıca sarıldı ve bir daha kimseyi sevemeyeceği gibi onu bedeniyle sevdi.

BÖLÜM 21

Isaac uyuyamıyordu. Kış ortası olduğu için şafağın sökmesi yüz lanet yıl sürdü ve sonunda içeri girme zahmetine katlanarak Odasının soğuk yalnızlığından açık havanın soğuk genişliğine kaçıyordu. Çoğunlukla karaya döndüğü için mutluydu ama bazen okyanusu, dünyanın rüzgâr, su ve dalgaları yaran gemi dışında her şeyden boş olduğu o mükemmel anları özliyordu.

Önceki akşamki kavgalarından sonra onu kış bahçesinde bırakmıştı. "Beni takip etme," demişti ve o da etmemişti ama bütün gece koridorun hemen aşağısında onu düşünmüş, zihni geçmişlerini yeniden yaşamış ve geleceklerini binlerce farklı şekilde hayal etmişti.

Yürüdü ve yürüdü, botları düşmanca, şimşekli gökyüzünün altında buz ve kar üzerinde çtırdıyordu. Hava berbat derecede soğuktu ve bacağı ağrıyordu ama bu aptalca şeyi görmezden geldi. Bu tür bir acının önemi yoktu. Sylvia'nın gece vakti ondan kaçmasının acısıyla kıyaslanamazdı. Kilometrelerce yürüdü ve sonunda komşu bir çiftlik evine vardı. Eve kadar yürüyebilecek kadar dinlenmiş hissedene kadar komşular onu besledi ve eğlendirdi.

Eve döndüğünde doğruca hareketsiz odaya yürüdü. Bu parazit Ossett'le evlenemezdi. Isaac buna izin vermezdi. Onu sevmezdi.

Bunu söyleyerek, bunun onun değil kendi seçimi olduğu konusunda ısrar edecekti, ama o da bunu tartışmaya hazırdı.

Leydi Charles hareketsiz odada yalnızdı ve havan tokmağıyla bir şeyler öğütürken kendi kendine şarkı söylüyordu.

"Nerede o?" diye sordu.

Döndü ve boş gözlerle ona baktı.

"Bayan Ray," dedi açıkça. "Nerede o? Onunla konuşmalıyım."

İç çekerek havanı yere bıraktı, ellerini sildi ve onun önüne geçti. Bir çocuğu ısıtır gibi kollarının üst kısmını aşağı yukarı ovuşturdu. Bu onu ısıtmadı.

"Oh, Isaac. Tatlım," dedi.

"Ne?" Geri çekildi. "Sanki o ölmüş gibi konuşuyorsun." Nefes alamıyordu. "Hasta mı? Bir şey mi oldu?"

Dün gece onu incitmiş miydi? Soğuk, hayır, o sağlamdı. Ondan daha kötü şeylerden kurtulmuştu. Ama eğer o-

"Gittiğinde çok iyiydi. Ama sen-" "Sol mu?"

diye uyuşukça tekrarladı.

Kadının gözlerindeki acıma dolu şefkat adamın çığlık atmasına neden oldu. "Bir araba ödünç aldı ve gitti," diye açıkladı Leydi Charles. "Worcestershire'a düğünü için zamanında varacağından emin olmak için yolların açık olmasından yararlanmak istediğini söyledi. Hava tekrar dönmeden önce yola çıkmaya karar verdi."

Tezgâha öyle sert vurdu ki havaneli yere yuvarlandı. "Gitmesine izin vermemeliydin."

"Onu odasına hapsetmemi ister miydin? Onu bir sandalyeye bağlayıp kapıyı kilitlememi?"

"Evet, evet ve evet. Onu da Seraphina gibi kuleye kilitleyin." "Seraphina kim?"

Soruyu duymazdan geldi, döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Isaac," diye seslendi Leydi Charles usulca.

Kısa bir süre durdu, gözleri kapının girişinde, ötesindeki soğuk, çorak kaldırım taşlarında, kadının arkasından konuşmasına izin verdi.

"Acıttığını biliyorum," dedi. "Aşk hakkında öğrenilmesi en zor derslerden biri budur. Aşk en iyi haliyle ne kadar harikaysa, en kötü haliyle de o kadar acıtır."

"Aşk," diye tekrarladı, kendi ses tonunu gölgeleyen acı öfkeyi duyuyordu.

Tabii ya. Ne kadar saf bir aptaldı. Sylvia ona her şeyi öğreteceğine söz vermişti ve öğretmişti de. Ona sevmenin nasıl bir his olduğunu öğretmişti ve eğer sevgiyi olduğu gibi göremez ve onu dikkatsizce bir kenara atarsa kendini nasıl yok edebileceğini de öğretmişti.

"Size minnettarım," demişti.

"Benimle minnet duyduğun evlenme," demişti.

Minnettar. Hissettiği şey aşkken, dostluk ve minnettarlık hissettiğini sanmakla ne kadar da yanlış yola sapmıştı. Kendi saflığı yüzünden mahvolmuştu.

Ah Sylvia, diye düşündü. Bu en önemli dersti. Bunu kendi başıma çözmek için beni yalnız bırakmak yerine neden bana açıkça öğretmedin?

"Onu seviyorum," dedi dünyaya ve kelimeler doğru hissettirdi. "O da beni seviyor mu? Ama neden onun için beni terk etti? Taşradaki malikanesi yüzünden mi?"

"Çünkü bazen aşk yeterli değildir," diye sessiz bir cevap geldi. "Birbirimize ihtiyacımız olanı veremezsek olmaz."

Pırıl pırıl gökyüzü yeniden kararmaya başlamıştı. Sylvia kalmayı kabul edene kadar onu odasına kilitlemek yerine, gün ışığının az olduğu saatleri kırlarda dolaşarak aptalca harcamıştı. Önemli değildi. Yine de ahıra daldı.

Seyis ona at vermeyi reddetti, ama o seyisi itti, seyis de geri itti, ta ki seyis araya girene kadar. O Isaac'e bir at vermeyi reddetmiş. Seyis, havanın kararmaya başladığını ve yakında havanın tekrar dönebileceğini söyledi ve eğer Bay Isaac boynunu riske atmak istiyorsa, bu onun kendi lanet olası işiydi, ama eğer seyis onun da bir atı riske atmasına izin verirse lanet olsun.

Sıkışmıştı. Onun peşinden *gitmesine* izin vermiyorlardı ama o da , bu yüzden Joshua ortaya çıkıp onu yoldan çıkmış bir at gibi boş bir ahıra itene kadar orada durdu, isyan edercesine yaşlı adamla yüzleşti.

"Leydi Charles, Bayan Ray için üzgün olduğunuzu söylüyor," dedi Joshua. "Onunla bir ilişkin olduğunu söylüyor. Diyor ki sen-"

"Onu kaybediyorum, Joshua." Düşmemek için elini sert duvara bastırdı. "Onu sevdiğimi yeni fark ettim, çünkü ben tekiyim ve şimdi onu kaybedeceğim."

Joshua, "Cassandra'yı neredeyse kaybediyordum, benzer bir şey," dedi. "Neredeyse evliliğimiz mahvoluyordu."

Isaac homurdandı. "Eskiden nasıl davrandığına bakılırsa hiç şaşırmadım. Onu hak etmiyorsun."

"Biliyorum. Ama onu hak etmeye çalışıyorum. Her gün deniyorum. Şu anda onu memnun etmek için yaşıyorum ve hayatımın en güzel kısmı bu. Bu yüzden seni anlıyorum-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

Isaac onu iterek geçmeye çalıştı ama Joshua geri iterek kaçışını engelledi.

"Lanet olsun, çekil!" diye hırladı. "Gitmek zorundayım."

"Şimdi olmaz. Hava kararıyor ve havanın değişebileceğini söylüyorlar."

"İşte bu yüzden! Anlamıyor musun? Bu yüzden şimdi onun peşinden gitmeliyim!" Isaac

duvara vurdu. "Hava değişecek, yollar geçit vermez hale gelecek ve ben ona zamanında ulaşamayacağım, o da sonsuza dek orada, Worse-shire'daki Kemble Mozolesi'nde, bir yığın ölü kemikle evli kalacak."

Bir kez daha ileri atıldı. Bir kez daha, Joshua onu geri çekti.

"Karımı endişelendiriyorsunuz ve biri karımı endişelendirdiğinde çok üzülürüm."

"Beni dikkatle dinle, seni mankafa." Isaac kardeşinin omzunu bir kez daha itti. "Sylvia başka biriyle evlenmek için beni terk etti. Kemikli bir adamla. Kanlı bir iskeleti olan."

"İskeleti olduğu için onu suçlayamazsınız. Bu Bay - Adı neydi?"

"Ossuary."

Joshua başını eğdi, dikkati dağılmıştı. "Ossuary insan kemiklerinden yapılmış bir oda değil mi?"

"Kesinlikle. Bahse girerim o süslü taşra malikânesi bu yüzden inşa edilmiştir: kuru, ölü insan kemikleri. Onunla evlenmeye niyetli ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ona kişisel bakıcısı gibi davranacak olan yırtıcı, asalak bir hastalık hastası. Onu yavaş yavaş emip kurutana kadar alacak, alacak ve karşılığında hiçbir şey vermeyecek."

Joshua omuz silkti. "O zaman onunla evlen. Bu kadar basit." "Sordum. O da hayır dedi."

Cassandra da onlarla birlikte ahıra girdi, saman parçaları eteklerinin kabarık kenarlarına yapışmıştı. "İşte buradasın, Isaac. Bayan Ray hakkında mı konuşuyoruz? Annem onun gitmesine üzüldüğünü çünkü onu sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söyledi."

Joshua bir kolunu onun beline doladı. "Isaac Bayan Ray'e evlenme teklif etti ama o hayır dedi ve şimdi insan kemiklerinden yapılmış bir odada yaşayan ve kendisi de bir deri bir kemik kalana kadar onu emzirecek olan bir iskeletle evlenmek için kaçtı."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Tabii ki hayır. Kim bir iskeletle evlenmek ister ki?"

Cassandra bıkkın bir şekilde ofladı. "Siz ikiniz aşk hakkında mantıklı bir tartışma için dünyadaki en kötü insanlarsınız." Isaac'in elini tutarken yüz ifadesi yumuşadı. "Seni geri mi çevirdi?"

Ruhunu derin bir yorgunluk kapladı. "Ona onunla evlenmemesi gerektiğini, çünkü ona bir bakıcı gibi davranacağını, onun yerine benimle evlenmesi gerektiğini söyledim."

Utanc dolu küçük bir sessizlik etraflarını sardı. Joshua bile onun adına utanmış görünüyordu ve Joshua'yı utandırmak neredeyse imkânsızdı.

Daha da kötüsü, Cassandra'nın sesindeki acıma duygusuydu, çok dikkatli bir şekilde, "*Böyle* mi teklif ettin?" dedi.

Isaac inledi. "Korkunçtu, değil mi? Sonra ona minnettar olduğumu söyledim ve o da bana minnettarlığımdan dolayı onunla evlenmememi söyledi." Ellerini saçlarının arasına soktu. "Bilmiyordum," diye devam etti, sanki kara şapkalı bir yargıçtan merhamet dileniyormuş gibi. "Ama belki o da beni seviyordur? Onu sevmiyor. Onun ne olduğunu biliyor ama yine de onunla evleniyor, benimle değil."

Cassandra gayet makul bir sesle, "Bir nedeni olmalı," dedi. "Belki de kendini ona karşı borçlu hissediyordur?"

"O bunu hak etmiyor."

"O zaman neden onunla evleniyor?"

Soruyu duymazdan geldi. "Onun peşinden gitmeliyim. Şimdi. Gecelerin ne kadar uzun olduğunu biliyor musun? Dün gece-" Başını salladı. "Dün gece hayatımın en uzun gecesiydi."

"Teknik olarak," dedi Joshua, "en uzun gece yaklaşık iki hafta önceydi."

Isaac ona ters ters baktı. "Hayatımın en uzun gecesi," diye tekrarladı dişlerini sıkarak. "Ve bunu bu gece tekrar yapmamı mı istiyorsun?"

"Teknik olarak, bu gece dün geceden daha kısa olacak. Sadece birkaç dakika kadar ama-"

Bir kükremeyele kardeşini çıldırmış bir boğa gibi iterek geçti ve loş, tozlu ahırdan dışarı fırladı, karanlığın keskin havasını içine çekerek

Gün.

Önünde Sunne Park yükseliyordu, mor-gri gökyüzüne karşı karmakarışık, başıboş ev. İlk mumlar ve ateşler pencerelerde parlıyor, ilk yıldızlar toplanan bulutların arasında belirliyordu.

O lanet bulutlar hayatını mahvediyordu.

Omzuna bir el indi: Joshua, ilk kez sessiz, yanında duruyordu. Başka bir el diğer kolunu sıktı: Cassandra. İkisi onu kuşatıyordu. Yanında ve yanında, ne kadar aptalca şey yaparsa yapsın.

Sylvia'nın hayatında böyle biri yoktu. Ondan başka kimse.

"Onunla değil de seninle evlenmesini sağlamak için," dedi Joshua sonunda, "neden onu seçtiğini anlamalısın."

"Eğer birbirinizi seviyorsanız, bu mükemmel bir temeldir," diye ekledi Cassandra. "Ona ihtiyacı olanı verebilir misin?"

Güvenliğe ihtiyacım var, demişti.

Gençken heyecan istemişti ama şimdi güvenilirlik istiyordu.

Onunla alay etmek benim seçimlerimle alay etmektir.

Adamın bir kır evi vardı. Isaac asla bir taşra malikanesine sahip olamaz.

Sunne Park'a kaşlarını çatarak baktı. Parkın varlığı onunla alay ediyor gibiydi. Sunne Park, kır evleri kitabında renkli bir tabağı hak edecek kadar görkemliydi. Hatta üç asır önce onu inşa eden ilk sahiplerinin bir tarihçesini bile hak ediyordu. Muhtemelen yüzyıllarca daha ayakta kalacaktı.

Taşra malikanelerinin olayı buydu: Yıllarca aynı lanet yerde kaldılar.

Tabii ki. Ona anlatmaya çalıştığı şey de buydu.

Isaac her şeyini kaybettiğinde, donanmadan emekli maaşı, ona destek olacak bir ailesi ve iş bulma imkânı vardı. Sylvia bunların hiçbirine sahip olmadan hayatta kalmıştı. Bir iş kurmayı denemişti ama her ne sebeple olursa olsun -şans, beceri, piyasa, önyargı- başarılı olamamıştı. Ne oldu?

Sylvia gibi bir kadının kendini yeniden bir kocaya bağımlı hale getirmekten başka seçeneği var mıydı?

İlk kocasını sevmiştir. En azından başlarda. Ve yatak ilişkilerinin de son derece tatmin edici olduğunu itiraf etmiştir.

Ama aşk ve arzu yeterli olmamıştır, çünkü ilk kocası onu hayal kırıklığına uğratmıştır.

"Lanet olsun," diye nefes aldı. "Her şeyi yanlış anlamışım."

Isaac'ın rakibi Graham Ossett ve onun kır evi değildi. Prensip olarak Ossett'ten nefret ediyordu ama Sylvia ile arasında duran adam Ossett değildi.

Michael Ray'di. İlk kocası: çekici, çapkın, heyecan verici, ikna edici, dürüst olmayan, hayal kırıklığı yaratan ve ölü.

Michael Ray, Sylvia'ya hiç istemediği şeyler için söz verdi ve sonra defalarca sözünü tutmadı.

Endişelerini görmezden gelen ve korkularını yok sayan.

Dünyasını ona karşı zehirleyen, sonra da onu bu dünyada yoksul ve yalnız başına hayatta kalmaya terk eden.

İpuçları en başından beri oradaydı, keşke onları görebilseydi. Onu ağaçtan kurtardığında bunu itiraf etmişti: Isaac ona kocasını hatırlatıyordu ve bu yüzden ondan hoşlanmıyordu.

Michael Bloody Ray gibi değildi.

"Onu seviyorum ve neye ihtiyacı olduğunu biliyorum." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Görünüşe göre bugün iyi bir eğitim alıyorum."

BÖLÜM 22

T o Jolly Duck, Warwickshire'ı Worcestershire'a bağlayan yollardan birinde bir yolcu hanıydı. Pek çekici bir han sayılmazdı ama Sylvia burayı ismi için seçmişti ve şimdi burada sıkışıp kalmıştı. İleri gidemiyordu ama geri de dönemiyordu, bu yüzden Havanın düzelebileceği gibi çürük bir bahaneyle bir gece daha kalacaklardı.

Sunne Park'tan gelen arabacı başını kaşıyıp kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı ve "Ya da değil," dedi. "Birkaç gün daha dayanabilir."

"En iyisi Sunne Park'a arabayla dönmeniz," diye önerdi. "Buradan bir faytona binebilirim."

Ama o ve damat, Bayan DeWitt ve Leydi Charles'ın kellelerini alacakları gerekçesiyle onu terk etmeyi reddettiler. Neşeyle rahat tavernaya yerleştiler ve kendilerini bira ve turtalarla güçlendirmeye başladılar. Bu handa tanındıklarını ve faturanın Sunne Park'a gönderileceğini söylediler. Bu Sylvia'nın kendini daha suçlu hissetmesine neden oldu, sanki arkadaşlarından çalıyormuş gibi.

Belki de Jolly Duck'ın bir barmene ihtiyacı vardır, diye düşündü. Ya da bir aşçıya veya likör ve aromalı şarapları damıtacak birine. Sonsuza kadar burada kalabilir, oda ve yemek parası için çalışabilirdi ve o zaman asla karar vermek zorunda kalmazdı.

Ta ki pozisyonunu kaybedip başladığı yere geri dönene kadar: beş parasız bir dul, artık erdemi şüpheli, ailesi yok ve bu gidişle

Gidiyordu, arkadaşı yoktu. Güvende olmak için günaha kaçmıştı ve güvenli geleceği hâlâ Worcestershire'daki Kemble Malikânesi'nde dizlerinin üzerinde bir battaniye, dudaklarında bir şikâyet ve elinde anlamsız küçük bir içki ile oturuyordu.

Tek başına seyahat eden saygın bir kadın olarak meyhanede yemek yiyemezdi, ama az parası varken ve faturaları Sunne Park'taki arkadaşları ödeyecekken özel bir salon da kiralayamazdı.

Bu yüzden daracık odasında tek başına oturmuş, küçük bir ateş yakmış ve bir tabak tostı parçalara ayırmış, bir yandan da kötü havanın yolları kapatması için dua etmiş.

Pencerenin dışındaki bir hareket gözüne çarptı. Küçük bir kar tanesi sürüklenerek geçti ve sonra bir tane daha. Sylvia pencereye koştu, elini cama bastırdı ve yeni kar tanelerinin solan ışıktaki dönerek yere konmasını izledi, her biri bir öpücük kadar yumuşaktı.

"Evet," diye nefes aldı. Bardaktaki buğuyu sildi, böylece küçük cesur kar tanelerine yumurta atabildi. "Kar, kar ve kar."

Avluda bir çift adam, sanki güzel bir yaz günüymüş gibi ahırdan ana binaya doğru yürüyordu. Bir araba yanaştı; arabacı şapkasını çıkarıp yola koyulmadan önce biri mutfaktan aceleyle bir parça jambon ve bir kasa lahana aldı.

Sonra yalnız bir atlı geldi, dayanıklı görünümlü bir doru ata biniyordu, kar atın sırtına yayılmış paltosunun üzerine çökmüş ve şapkasına yapışmıştı. Avluda karanlık bir silüet halinde attan indi ve atı ahıra doğru götürmeye başladı.

Nefesi kesildi. Figürü daha iyi görmeye çalışırken alını cama çarptı. Kirli cam ve hafifçe dönen kar nedeniyle emin olmak zordu ama paltolu yeni gelen kişi yürürken bir bacağını hafifçe destekliyor gibi görünüyordu.

Birine seslendi; kim olduğunu göremiyordu ama o kişinin cevabı yeni gelenin durmasına neden oldu. Hancı olduğunu gördü.

sahneye girdi. Hancı yeni geleni eliyle işaret etti.

Yeni gelen başını salladı, şapkasını çıkardı ve üzerindeki kar tozlarını dağıtmak için bacağına vurdu. Sonra yüzünün etrafındaki uzun saç tellerini düzeltti ve şapkasını tekrar başına geçirdi.

Sylvia'nın kalbi durdu. Avuç içi cama sertçe bastırdı. Bu Onu. Onu bulmaya gelmişti. Elbette, onun için gelmişti.

Tıpkı ağaçta mahsur kaldığı gün, kendi rahatsızlığını ya da bacağındaki acıyı düşünmeden onu kurtarmaya geldiği gibi. Tıpkı baloda onun yardımına koştuğu, dans kartını doldurduğu, bedelini ödemeye razı olduğu gibi. Onu Michael gibi düşünmekle ne kadar aptallık etmişti! Michael sadece kendini önemserdi. Isaac bir denizciydi, Tanrı aşkına. Başkalarının hayatının kendisine bağlı olmasının ne demek olduğunu biliyordu. Verdiği sözleri tuttu. Onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Sonuna kadar değil. Graham ve onun seçimleriyle alay edene ve Michael gibi onun endişelerini görmezden gelip korkularını hiç anlamadığını kanıtlayana kadar değil.

Ama onu bulmuştu.

Hancıya bir şeyler söyledi, o da başını sallayıp yolu işaret etti.

"Hayır," dedi Sylvia yüksek sesle. "Hayır, hayır, hayır. Onu gönderemezsiniz. Isaac!" diye seslendi ama kimse duymadı. Pencereye vurdu ama iki adam da başını kaldırıp bakmadı. O aptal şeyi açmak için el yordamıyla uğraştı ama yerinden kımıldamadı.

Isaac hâlâ konuşuyordu, atı ayaklarını yere vuruyordu. Hanı işaret etti. Hancı yolu işaret etti.

Onu başka bir han bulması için .

Sylvia hızla odasından çıktı ve merdivenlerden indi. Ön kapıdan rastgele bir palto kapıp üzerine geçirdi ve uygun olmayan ayakkabılarıyla avluda kayarak Isaac'in hâlâ şapkasıyla karda durduğu yere doğru ilerledi.

bir eliyle. Birisi atını ahıra doğru götürüyordu ama Isaac kar taneleri saçlarına konarken bir heykel gibi duruyordu.

Adını söyledi. Adam döndü. Gözleri onu taradı ve dudakları bir, iki kez kıpırdadı ve sonra- Evet! Gülümsemesi yüzünü böldü ve kalbi neredeyse göğsünde patlayacaktı.

"Beni buldun," dedi. "Beni nasıl buldun?"

"Seni nasıl bulamadım? Jolly Duck adında bir han varken?"

"Bu isim bana seni hatırlattı."

Şapkasını ellerinin arasında çevirdi. "Şimdiye kadar çok yol kat etmişsinizdir diye korkuyordum."

"Kendimi gitmeye ikna edemedim."

"Ama bana geri dönmedin."

"Neye geri döneceğimi bilmiyordum."

Kar taneleri yanaklarında eridi ama bakışları hiç değişmedi.

"Kendi aptallığından, gözünün önündekini görememesinden dolayı harap olmuş bir adama geri dönecektin. Senin için canını verebilecek bir adama geri dönecektin, çünkü sonunda senin onun hayatı olduğunu anladı. Gitmene izin vermeyeceğim."

Çalınan paltosunu daha sıkı sardı. "Ben senin birlikte olduğun ilk kadını, yani sen-"

"Yapma," dedi sertçe. "Bu kolay bir kovulma ve ben zaten cevaplara sahip olduğumu düşündüğüm için çok fazla kovuldum. Seni sadece ilk sevgilim olduğun için istediğimi sanıyordum. Gizli ve heyecan verici olduğu için birlikte geçirdiğimiz zamandan zevk aldığımı sanıyordum. Kaybedecek bir şey olmadığı için zahmetsiz olduğunu düşündüm. Ama gerçek şu ki, seni istiyorum çünkü sen benim için doğrusun. Seninle olmaktan zevk alıyorum çünkü dünyamı zenginleştiriyorsun. Aramızdaki ilişki zahmetsiz çünkü birlikte mükemmeliz." Bir adım daha yaklaşıp kızın buzellerini kendi ellerinin arasında kavrarken gözlerinde o kırılgan bakış belirdi. "I

onunla asla alay etmemeli ve söylediğim şeyleri söylememeliydim. Onu kıskanıyordum ve sana olması gerektiği gibi değer vermediği için kızgındım. Senden benimle evlenmeni hayırseverlik ya da minnettarlık için ya da başka birini bulup ona kur yapmaktan daha kolay olduğu için ya da hatta seni yatağında görmek için istemiyorum, gerçi bu da çok güzel. Benimle evlenmeni istiyorum çünkü seni seviyorum ve senin de beni sevebileceğini düşünüyorum ve önümüzde bir hayat var ve şeye rağmen Sylvia, sen ve ben, birbirimize *uyuyoruz*."

Onun mükemmel vaadinin üzerinde yükseldiğini hissetti; kalbinin de onunla birlikte yükselmesine izin vermeyi arzuladı. Ama her nasılsa, ayakları soğuk ve sert zeminde ağır kaldı.

Onun gözlerini aradı. "Ben Michael gibi değilim."

Sanki bir darbe almış gibi tüm vücudu sarsıldı. Adam onu sabit tuttu. Gözlerinden irkiltici yaşlar süzüldü.

"Ben Michael gibi değilim," diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "O seni hayal kırıklığına uğrattı diye beni terk etme. Seni asla yüzüstü bırakmayacağımı biliyorsun. Seni dinleyeceğimi, sana göz kulak olacağımı, güvenliğini ilk sıraya koyacağımı biliyorsun. Sen benimle olmadığın sürece asla bir adım atmayacağım."

Sonunda ağır ayakları hareket etti. Ona doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü, sonra elleri ceketinin yakalarını kavradı. "Korkuyorum, Isaac. Başka bir kötü seçim yapmaktan korkuyorum. Heyecanlanmaktan korkuyorum, çünkü bu duyguya güvenmiyorum. Tekrar hayal kurmaktan korkuyorum. İstemekten korkuyorum." "O zaman birlikte korkabiliriz. Birlikte hayal ve birlikte isteyebiliriz." Onun yanağını okşadı. "Çok heyecanlı olduğum için özür dilerim. Senin için sıkıcı olmaya çalışabilirim. Bu kadar gösterişli olduğum halde bunu yapabilir miyim bilmiyorum, ama deneyebilirim."

Gülmek zorunda kaldı, titrek, sulu bir kahkaha. "Oh, seni seviyorum."

Kar şimdi daha yoğun yağıyordu. Avluda iki adam birbirlerine seslendi. İkisi de kımıldamadı.

"Çok acemiydim," dedi Isaac. "Ama çok hızlı öğreniyorum. Hayatın farklı aşamalarında değiliz."

"Ben senden büyüğüm."

"Bu umurumda değil."

"Çocuk sahibi olup olamayacağımı bile bilmiyorum."

"Endişelerimin en küçüğü. İkimiz de zaten hayat yaşadık, ben bir denizci olarak, sen de Bayan Ray olarak ve ikimiz de yeni bir hayat kurmaya hazırız. Bunu birlikte yapalım. Hayatımız kolay ya da zor, büyük ya da küçük olsun, eğer ben seninle, sen de benimle yaşarsak mükemmel olacak. Ne dersin?" Parmaklarını onunkilerin arasında dolaştırdı. "Bu teklif öncekinden daha iyi miydi?"

"Çok daha iyi." Uzandı ve adamın ağzına bir öpücük kondurdu. "Sana güvenmediğim için özür dilerim. Neye ihtiyacım olduğunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için özür dilerim."

"Bazı dersleri sadece kendimiz öğrenebiliriz."

"O zaman artık dersimi aldığımı söyleyebilirim. Seninle bir hayat kurmak istiyorum ve başka hiç kimse bunu yapamaz."

Ağızları buluştuğunda hâlâ gülümsüyordu, beceriksizce, gülerek öpüşüyorlardı, dudakları buz gibi havadan soğumuştı.

"Şimdi bu işi hallettiğimize göre," dedi, "içeri girip bu lanet kardan kurtulma şansımız nedir?"

El ele, aceleyle hanın kapısına geri döndüler ve içeri daldılar. Sıcak hava soğuk yanaklarını yakıyordu. Birbirlerine paltolarını çıkarmaları için yardım ettiler ve Isaac odasına sıcak su gönderilmesini istedi.

"Böyle devam ederse günlerce seyahat edemeyebiliriz," dedi Sylvia. "O zaman birlikte karda mahsur kalırız." O göz kamaştırıcı gülümseme yüzünü ikiye böldü.

"Ne korkunç bir trajedi. Zamanı nasıl geçireceğiz?"

Kime? Bayan Isaac DeWitt

Madam-

Haberiniz benim için büyük bir şok oldu, düzensiz nabzımla ilgili endişelerim göz önüne alındığında bu sizin için kaba bir davranış. Ancak haberiniz, geçtiğimiz haftalardaki davranışlarımın tamamen haklı ve muhakeme yeteneğimin yerinde olduğunun bir kanıtıdır. Bu nedenle, suçluluk ya da utanç duymadan, iki gün önce papazın Alice Yates ve beni karı koca olarak yasal bir şekilde birleştirdiğini size bildiriyorum. Hizmetçi olarak Bayan Yates—Ossett bu kasvetli kış mevsiminde büyük bir rahatlık sağladı ve eş olarak da beni yıllar boyunca rahatlatacak. Bana, kendisini hizmetçim olarak seçenin ve yokluğunuzda yanıma yerleştirenin siz olduğunuzu hatırlattı ve böylece nikâhımızın gerçekleşmesini sağladı. Bu nedenle, başka biriyle evlenerek yaptığın hainlikten dolayı sana karşı kötü niyet beslememeyi tercih ettim.

Sevgiler, vs.

Graham Ossett

Kemble Malikanesi, Worcestershire

Isaac mektubu elinden yırtarken SYLVIA rahat bir nefes aldı. Mektubu parçalara ayırdı ve arabanın penceresinden dışarı fırlatarak buzlu çamurun ortasında yola savurdu.

"Onunla işimiz bitti mi?" diye sordu. "Çoktan bitti."

"Güzel. Çünkü eve geldik."

Araba durdu ve adam kızın inmesine yardım etti. El ele tutuşarak konağının cephesine baktılar. Burayı şimdiden sevmiştii. Yeni evini.

"Çok büyük değil," dedi. "Ama bizim ve bu bir başlangıç."

"O zaman başlasak iyi olur."

"Hay hay, kaptan," dedi ve bir an sonra onu kollarının arasına alırken ayakları havayı tekmeliyordu.

"Bunu yapmaya devam ediyorsun," diye güldü. "Beni her yere taşımak mı istiyorsun?"

"Sadece özel günlerde." Kapı açıldı ve onu içeri taşıdı. "Ayrıca, ne uzunsun ne de ağır ve her şeyin böyle başladığını unutmayalım: Bir a aca takılacak kadar aptal olduğun gün seni bir buğday çuvalı gibi taşımıştım."

Ellerini onun boynuna doladı. "Geriye dönüp baktığımda, Noel arifesinde bir a aca sıkışmak yaptığım en akıllıca şeydi."

LONGHOPE ABBEY SERİSİ

Ana Seri

[Tehlikeli Kadın Kötü Bir](#)

[Koca Skandal Bir Dük](#)

Prequel

Çirkin Bir Earl

Tatil Romanı

Unutulmayacak Bir Noel Olayı

DeWitt Kardeşler Paketi

A Wicked Kind of Husband, A Christmas Affair to Remember dahil

Sıradaki

Günahkâr Bir İskoç

Bu serideki her kitap bağımsız olarak okunabilir ve kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir. Karakterler aynı dünyada hareket ettiklerinden, birbirlerinin hikayelerinde görünürler, ancak herhangi bir kapsayıcı olay örgüsü yoktur.

Yayın tarihleri, gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında haberler için [miavincy .com/news](https://miavincy.com/news) adresinden kaydolun veya [miavincy com](https://miavincy.com) adresini ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

Mia Vincy yıllarca dünyayı dolaştı, bazen sırt çantasıyla gezdi, bazen de gazeteci, iletişim uzmanı ve redaktör olarak çalıştı. Sırt çantasında zaman yırtık pırtık bir ya da üç kitap taşırdı, ta ki e-okuyucunun ortaya çıkışı binlerce kitabı aynı anda taşıyabileceği anlamına gelene kadar.

Mia sonunda Avustralya'nın Victoria eyaletinde bir taşra kasabasına yerleşti ve kırsalda bisiklet sürüp duvarlara mırıldanarak tarihi romanlar yazmaya başladı.

Daha fazlası için miavincy.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

